

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ТРЕЋА СЕДНИЦА
ПРВОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
Трећи дан рада
29. март 2019. године

(Седница је почела у 10.05 часова. Председава Владимир Маринковић, потпредседник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Поштоване даме и господо, настављамо рад Треће седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2019. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствује 77 народних посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали, молим народне посланике да убаце своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да су у сали присутна 103 народна посланика, односно да је присутно најмање 84 народних посланика и да постоје услови за рад Народне скупштине.

Обавештавам вас да су спречени да седници присуствују следећи народни посланици: Ђорђе Милићевић и Марјана Мараш.

Настављамо рад.

Прелазимо на 5. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О БЕЗБЕДНОСТИ САОБРАЋАЈА НА ПУТЕВИМА (претрес у појединостима).

Примили сте амандмане које су на Предлог закона поднели народни посланици: Вјерица Радета, Наташа Сп. Јовановић, Ружица Николић, Милорад Мирчић, Срето Перић, Никола Савић и Душица Стојковић.

Примили сте извештаје Одбора за уставна питања и законодавство и Одбора за одбрану и унутрашње послове, као и мишљење предлагача о поднетим амандманима.

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. став 3. Пословника Народне скупштине, отварам претрес Предлога закона у појединостима.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Вјерица Радета.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колегинице Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Амандмани СРС на предлог овог закона су, заправо, наш однос према неодговорном односу власти према грађанима Србије, у овом случају према пољопривредницима. Када кажем неодговоран однос, онда мислим и на скупштинску већину и на Владу Републике Србије.

Небојша Стефановић је пре двадесетак дана рекао да ће Влада предложити овакве измене закона о којима ми данас говоримо зато што су медијски били много нападани јер су тражили да се трактори и тракторски прикључци региструју сваке године и, замислите, тај закон је донет прошле године и тада нису знали у каквом су стању и наши сељаци и путеви којима возе своје машине, што је основни разлог због чега су њихова возила неисправна, онда Небојша Стефановић заборави да то стави на дневни ред и ми имамо онда невероватну ствар да народни посланик подноси овај предлог.

Наравно, сваки посланик има право, али ми смо у уторак ујутру добили овај предлог закона да би се о њему у среду ујутру већ расправљало и да бисмо ми сада извлачили овај закон и стављали ове амандмане на сам почетак седнице да би се поштовао рок да закон који сте прошле године донели, односно тај део закона заправо не важи. Дакле, неодговорно, незбиљно, као што смо и јуче слушали министра пољопривреде, када сте овде сеирили сами са собом, како човек исприча како малинарима нема намеру да помогне јер држава то не може, како ће се донети закон, али нема везе, то када прођу малине и шљиве, па ће онда да предложи неки закон који ће им бити од помоћи, па ће онда, али тек за две године, да реши проблем противградни који постоји у целој Србији, па онда отприлике малинари су криви зато што су им мали поседи, зато што се дуплирао број оних који се баве малинама итд.

Дакле, однос власти према сељаку је испод сваког нивоа и ми управо кроз измене овог закона желимо да скренемо пажњу на то. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала пуно.

Реч има народни посланик Марија Обрадовић.

Изволите.

МАРИЈА ОБРАДОВИЋ: Хвала.

Као предлагач закона да прокоментаришем овај амандман. Нема простора коментарисати амандман зато што је јако скромно и написан и

образложен. Заправо, ова форма амандмана само је отворила могућност да посланици радикала проговоре нешто лоше о владајућој већини по сваку цену, о министру Стефановићу по сваку цену, јер тешко је слушати и шта је то што су успеси и резултати министра Стефановића и МУП и онда ајде да искористимо било коју прилику.

Однос државе према сељаку, према земљорадницима, пољопривредницима, управо се одсликава у овом предлогу закона, где нам је било јасно да је немогуће на терену инсистирати на примени овог закона и нисмо хтели да затварамо очи пред стањем на терену и хтели смо да усагласимо оно што јесте реалност у Србији, а то је да пољопривредницима, земљорадницима, људима који су власници трактора, мултикултиватора, радних машина, прикључних машина које се користе уз тракторе омогућимо да и даље остане трајна регистрација, јер то јесте оно што је реалност на терену.

Само овако, у сарадњи посланика владајуће већине и МУП-а, односно наших чланова Одбора за одбрану и унутрашње послове, у чијој надлежности је овакав предлог закона, можемо да будемо сервис грађана. Ово јесте једини начин и то је сасвим нормално да се у Парламенту коригују закони, да се прати спровођење закона, реагује одмах како бисмо могли да изађемо у сусрет грађанима, у овом случају пољопривредницима.

Апсолутно су сви чланови Одбора гласали за то да се одбије овакав амандман, јер не могу заиста да прихватим ниједан од ових шест амандмана које је СРС поднела јер уопште се не слажу са реалношћу и знам, када би они погледали сељаке очи у очи, исто ово не би смели да им кажу. Али је много лако говорити овде за микрофоном. Када човека гледате на терену у очи, онда вам је јасно да ова измена коју смо ми предложили је нешто што је најосновније и што је реалност на терену. Ми морамо да гледамо реалности у очи. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Обрадовић.

Право на реплику Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Изгледа да је Марија Обрадовић била скоро на неком терену за голф, а на терену са сељацима сигурно није.

Каже скромни су нам амандмани, скромна су нам образложења. А она нескромна овде прича – она, ја, њен закон. Ово је предлог Владе Републике Србије. Она је само, ето, као председник Одбора изабрана. Али замислите колико је њено знање скромно. Шест чланова закона мења, један јој није добар па је наговорила колегиницу из посланичке групе да поднесе амандман да то мења. Толико о њеном знању, о њеној ширини.

Ово што говори Марија Обрадовић нису аргументи. Знате, најлакше је рећи ви сте скромни, ви сте лоши, ви сте мајмуни итд., све оно што је

њен речник, а у суштини она показује да нити зна шта је посао народног посланика, нити зна шта је надлежност Владе.

Каже, она прати рокове. Па ако прати рокове, онда би требало да зна да ово није једини закон који смо ми мењали због рокова, него ви не знате, ваша влада не зна да ради. Да су они озбиљни, и да сте ви озбиљни да можете да их подучите, с обзиром на то да сваки трећи месец мењате законе, онда бисте рекли тамо вашим министрима – у сваком министарству запослите по једног правника који ће само пратити рокове. Јер толико често мењате законе да не стижу они у Влади да их испрате и онда ми овде због тога морамо да кршимо Пословник.

Наравно, шта Марија Обрадовић зна о Пословнику, шта она зна уопште о раду Народне скупштине? Жена се прошета с времена на време кроз ову салу, ово је ваљда трећи или пет пут да је уопште нешто говорила, и она ће да говори о амандманима Српске радикалне странке.

(Александар Марковић: Ало!)

(Владимир Орлић: Владо, интервениши или ћемо ми.)

Са „ало“ се не добацује, колега. Можете да се јавите по амандману, па можда ћете ви да кажете неки аргумент, за разлику од Марије Обрадовић, која није...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Није, није „хвала“. Два минута...

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

(Наташа Сп. Јовановић: Пословник.)

(Вјерица Радета: Пословник.)

Полако, колегинице Радета. Прво се по Пословнику јавила Наташа Јовановић.

Пријавите се.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Хвала, господине Маринковићу.

Повређен је члан 162. и члан 107. Пословника.

Ево живог и здравог господина Комленског у сали, који је председник надлежног одбора који по члану 162. Пословника о раду Скупштине, који ја не верујем да је уопште ова госпођа која предлаже ове измене законе, као експонент Владе, у овом случају Небојше Стефановића, не што се она тога сетила или СНС. Па знате, кад би они размишљали – баш сад гледају и Мартиновић и Орлић кад ступа који члан закона на снагу – кад би то тако било? Него ресорно министарство, односно министар Стефановић и Влада Републике Србије, због кратког временског рока, јер трећи април куца на врата, нису имали могућности. Зато је стигла ова одлука да надлежни одбор чији је она председник, односно председавајући, поднесе измену овог закона.

Али то ништа не би било спорно да она није дрска и безобразна. А знате, кад неко то и јесте а има елементарно знање, онда то некад може да буде и симпатично, наравно ако неко није бахат, ал' кад ништа не знате па кажете... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Јовановић, ја стварно не могу да вам дозволим да вређате Марију Обрадовић.

(Наташа Сп. Јовановић: Не, она нас вређа.)

Сматрам да нема смисла, нити има било какво утемељење. А и није колегијално, није парламентарно. Молим вас, наставите даље, али немојте да вређате, нећу то дозволити.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Ја не знам зашто ви то сматрате увредом, а када је госпођа говорила и рекла да су наши амандмани никакви, скромни, овакви-онакви, јер она није компетентна да о томе одлучује, већ, опет сам рекла, надлежни одбор, који је у складу са чланом 162. ставио у скупштинску процедуру, ви нисте реаговали.

Заиста је немогуће било какву аргументовану полемику водити са особом која не разуме реалност и оно што ми промовишемо, а то је да Влада Републике Србије, и зато су овакви наши амандмани, добили смо их, и такође у пет до 12 предлог закона, тада и уочи саме седнице и написали ове амандмане, треба једном засвагда да схвати да не улази у измене појединих одредаба закона које су биле штетне као и ова обавезна пререгистрација онда када закуца то време да треба да ступи на снагу тај члан. Нека води рачуна о интересима грађана као што то води СРС.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Јовановић.

Сматрам да нисам повредио Пословник...

(Наташа Сп. Јовановић: Јесте.)

Поготово члан 162.

(Наташа Сп. Јовановић: Члан 107.)

Члан 107. Сматрам да нисам и мислим да колегиница Обрадовић није никога увредила нити сам икада чуо да је она то генерално урадила, познајући је. Тако да мислим да и у овом тренутку није то урадила.

Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање?

(Наташа Сп. Јовановић: Не.)

Не желите.

Право на реплику Владимир Орлић.

(Вјерица Радета: А мој Пословник? Не може! Стварно нема смисла!)

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући.

Па ево, због тога што су тражили да се обратимо овако и на овај начин ови што су нешто много нервозни од јутрос, а нема разлога да буду. Нема разлога да буду, реч је о једном закону који би требало да буде свима

разумљив. Је л' тако? Даје се предлог да се за 490.000 трактора, односно других радних машина омогући помоћ оним грађанима који су њихови власници. Је л' тако? Кад елиминишемо све оно што је мотив овде да се овакве приче воде од стране предлагача амандмана, а мотив је, као и милион пута досада, лични анимозитет, је л' тако, жеља да се искале на некоме кога не могу да поднесу. Урадили су то милион пута досада, ево данас би на Марији Обрадовић.

Али одстраните ви мало ту вашу мотивацију, погледајте шта је предложено, погледајте шта сте предложили ви кроз амандмане. И кад се подвуче црта онако врло прецизно, да се само суштина гледа, Марија Обрадовић предложила је да се помогне људима, пољопривредним произвођачима, а ви сте својим амандманима рекли – е, не треба да им се помогне. Зашто? Зато што нисте задовољни Владом, зато што нисте задовољни министром, зато што нисте задовољни неким роковима и зато што, пре свега, нисте задовољни Маријом Обрадовић.

Шта ко овде разуме, односно не разуме? Марија Обрадовић, као савестан народни посланик и човек, дама која се овим стварима озбиљно бави, разуме да је добро помоћи пољопривредним произвођачима, да је добро за 490.000 случајева пронаћи решење које је тим људима на корист. Ви не разумете да саботирате ту идеју, не разумете да сте против нечега што ће сваки грађанин у овој земљи да поздрави и да тиме не правите штету ни Марији Обрадовић, ни Министарству, ни министру, него само самима себи.

Ако причамо о стварима које неко разуме, односно не разуме, ми ћемо ово да усвојимо. И ово не зависи уопште од воље или недостатка воље оних људи који су решили да данас овде направе неки хаос, да се свађају, да кажу све најгоре и најцрње о било коме од нас. Ми ћемо ово да урадимо и...

(Председавајући: Хвала.)

Још једна реченица, господине председавајући.

... И ми ћемо са тим људима, као што је госпођа Обрадовић рекла, моћи поново да се у очи погледамо. Шта ћете моћи и да ли ћете моћи ви када изађете сутра пред њих и кажете – не, ми смо хтели да вам буде теже зато што смо себични и зато што не можемо да поднесемо СНС, то је питање за вас данас.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Право на реплику Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: У наредна два и по минута у оквиру реплике рећи ћу следеће. Не знам тачно шта значи „саботирати идеју“, вероватно не зна ни колега који је то малопре говорио, и сад демагошки покушавају да ставе нама, српским радикалима, да смо ми против сељака. Не, нисмо.

Ви сте против сељака. Ви сте пре само годину дана донели закон где сте тражили да сељаци морају сваке године да региструју тракторе и прикључне машине. Ви сте то донели, пре годину дана! И онда кажете требало вам је годину дана да схватите да то није у реду. Зашто? Зато што су медији почели да брује о томе, зато што су људи почели да вас прозивају.

Каже колега Орлић – Марија Обрадовић се разуме у то. Не знам у шта. У трактор? У мотокултиватор? У шта се она то разуме? У овај закон очигледно не.

И није ово никаква увреда, господине Маринковићу, него чињеница. Као што је за Марију Обрадовић чињеница да су наши амандмани скромни и образложење скромно. То она мисли. И нека мисли, немамо ми ништа против. Ми само тражимо аргументе, између осталог, на ово што је она рекла у петак. Каже – очигледно се показало да ових годину дана није био довољан рок да се наше друштво прилагоди новим стандардима на којима инсистирамо итд.

Ко да се прилагоди? Да ли је она свесна шта је рекла у овој реченици? Да би се друштво прилагодило, да би се трактори регистровани сваке године, онда Марија Обрадовић, која се у то разуме, и њена власт, и ваша власт, треба да обезбеди колске путеве, треба да обезбеди нормалну комуникацију сељацима, да не возе преко цомба него да нормално могу да дођу до њиве, да нормално могу да дођу до имања, да нормално могу да обрађују своје површине, а не да све то немају и онда само ћемо им увести европски стандард. Не дамо им кредите повољне да купе тракторе...

(Председавајући: Хвала.)

Није „хвала“, није „хвала“...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала. Прошло је два минута и 20 секунди.

Марија Обрадовић, право на реплику.

Изволите.

(Вјерица Радета: Повредили сте Пословник.)

Нисам могао да повредим Пословник док сте ви говорили. Па тражите повреду Пословника у току вашег говора. Дајте Марији Обрадовић прилику да нешто каже, није проблем.

(Вјерица Радета: Ја да дам Марији Обрадовић прилику?)

МАРИЈА ОБРАДОВИЋ: Могу ли ја да говорим? Да?

Ја ћу током расправе о овом предлогу закона у појединостима истрпети све увреде које буду изнете на мој рачун, јер најмање што имам право је данас овде да лично будем увређена, јер сам ја овде испред Српске напредне странке. Моје име јесте потписник овог предлога закона, али говорим у име СНС и, свакако, Министарства унутрашњих послова, са којим смо у сарадњи и припремили овај предлог закона. Истрпећу све до

евентуалних клетви. Кад буду већ клетве ка мени усмерене, онда ћу се обратити некоме другом.

Сад да се вратимо на овај закон. Радикалка Вјерица Радета је поднела амандман на први члан овог предлога закона, а све време вам прича о једном сасвим другом члану закона. Дакле, није сконцентрисана ни толико да говори о свом амандману. Али нек остане све то по страни. Од наше расправе која заиста не може да помогне ниједном пољопривреднику у Србији, колико год се ја разумела у то или ви мислите да се нисам разумела... Неће помоћи. Помоћи ће само усвајање овог предлога закона, односно одбијање амандмана СРС и радикалке Вјерице Радете. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Обрадовић.

По Пословнику Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Хајде да се договоримо, господине Маринковићу, да од овог момента поштујете члан 27.

Разумем ја да ви имате велику потребу да се додворавате напредњацима, зато што ваша странка неће бити на њиховој листи за следеће изборе па можда ви лично хоћете. Али погрешном сте се обратили. Није Марија Обрадовић тај фактор. Она овако и скаче зато што јој је Вучић пре неки дан рекао да му она више неће бити потпредседник, оно кад је правио тријажу у странци. Али то је, наравно, њихова ствар.

Каже Марија Обрадовић да она овде говори испред Српске напредне странке. Ја овде не видим Српску напредну странку. Видим посланике или ваљда странку у име које се говори. Али сад немамо времена још да је учимо и језик; она је била само спикер, читала је што јој је већ написано па онда ту није ваљда ни могла да греши.

Дакле, ако Марија Обрадовић, ако било који народни посланик по неком амандману говори два и по минута, онда мора исто то време да се омогући и у реплици и у повреди Пословника. Ми се не залажемо за скраћивање времена. Напротив. Да се ми питамо и да ми доносимо овај пословник, не би било ограничења уопште у комуникацији између народних посланика или народних посланика и представника Владе. Ми мислимо да ту треба да буде потпуна демократија, да ту буде заиста права расправа. Али ви то нећете. Е, ако нећете, онда не можете да вежбате на нама, српским радикалима.

Ништа против немам, било коме од напредњака дајте седам минута по амандману, реч нећемо рећи. Али у реплици по том истом амандману тражимо седам минута. Само то од вас тражимо.

А кажем вам, ви видите, нисам сигурна да уопште у посланичкој групи постоји неко преко кога можете то да завршите. Изађите из ове сале мало. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета.

Сматрам да нисам повредио Пословник, а и сами знате да сви председавајући, почевши од председнице, колеге Арсића, па и мене, покушавају и дају свима времена и никада нисмо правили проблем око 10, 20, 30 секунди. Сматрам да не можете то да нам спочитавате. Тако да, што се тиче демократичности и подстицања дијалога, мислим да то не стоји.

Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање?
(Не.)

Реч има Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Последња интервенција предлагача амандмана је, чини ми се, потпуно разјаснила шта ко овде разуме, односно не разуме. Је л' тако? То је била главна дилема овог јутра.

Мени је потпуно разјаснила да, изгледа, предлагач амандмана не разуме своје амандмане. У томе је, изгледа, онај кључни проблем. Дакле, предлог закона је да се помогне пољопривредним произвођачима, а амандмани су да се тај предлог поништи. Је л' тако? Да се обрише, да се не помогне пољопривредним произвођачима. И кад предлагач амандмана каже – ми нисмо против тога да се помогне тим људима, он дакле не разуме сопствени амандман, он не разуме шта је предложио сам.

Мало ми је комично да коментаришем да тај неко после тврди да тачно зна шта је коме рекао Александар Вучић у неком личном разговору а не зна шта је сам предложио, не зна шта му је садржај амандмана. Тако да то да коментаришем нећу. Али добронамерно образложење с моје стране. Нема то, уважене даме и уважена господо, баш никакве везе са чињеницом да је госпођа Обрадовић обављала професију новинара часно и поштено, и савесно, као што је данас савесна када је народни посланик. Госпођа Обрадовић све што је радила у животу, радила је савесно, часно и поштено и притом није, колико је мени познато, ни у једном тренутку била члан ни управног одбора Драгана Ђиласа, ни надзорног одбора Драгана Ђиласа. Они који би да причају о томе шта је ко радио, колико савесно, колико часно и колико на корист грађана, нек се запитају има ли можда у том џемперу Драгана Ђиласа и њихове вуне. Па можемо да причамо и о историји, али мислим да им се не исплати.

На самом крају, прича о томе да неко треба да изађе из сале, па ја бих баш супротно, другачији предлог упутују. Поручио бих предлагачима амандмана да остану у сали и да ипак гласају за предлог закона како га је дефинисала госпођа Обрадовић. Тиме ће можда показати да су не своје амандмане разумели, него да су разумели у чему су грешили данас. А за историју, да то оставимо за неки други пут. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Орлићу.

Право на реплику Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Фасцинирана сам овим малопређашњим коментаром и баш сам се и јавила да исхвалим колегу. Додуше, нисам сигурна да он тачно зна шта је говорио и колико везе има са оним што је на дневном реду, али добро, опрашта му се, млад је, научиће.

Дакле, скретати пажњу са онога о чему ми српски радикали говоримо, и то на овако дрзак и безобразан начин, непримерено је. Можда сте могли да му скренете пажњу, јер је рекао бар седам увредљивих изрази у току ова своја два минута и 30 секунди. Али добро, свакоме на част оно што каже.

Али оно што ми желимо да нагласимо, Српска напредна странка, Влада Републике Србије... Јуче је министар Недимовић са овог места, кад се обраћао делу главног одбора напредњака, овде сте само ви седели јуче и ћаскали са Владом, јасно и прецизно рекао, и још онако шеретски смејао се цело време, ваљда мисли што сте само ви ту били између себе да се то не види у медијима, да он нема намеру да помаже малинарима, да је њихова ствар и њихов проблем што се баве малинама, да он јесте размишљао и да ће бити донет неки закон, али тамо негде у току године или крајем године. Док прођу и малине, и вишње, и шљиве и све, онда ће он можда донети неки закон; ако буде нека предизборна кампања, па ће онда предложити закон. Он је прецизно рекао да две године још неће држава помагати у противградној заштити, а једног дана ће то бити па на дугме, па на сензоре, па на спонзоре, па шта је све ту испричао, али тек за две године. Шта ће бити за две године, ко зна.

Дакле, СНС и Влада СНС-а не води рачуна о српском сељаку и српски сељаци то знају. Знам ја сад да ће бити у реплици – а за кога гласају итд. Нема везе за кога гласају, ми поштујемо сваки и свачији глас, али сељаци знају по каквим путевима возе тракторе, знају да немају кредите повољне да купе тракторе, знају да немају никаквих услова за продају својих производа, знају да су препуштени сами себи.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Право на реплику др Владимир Орлић.

Изволите, др Орлићу.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Српска напредна странка, је л' тако? Српска напредна странка, наши представници у Влади Србије, наши народни посланици, међу њима, наравно, и потпредседница главног одбора наше странке, госпођа Обрадовић, предлажу решења којима се помаже пољопривредницима. Дакле, то је одговор на покушај да се протумачи шта ради Српска напредна странка.

Предлагач амандмана, с друге стране, каже седам пута је увређен, тешко повређен. Ево, нек буде прилог, и осми пут. Још једна ствар за коју верујем да ће их, можда, дотаћи. Жао ми је ако то изазива извесну бол, али

СНС овим предлогом помаже свим пољопривредницима, што укључује, између осталог, и малинаре, јер није дефинисано да је на основу посебне врсте делатности или области рада овде било ко додатно укључен, односно додатно искључен.

Да има везе за кога ти људи гласају, ми знамо. Ови који то коментаришу, не морају да верују, али да нема везе за кога људи у овој земљи гласају, па то може да каже само неко ко се цензусу уопште и не нада и са том се судбином помирио. Ко је то беше рекао? Аха, добро, онда се све слаже. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Орлићу.

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Дакле, нико није рекао, нико из СРС није рекао да није важно ко за кога гласа, већ смо рекли да поштујемо сваки глас. Наравно, јасно нам је да људи, кад гласају, имају право и да погреше, па онда и у оквиру оних 25% што је гласало, па се онда то неком математиком претвори у 50 и нешто посто, имају право да погреше. Али није суштина у томе. То смо хтели да кажемо – ми не причамо само ради гласова, ми причамо због искрене бриге за сваки сегмент овог друштва, па и за сељаке. Ми о томе говоримо стално и ми о томе истински бринемо.

Ми имамо на дневном реду, али нисмо ми Марија Обрадовић, па не може још мимо Пословника да дође на дневни ред наш предлог закона. Ми имамо предлог дневног реда за подстицање у пољопривреди. Имамо на дневном реду тај предлог закона. Што не гласате да се стави на дневни ред да расправљамо о њему? Не, вас то не занима. А да вас занима, онда прво што бисте урадили, онда бисте, господо, тражили разрешење или смену Небојше Стефановића. Он је пре годину дана рекао да сељаци морају да тракторе једанпут годишње региструју. Ви сте гласали за то. Сви ви. И после годину дана установите да је то била грешка.

Шта ћете са онима који су у међувремену морали да региструју? Не истичу све регистрације истог дана. Шта ћете с тим људима? Хоћете им враћати паре? И дајте једном реците коначно кад ћете по селима урадити те приступне путеве до атара, кад ћете стварно да уредите да малинарима не буду газде хладњачари, који су ваши људи. Хоћете да вам набрајамо сада хладњачаре који су ваши функционери? Хоћете то да набрајамо?

(Председавајући: Хвала, коллегинице Радета.)

Ви добро знате да ми све то знамо, а знају и људи на терену, и знају и сви сељаци коју муку муче и какву сте им ви муку натоварили.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Право на реплику др Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Не знам да ли ће и ово срце да вам сломи, али немамо намеру, наравно, да расправљамо о томе да ли треба сменити Небојшу Стефановића, јер Небојша Стефановић, можда сте заборавили али то је неко од вас рекао пре пар минута, стоји иза овог предлога. Небојша Стефановић стоји иза предлога да се пољопривредним произвођачима кроз овај предлог закона помогне. Дакле, или нисте ништа добро разумели или једни друге не слушате. Шта је од тога, нек буде ваша ствар.

Шта је оно што предлагете? Дакле, не слажете се ни са чим, ни сами не знате зашто, а и није важно. А шта предлагете? Ви сад предлагете да се сви нађу у ситуацији коју ви критикујете. Кажете неко је морао да региструје. И шта предлагете? Ваш предлог је, погледајте свој амандман, е, сад зато сви треба да региструју и сви да буду у тој ситуацији коју ми сматрамо неподношљивом. То никаквог смисла нема.

Дакле, ја сам рекао и поновићу, ако је главни проблем што предлагач амандмана не зна шта је предложио, није то тако велики проблем. Имамо колеге запослене у служби који помажу у раду наше посланичке групе, они ће у року од пар минута одштампати у оноликом броју примерака који вам треба ваше амандмане и шта сте њима предложили и шта сте притом образложили. Погледајте то, имате довољно времена до гласања да видите у чему сте погрешили, па кад схватите суштину своје грешке, сигуран сам да нећете те грешке чинити само већим и већим. Је л' сад мало јасније? Да ли помаже оном односу према грађанима који има неке везе са тим да ли се очекује цензус или се не очекује? Надам се да сам толико помогао да ћете почети да се надате нечему кад је тај цензус у питању. Од мене за данас, мислим, више него доста.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, др Орлићу.

Право на реплику има Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Добро, Орлић каже да ми ништа нисмо разумели, да ми ништа не знамо, да не знамо шта да предложимо. Орлић каже да смо ми глупи. Кад он то мисли, онда то свакако има озбиљног значаја, али Орлић је безобразан, Орлић је дрзак, ви дозвољавате да крши Пословник и вређа народне посланике. И нека он не брине бригу о нашем цензусу. Ми се никада политиком бавили нисмо само због цензуса и само због тренутног политичког момента. Ми српски радикали знамо да се идеологија не мери цензусом. Орлић то не зна. Мислио је да зна свега три дана, па се предомислио. Али све то нема везе са оним што је тема.

Тема је небрига садашње власти о сељацима. Тема је корупција у оквиру хладњачара, који почињу већ да задају муку малинарима. Тема је што Влада само прича, а ништа не ради у интересу српског сељака. Тема

је што српски сељак не може да купује тракторе и прикључне машине уз одређене субвенције. Тема је што ви нећете да ставите на дневни ред предлог СРС-а, предлог закона о субвенцијама српском сељаку. Тема је што српски сељак уништава свој трактор тако што га вози џомбавим путевима јер власт, и општинска и републичка, неће ништа да уради по том питању. Тема је што министар пољопривреде овде јуче прича да га не занимају проблеми који следе сад кад крене откуп малина. Тема је што је његов проблем што се много људи бави малинама, што је ове године дупло повећана површина ...

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Право на реплику има др Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Господине председавајући, хтео сам да кажем вама, у сврху подршке квалитету дискусије. Припремили су наши сарадници оне амандмане које очигледно народни посланици нису прочитали кад су потписивали, па их слободно упутите да могу да их добију у било ком тренутку. То је једна ствар.

Друго, хтео сам да кажем вама, а ви слободно пренесите даље – уопште се ја не бринем за цензус ових који су се огласили малопре, уопште, као што се, уосталом, не бринем за питање живота на Марсу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала пуно.

Затварам овај круг реплика.

Молим вас, 40 минута ...

(Вјерица Радета: Само једну реченицу.)

Све сте и ви рекли и колега Орлић. Стварно вас молим. Четрдесет минута су реплике између вас и др Орлића. Морам да дам и другима могућност.

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, као пољопривредник сам поприлично дирнут бригом. Оно што могу да се сложим, село дели судбину запуштене, напуштене, разграђене ливаде. То је затечено стање. Преко ноћи ништа не може да се направи. Тежина повреда одређује терапију. Терапија је болна, реформе су болне. То је операција која није два чаја и ацетисал, него морате дубоко да зарежете. При томе треба да имате опрему и треба да имате новац. Не затекнете ни опрему, ни новац, пацијент је на издисају и прво што желите да му спасите живот. Дакле, ако смо до 2012. године изгубили 200.000 крава, ако су тајкуни купили 400.000 хектара земљишта за 50 милиона евра, или мање од 200 евра за један хектар, данас за закуп једне године једног хектара је

220 евра просечна цена. Они су то, како кажу сељаци, на увек продавали за 100-125 евра. Они су шећеране продавали за три евра.

Нису дозволили да пољопривредници, као у Данској и Холандији, постану власници прерађивачких капацитета, јер сви прерађивачки капацитети су настали из пољопривреде. Ја сам то тражио од Влаховића још 2001. године, да сви складишни прерађивачки капацитети припадну пољопривредницима. Тиме би спречили штрајкове на друмовима, блокаду путева итд. Тиме би пољопривредници били задовољни зато, ако би нешто изгубили у примарној производњи, у преради би им се то вратило сразмерно количини коју би испоручили својим прерађивачким капацитетима.

Кооператива је та која функционише у Западној Европи. Ови несрећници, удружени злочиначки подухват, уништили су кооперативу и задруге после комбината. Стоку су разјурили, раднике отпустили, тако да се баве само примарном производњом.

Ми у овом тренутку имамо сточарство и биљну производњу која надмашује потребе сточарства за три пута. Не дај боже да нам уведу неке санкције, не знам коме бисмо ми продали наше житарице, с обзиром на стање да немамо довољно стоке да произведемо месо. При томе губимо, за све житарице за преко три милиона тона, добијемо 700-800 милиона евра. Да то претворимо у сточарство, живе ваге би вредело око две милијарде. Додатних милијарду килограма бисмо произвели, а да то, пошто нам кланични капацитети раде с 50%, затекли смо 30%, кад бисмо то све прерадили, не у коначну фазу, зарадили бисмо четири милијарде.

Губимо три милијарде зато што је овај удружени злочиначки подухват, који тренутно није ту, који је напросто демолирао пољопривреду, ону која је сносила терет социјалних, економских, војних притисака на нашу земљу 90-их година. Уместо да пољопривреди врате, они су далеко више узели него 90-их година и то дали тајкунима који су шверцовали нафту и цигарете тих 90-их година. Добитницима рата, добитницима санкција су продали земљу и прерађивачке капацитете будзашто. Продали су им и складишне капацитете, па оно што нису купили, кад сељаци доведу своју робу, украду им на ваги, влази итд. То су ови несрећници урадили.

Зато се радујем овој расправи о пољопривреди, радујем се заштити пољопривредних произвођача. Подстицаји треба да буду још већи. Радујем се што је јуче министар потврдио да ћемо мимо ове 44 милијарде динара, што је 135% више него 2012. године, добити још 1.500 трактора, што ћемо имати шта да региструјемо, а у следећим члановима ћу објаснити зашто је та трајна регистрација битна. А битно је у члану 1. да се зна ко је шта возио и да се то лако утврђује. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ристичевићу.

Повреда Пословника Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Члан 106. Докле год хоћу, докле год има чланова Пословника, докле год кршите Пословник, дотле ћемо се јављати.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Само ви кажите како сам ја повредио Пословник.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Просто је невероватно да ја морам да интервенишем. Додуше, потпредседник сам, могла бих ту боље од вас ово да радим. Дакле, уместо да ви интервенишете и да кажете да посланик има право по Пословнику да интервенише кад год хоће, ви пуштате да неко оданде хистерише – докле више?

Жена је данас случајно свратила у Скупштину и њој се већ иде негде, шета јој се. Може слободно, што се нас тиче. Чак нећемо правити проблем што нема представника предлагача. Она ионако то није у правом смислу.

Нисте ми дали реплику кад сам молила само за једну реченицу, да колеги Орлићу кажем, кад је рекао у свом првом обраћању...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да, али сада ви реплицирате.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Морам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Нема смисла, стварно. Морамо прекинути са овим. Ја хоћу да вам дам, укажите где сам повредио Пословник.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Указујем да је требало да добијем реплику по члану 106. зато што он ...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Добро. Хвала.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Ма шта хвала? Шта, бре, хвала? Је л' ми данас...?

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Душица Стојковић.

Предлагач и Одбор за одбрану и унутрашње послове прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч?

Милија Милетић.

Изволите.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем се, уважени председавајући.

Драге колеге, ја бих се по овом амандману јавио још и раније, али више од 50 минута не могу да кажем неколико ствари.

Пошто говоримо о проблемима у пољопривреди, ја долазим из једне општине која је у стварно тешкој ситуацији, где су пољопривредна механизација, трактори, прикључне машине куповане уназад 30-40 година, где те прикључне машине и ти трактори сутра, да је овај закон остао до краја, да није госпођа Марија Обрадовић поднела нови предлог закона да обезбедимо могућност да наши пољопривредни произвођачи не региструју, односно да не региструју своје тракторе сваке године, мислим да је то стварно исправно.

Мислим да у наредном периоду сви заједно морамо више дати времена нашој пољопривреди и нашем селу. Иначе се у пољопривредној средини, нашим селима, нашим општинама као што је Сврљиг, Бела Паланка, Гаџин Хан, неразвијеним општинама, врло тешко живи. Верујте ми, очекујем да ћемо у наредном периоду имати много више времена да говоримо о проблемима у пољопривреди.

Још једном бих се захвалио Марији Обрадовић што је предложила овај закон, да нашим пољопривредним произвођачима обезбедимо да могу мирније да спавају. И ја код нас кажем – од једне грешке, најгоре су две грешке. Зато, иако сам и ја гласао за претходни закон о безбедности саобраћаја, овим сада неке ствари решавамо за наше пољопривредне произвођаче, помажемо нашим пољопривредним произвођачима.

Хвала, Марија, и мислим да сви који смо ту треба да дамо подршку нашој пољопривреди, нашим пољопривредним произвођачима, нашим људима који имају старе тракторе 40 година, 45 година. Пољопривредна механизација је стара, а има и велика могућност и у закону о субвенцијама, где је министар пољопривреде дао могућност кроз стимулацију да се обнови механизација за куповину нових трактора, где је господин Ристичевић јуче питао господина Недимовића, где је он потврдио да ће 1.500 нових трактора имати могућност да се кроз буџет сада обезбеде у наредном периоду.

И ја као народни посланик који представља Уједињену сељачку странку, човек пољопривредник, имам трактор који је купио мој отац пре 40, осамдесетих година. То је стварно нешто што се још користи код нас. Због тога позивам све колеге да подржимо предлог моје колегинице Марије Обрадовић да ово што је она написала у Предлогу закона тако и буде и да у наредном периоду наши пољопривредни произвођачи, људи који живе на селу, људи који живе у неразвијеним брдско-планинским подручјима, који имају старе машине, старе тракторе, да они те тракторе не морају да региструју сваке године, већ као што пише у закону. Са друге стране, мислим и потребно је да сви ми ставимо већи акценат.

Хвала још једном, Марија, вама на предлогу овог закона. То је можда требало ја да урадим, али увек код нас пољопривредника, код нас

домаћина увек је била у првом плану наша жена. Још једном хвала што сте предложили овај закон, тако и треба.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Милетићу.

Повреда Пословника Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Замало да одустанем после ове срцепарајуће дискусије, али ипак морам да вам кажем да сте у обавези да поштујете члан 27, колега потпредседниче. Не радите то.

Нисте могли ни малопре да ми забраните да кажем да је Орлић рекао да се више неће јављати па се јавио. Као да сте осетили да ћу да кажем да то подсећа на оног једног што већ шест година каже – за две године ће вам бити боље. То говори и сељацима.

Дакле, питање за вас у складу са чланом 27 – јесте ли ви одлучили да данас радите у кружоку владајућем као што сте јуче разговарали са министрима или хоћете да посланици Српске радикалне странке учествују у раду Народне скупштине? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета.

Наравно да хоћемо, и нормално је, и имали сте прилику, ја сам то малопре и рекао, 40 минута су трајале реплике између вас и Орлића и Марије Обрадовић. Није проблем ни два сата да трају, апсолутно, него је почела расправа да се понавља, једноставно нисте, што је и нормално, могли да се сложите, тако да немојте да бринете ништа. Ни у каквим кружоцима нећемо да радимо. Имаћете прилику, наравно, за све што је у складу са Пословником и за расправу колико год желите.

(Вјерица Радета: Хвала, врло сте великодушни.)

Хвала, и мени је драго.

На члан 2. амандман је поднела народни...

(Вјерица Радета: Нисте ме питали да ли желим да се Скупштина изјасни.)

Да ли желите? (Не.) Хвала.

На члан 2. амандман је поднела народни посланик Наташа Сп. Јовановић.

Изволите.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Овај члан се односи на измену постојећег члана где је за идентификацију возила, поред броја шасије, потребно, како је предлагач образложила, да се појавила потреба за утискивањем броја мотора. И заиста то не би било спорно да нема неких других спорних ствари.

Ево, овде у сали, видим, присутан је господин Борковић, дакле неко ко би по природи свог посла морао да зна шта је то исправност возила. Жалосно је то да је у Србији данас тржиште половних аутомобила

неуређено због тога што је држави у интересу само да кроз царинску декларацију и кроз папирологију која се добија приликом увоза огромног броја, веома великог броја аутомобила са лажном километражом, да узме новац за регистрацију, да бисмо се возили таквим аутомобилима по путевима – је л' тако, господине Борковићу? – многима од њих у Србији, који су довољни за ваше рели-трке.

Уопште не разумем потребу да се потенцира нешто што је мање-више и неспорно, а не потенцира се то да држава, због безбедности на путевима Србије, стане украј таквом мафијашлуку.

Да ли је по вама нормално, и по вама, господине Маринковићу, и присутних народних посланика да та ауто-мафија то све ради наочиглед и, значи, код државе која је неми посматрач?

Аутомобили који се увозе у Србију, а подсетићу вас да је прошле године за 400 милиона евра увезено половњака негде око 130.000 из Европске уније, не пролазе процедуру као што ви мислите, већ они људи, наивни, који имају, обично су то аутомобили до 3.000 евра, да се не лажемо, који су највише присутни на путевима Србије, са „еуро 3“ мотором, оду на ауто-пијацу, све је наводно исправно, ево ту је број шасије, сервисна књижица која је на граници са Мађарском написана за неких 10 евра па свако може тамо да стави шта год хоће. А по броју шасије, када тај човек дође и види или му неко помогне да то сазна, види се када је тај аутомобил произведен, купљен и колико је прешао, јер се води нека евиденција за неке аутомобиле у неким ауто-кућама до неких година старости. И онда човек мисли аутомобил, не знам које, 2003, 2004. годиште, да је прешао 157.000. Обично су тако неке цифре 157.000, 162.000 итд.

Значи, проблем је што ви нећете да спасавате људе. Хоће људи да купују половне аутомобиле, али ви дозвољавате мафији да се бави преваром, да вара грађане Србије, а онда им ненормално скупо наплаћујете и регистрацију и технички преглед, који сте повећали за четири пута, 400%.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Јовановић.

На члан 3. амандман је поднела народни посланик Ружица Николић. Изволите, колегинице Николић.

РУЖИЦА НИКОЛИЋ: Захваљујем, господине Маринковићу.

Даме и господо народни посланици, закон о безбедности саобраћаја на путевима нам је свакако потребан, и то нам је потребан нов, потпуно нов закон, јер ове предложене измене и допуне обухватају само оне који користе пољопривредне машине. Међутим, то је само једна од категорија становништва, којој свакако треба помоћи, и то је само један аспект овог закона.

Оно што је неопходно да се уради када је у питању безбедност саобраћаја на путевима јесте да се смањи ризик у саобраћају, а ви, очигледно, у овом моменту нисте много водили рачуна о томе, односно нисте размишљали када сте предлагали ове измене које се односе само на продужење различитих рокова.

Како је приоритет безбедност саобраћаја, подсетићу вас на несрећу која се догодила на једном пружном прелазу када су се сударили воз и аутобус и том приликом су повређене 24 особе. То је само једна од несрећа, које се дешавају релативно често, због чега се поставља низ логичних питања која би овај закон требало да реши, а то је како све то спречити, и да ли сви ти пружни прелази треба да имају рампу, и зашто рампе нису обавезне на свим пружним прелазима, као и низ других питања. Међутим, ви у овом моменту се нисте тиме бавили, већ различитим роковима.

И, када су рокови у питању, морам да напоменем да је став СРС да је непримерено у овако кратком року без изузетних разлога расправљати о овом предлогу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Николић.

Реч има Олена Папуга, по амандману.

Изволите.

ОЛЕНА ПАПУГА: Хвала, председавајући.

Користим време посланичке групе.

Лига социјалдемократа Војводине је још 2011. године покренула акцију која се звала „Стоп годишњој регистрацији трактора“. Акција је трајала од априла 2011. године до 8. децембра 2011. године. Тада смо у 200 места, не само Војводине него и широм Србије, можда и више места, скупили 30.000 потписа, које смо у оно време, 2011. године у децембру, предали тадашњем министарству, односно министрима који су били ресорни за саобраћај. Та акција је успела и изменио се закон, тако да још од 2011. године, односно од децембра је заустављена годишња регистрација трактора.

Значи, Лига социјалдемократа Војводине ће подржати ове данашње измене Закона о саобраћају, јер смо, ето, још давно, пре сада већ девет година, показали да је пољопривредницима потребна помоћ. Сваке године регистрација трактора и њихових пољопривредних машина отежава њихов живот. Трактори нису неки луксуз пољопривредницима, него је то њихова радна машина којом зарађују не само себи егзистенцију, него и сада се показало да пољопривреда једина ствара суфицит, односно пуни буџет Републике Србије.

Још једном кажем да ће ЛСВ подржати ове измене, које нису нове јер смо ми за то давно прикупили 30.000 потписа.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Папуга.

На члан 4. амандман је поднео народни посланик Милорад Мирчић.
Изволите, колега Мирчићу.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Српска радикална странка подноси амандмане из оправданих разлога, зато што сматрамо да је несувисло расправљати о томе да ли је било довољно годину дана од доношења Закона о безбедности саобраћаја на путевима да би се предвиделе и овакве могућности – некада, 2009. године донесен је закон о сталним регистрацијама и регистрацијама које су имале повремени карактер – да се сви, а и технички услови припреме за реализацију овог закона.

Сасвим је довољан и разуман период од годину дана и ми овде присуствујемо изменама које, по нама, српским радикалима, у образложењу предлагача нису баш примерене, из разлога што се овде прави дискриминација. Овде се ради о томе да се сељацима, како каже, омогућава што повољније коришћење пољопривредних машина, прикључака и свега онога што користе, али се каже да је технички преглед трајног карактера, односно технички преглед важи све до промене власника или промене места становања власника.

Не могу да верујем да предлагач измена и допуна није могао да схвати да постоји опасност у овој одредби, јер технички преглед, ако се направи једном, он важи све док власник користи ту машину, нема потребе да иде на поновни технички преглед или периодични технички преглед. Можда би боље било, због опште безбедности, што је на првом месту сваког закона о безбедности саобраћаја, да се обезбеде неке бенефиције, односно суфинансирају технички прегледи периодично, сваке године или сваке две године, и трактора, прикључних машина и свега онога што користе сељаци. Ми знамо да се у сезони пољопривредних радова повећава број саобраћајних удеса, немали број је узрок у неисправности, техничким недостацима пољопривредних машина.

Слажемо се да регистрација не мора да се врши годишње или периодично него да то буде стално, али овде нешто што је вођено неком логиком, пре свега безбедности грађана, није се баш испоштовало то. Економском логиком вођено, јесте, изашло се у сусрет онима који користе пољопривреде машине, не користе их годину дана у континуитету, већ користе један одређени период, максимално три до четири месеца, када би се све то сабрало, у употреби су пољопривредне машине, али имате зашто сам испред Српске радикалне странке дао примедбу да ми је неозбиљно да иза оваквог предлога у потпуности је стао и министар Стефановић.

Зато што Небојша Стефановић је, између осталог, свој научни рад, докторски или магистарски, радио на тему – локална самоуправа град Београд. Зашто се поспешује коришћење алтернативних превозних

средстава у урбаним срединама као што је Београд? Па да би се појефтинио, да би се на неки начин заштитио градски буџет, јер огромна средства се издвајају за јавни превоз. Ако се по старом закону из 2009. године остави могућност коришћења mopеда, мотоцикала у превозу, поготово у урбаним срединама, онда се излази у сусрет и гледа се тај економски фактор у урбаној средини.

Ова је наша примедба, конкретно моја, потпуно погрешно протумачена. Протумачена је тако што предлагач овде, једноставно лично острашћен против СРС-а, јер је припадао ДС-у, жели да спочита да ми имамо нешто против оних који су били у СРС-у. Не, него нам је драго, драго нам је кад успеју, драго нам је кад остваре неке своје политичке циљеве. Свако има право да мења своје политичко опредељење, свако има право да мења политичку странку. Немамо ми ништа против, али нам је жао што су неки посегли за мандатима СРС-а.

И да будемо ту јасни, немамо ми ништа лично против и ја сам навео министра Стефановића јер, поново кажем, његов докторски или магистарски рад односи се на функционисање локалне самоуправе, конкретно града Београда. Можда је ту требало, зато смо ми интервенисали, по старом закону из 2009. године оставити ту одредбу која је била саставни део овог члана.

А што се тиче амандмана који сам лично поднео, то је техничко питање. Ту привремене дозволе важе док се технички не обезбеде услови да би могле да се издају тзв. пластифициране и то је било сасвим довољно годину дана да се набави комплетна опрема за ово. Нема потребе да се два пута ради малтене један те исти посао.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Мирчићу.

На члан 5. амандман је поднео народни посланик Срето Перић.

Изволите, колега Перићу.

СРЕТО ПЕРИЋ: Господине председавајући, пре него што будем образложио амандман у име СРС, морам да изнесем свој лични став.

Мени се баш допада овај закон о Марији. Ја сам помислио да је то на дневном реду, колега је толико пута помињао да баш мислим да је закон о Марији. Али због чега још треба подржати овај закон о Марији? Ова Марија, конкретно Марија Обрадовић, толико жели да помогне грађанима Србије, па је пробала преко ЈУЛ-а, преко ДС-а, па направила процену да ће СНС бити на власти и дошла да помогне. Сутра кад неко други буде, она ће то да, онако баш пуним срцем, помаже грађанима Србије.

Е, сад да се мало вратимо на овај амандман. Није колега Орлић разумео што СРС подноси амандмане. Па подноси амандмане због тога да бисте ви схватили – ја вама нећу реплицирати, нити ћу тражити по Пословнику да говорим – подноси због тога да вама укаже да не брзате,

него кад треба и желите да предложите неки предлог закона, да о њему пре размислите. Ево, погледајте један од закона који ће бити на дневном реду, ово ви објашњавате и кроз табеларни део и наративни како и због чега доносите те законе, да би се уклопили у прописе ЕУ. Па је л' било потребно годину дана да се сагледа ситуација да грађанима Србије, власницима пољопривредних машина, пре свега трактора, неће одговарати, да се не могу у ово уклопити? Али они су почели да негодују, да буду против оваквих предлога закона. Ви, очекују се ускоро избори, да бисте спасли што се спасти може, дајете им обећање да ћете им помоћи.

Сећате се да је министар Стефановић у једном моменту, ако се не варам, предлагао да сва возила, путничка возила старија од 15 година, да ће бити обавезна два пута годишње да иду на технички преглед и да се региструју. Па кад се појавио велики број власника таквих возила, онда је речено нећемо, као хоћемо да изађемо у сусрет грађанима Србије.

Овде сте знали и ове пробне возачке дозволе власницима Б категорија, да тако кажемо, да има образаца, уколико би се они ставили ван употребе, да би то ишло на терет буџета Министарства унутрашњих послова. Лично мислим да овде нису биле усклађене јавне набавке кад су у питању неки службени обрасци и стварне потребе. Ако сте знали пре годину дана да ће овај закон да ступи на снагу, односно неке његове одредбе 3. априла 2019. године, онда сте морали томе да уподобите све.

Е, због тога ми, колега Орлићу, подносимо ове амандмане, да бисмо вама скренули пажњу на рационалност приликом и предлагања и доношења одређених законских предлога.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Право на реплику Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Нема никакве дилеме зашто се подносе ови амандмани, ми се око тога разумемо јако добро од самог почетка, због потребе предлагача да говоре најружније што они могу да смисле о госпођи Обрадовић. То је мени потпуно јасно. Али погрешно је. Рекао сам вам одмах, на самом почетку, погрешно је.

Две ствари које се тичу мало озбиљнијих тема, односно оних резултата које је обезбедила Влада Србије коју подржава СНС и у којој имамо своје представнике. Међу министрима, између осталих, ту је, наравно, и господин Стефановић, који такође стоји иза овог предлога. То и сами предлагачи јако добро знају, нису ваљда заборавили за тридесетак минута расправе.

Шта се чини за пољопривреду? Ја сам само мало погледао шта је најактуелније од тема из последњих годину или две, да не идемо дубље у историју. Помоћ пољопривредницима за тракторе упола цене, одличан

пројекат. Знате, био је помињан и у овој Народној скупштини. Они које је купио Вук Јеремић и сами су учествовали у том пројекту, имали од њега користи, што им, наравно, не смета да и даље причају оно за шта су плаћени, али позната тема. Дакле, многим пољопривредним произвођачима управо је политика наше Владе и наших министара у њој омогућила ову врсту подршке, односно помоћи.

Оснивање нових задруга. Рад на новом систему за наводњавање први пут после 35 година, важна тема, сложићете се, вредан резултат. Помоћ младим пољопривредницима, на стотине захтева је већ стигло, успешно су обрађени и то подразумева подршку државе у нивоу до 75% од вредности започињања нових активности у домену пољопривреде, није мала ствар.

Европски аспект који сте помињали, наравно тиче се ИПАРД фондова. Укупна вредност, и онога што обезбеђује непосредно држава Србија, али и оног новца који смо ми омогућили да буде доступан из европских фондова, износи феноменалних 500 милиона евра, дакле укупан ниво инвестиција. За пољопривреду у Србији драгоцено, и то ће вам рећи свако ко је добронамеран.

Лабораторија за утврђивање квалитета млека. Начин на који смо заштитили наше земљиште када је реч о могућности да га купују странци, дакле ми смо то заштитили. То су све добре ствари.

(Председавајући: Хвала.)

Још две реченице.

Наравно, господин је поменуо малопре и питање алтернативних извора погона у урбаним срединама. Добра вест и за вас и за грађане Србије, омогућили смо да кинески партнер дође...

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Орлићу.

(Владимир Орлић: Ја сам се по амандману јавио.)

Па два и по минута. Можете, јавите се поново.

По амандману? Нагласите ми то идући пут, молим вас.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Да, дакле по амандману сам се јавио.

Пошто је било интересовање за алтернативни извор погона у урбаним срединама, кинеском партнеру смо пронашли добре саговорнике у „Икарбусу“. И за вас и за грађане Србије сјајна вест, у „Икарбусу“ ће се производити аутобуси на електрични погон.

Такође феноменална ствар, дакле нешто што добронамеран човек може само да поздрави, реч је о резултатима политике Александра Вучића, Српске напредне странке, политике у којој учествују, пуног срца учествују и наши народни посланици, колико год неко волео или не волео неког лично међу нама овде.

Наравно, све то нема никакве везе са чињеницом – и са овим завршавам, да не бринете због менаџмента времена, да л' се тако каже? – да госпођа Обрадовић никада није мењала своје мишљење, никада није мењала своје изборе спрема чланства у управним и надзорним одборима Драгана Ђиласа. Они који би да се баве том темом, канда јесу.

И последња ствар, то ме, уз сву добру вољу и жељу за разумевање с моје стране, још увек није убедило у постојање живота на Марсу. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Орлићу. И што ми помажете да будем ефикаснији.

Реч има народни посланик Марија Обрадовић, право на реплику, па Милорад Мирчић.

МАРИЈА ОБРАДОВИЋ: Хвала.

Желим да реагујем на конкретну изјаву колеге Срете Перића, који је изнео неколико неистина о мени лично, иако рекох на почетку да нећу да реагујем на увреде које су ми данас изнете. Свих шест посланика СРС су непрестано мене вређали на врло груб начин, са много неистина, и то ћемо оставити по страни. Ја само желим, ради информисања јавности, да кажем да никада, осим у СНС-у, нисам била члан ниједне политичке организације, нити групе грађана, и волела бих, ако неко има доказе другачије од овога што ја говорим, да то једном и изнесе. Најлакше је тврдити и само неке залепити етикету. Ја не осуђујем људе који су мењали политичке станке и своја мишљења, али мислим да је ружно о мени говорити ствари које нису тачне, нарочито када имате толико година, које вам не дозвољавају да говорите неистине. Једноставно, није пристojно.

Ја вас молим, ово јесте реплика, али вас само да замолим да се држимо само ових амандмана. Нико осим једне колегинице која је поднела амандман није тачно говорио о свом амандману, сви остали су одлична плувачка машина. Нека им је на част, гледају их грађани и бирачи. Зато имају овакав рејтинг.

И још једна ствар. Ја се бавим медијима и испитивањима јавног мњења, рејтинзима, и хвала вам на овоме данас. Много пута понављајте моје име, јер то је јако добро за СНС. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Обрадовић.

Повреда Пословника, Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Мало пре у неком од јављања сте рекли да ви никада нисте чули да је Марија Обрадовић нешто лоше рекла за посланике СРС. Јасна је била инсинуација када сам ја рекла да је она, између осталог, рекла да смо ми мајмуни, па ви онда, нисте били можда на том одбору, па онда то, ето, ви лично нисте чули. Али сада сте ваљда чули када је рекла

да смо ми пљувачка машина. То је заиста невероватно да се дозвољава да народни посланик то каже. То што она има проблем са својом политичком прошлошћу, то је њена ствар. Изношење истине, изношење чињеница није ни пљување ни вређање. Знате, неко мора имати достојанство да би му неко нарушио достојанство. Неко мора имати част да би му неко повредио част. Дакле, неко ко је у политици, мора да буде свестан чињенице да мора да слуша истину о себи. Е сад, онај ко има проблем са сопственом истином, не можемо ту да му помогнемо, али рећи за једну посланичку групу да је пљувачка машина и да ви на то не реагујете, заиста је невероватно.

Опет понављам, ја разумем ваш лични однос према њима, али верујте ми, Марија Обрадовић није адреса која вам може помоћи на будућој листи напредњака. Она лети при првој реконструкцији напредњачких кадрова. Па рекао јој је Вучић пре неколико дана. Тражите неког другог.

И молим вас да нас заштитите од оваквих заиста... Није то увреда никог од нас појединачно, кога може Марија Обрадовић увредити?, него просто није примерено Народној скупштини. Знате, малопре сте рекли да ћете дозволити посланицима СРС да учествују у раду. Онда неко каже да смо пљувачка машина и шта, очекујете да ми не реагујемо? Па не можемо, знате, ми смо живи људи, темпераментни, ми смо српски радикали.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Наравно, мени би највише одговарало да једни другима не упућујете такве речи, тако да, ето, позивам и вас, и колеге из СНС и све друге да се са поштовањем односе једни према другима, како то и приличи високом дому.

Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање, колегинице Радета? (Не.) Добро, хвала.

Срето Перић има право на реплику.

СРЕТО ПЕРИЋ: Ми немамо разлога уопште поред оволико аргумената, поготово када је у питању овај предлог закона и сви други, јер се озбиљно припремамо за ове расправе, да вређамо било кога, а најмање Марију Обрадовић. Ја сам рекао да ми се овај закон баш допада. Она мене није, изгледа, добро разумела. А нисам уопште у јавности познат као неко ко вређа било кога. Она мене није разумела. Ја сам овде истакао њену огромну жељу да помаже грађанима Србије, па преко странака, ја нисам тврдио да је она била члан тих странака.

Госпођо Обрадовић, колико ми је познато, ви сте ваљда члан само Српске напредне странке. Тренутно, тако је. Али сте кроз неке странке пре тога желели да помогнете и то је сасвим легитимно. Ја вам се дивим на томе. Ви сте заиста ту сасвим коректно радили.

Господине Орлићу, јесам ја рекао вама да се нећу јавити за реплику...

Па политичари немају уопште потребе да то осећање мржње или љубави посебно афирмишу. Ово је врста једног озбиљног посла и не можемо се спустити на ниво ни мржње, ни неке претеране љубави ни било чега другог, осим аргументе да износимо и да аргументовано овде расправљамо.

Па да ли ви знате, ви сте сад хтели да афирмишете нешто што, и ово ће бити одређена олакшица грађанима Србије који су власници неких пољопривредних машина, а већ је госпођа Вјерица Радета рекла са каквим проблемима се суочавају грађани Србије, односно власници тих пољопривредних машина. Још једна ствар, верујем да ту и колега Матић, додуше, Коцељева је мало равничарско место па не дешавају се толико страшне те трагичне последице кад је у питању управљање пољопривредним машинама. Да ли ви уопште знате колико на годишњем нивоу буде трагичних последица, чак са смртним случајевима људи који изгубе живот на тим пољопривредним машинама или не дај боже њихови унуци или деца и слично? Стварамо ли предуслове за тај бољитак грађанима Србије? Не.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Перићу.

Реч има народни посланик Милорад Мирчић, по амандману.

Изволите.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Није по амандману, него сте ми дали право на реплику.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немам стварно на основу чега да вам дам реплику.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Када је господин Орлић начео једну веома интересантну тему...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Тада вас није поменуо.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Не, начео је једну веома интересантну тему, и не само тему него је показао да ми српски радикали можемо да расправљамо, поготову са људима који су били у нашим редовима, сасвим нормално и да ту нема никаквог анимозитета према личности или према ономе што личност говори.

То је добра идеја, увођење аутобуса на електрични погон, али свака урбана већа средина, господине Орлићу, у свету труди се да избаци што више аутомобила, личних превозних средстава које користе грађани, да уводи нешто што је много јефтиније, што мање загађује. Ово јесте као једно од решења да се смањи загађеност средине, ваздуха у Београду као метрополи. Имамо ми и у Нишу, и у Новом Саду и другим већим градовима проблем када је у питању функционисање градског саобраћаја.

Али поред овога, господине Орлићу, морате се сложити, мора се говорити, мора се водити рачуна и о економској страни, морају се смањити трошкови буџета града који издваја за тај јавни превоз. Наравно, савремени модернизовани превоз сваком доноси добро, али што мање аутобуса, мање средстава се користи из буџета. То је логика којом се води... Уосталом, прочитајте рад министра Стефановића па ћете видети то.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Мирчићу.

Право на реплику има Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Одлично интересовање за праве теме, како може да се помогне градском превозу нпр. у Београду. Српска напредна странка је говорила, и то, мислим, врло јасно, са конкретним плановима и јасним идејама. Говорили смо толико о најављиваном пројекту метроа, за који најзад постоји јасна воља да буде реализован, и говорили смо о томе како ће изгледати тај пројекат метроа када буде реализован.

Дакле, сада говорим о две линије, о једној која ће повезивати јужни улаз у град, дакле правац од Макиша преко Бановог брда до центра града.

Замерали су нам они велики генији који знају све али нису умели да ураде ништа, знате већ на кога мислим, на оно удружење на челу са Ђиласом, Јеремићем и осталим пратећим „жути“ лоповима, данас ојачани фашистом Обрадовићем, да се не слажу са тим јер су они против „Београда на води“, као и против било ког другог великог инфраструктурног пројекта. Али грађани су то добро разумели и дали су подршку и том пројекту.

Дакле, та линија која иде даље ка северном делу града и треба да се укрсти баш ту, у новом другом центру Београда, са оном која повезује новобеоградску, земунску страну са Звездаром и појасом који се продужава даље, укрштена са линијама Беовоза. Дакле, једна врло јасна, добра перспектива организације градског саобраћаја, на којој ради она екипа, онај тим људи који је на челу наше престонице и данас. Дакле, јасна политика, политика способних људи, политика резултата, политика окренута будућности.

Ако причамо о чисто еколошком аспекту, није спорно. Ево, једна од интересантнијих тема ових дана тиче се управо оне чувене гондоле, односно жичаре, како ко воли да је зове, и веома важан аспект, на пример, тог начина превоза је тај еколошки аспект, такође један модеран приступ, један савремен осврт на потребе града и на начин како га можемо учинити и лепшим и атрактивнијим, па, ако желите, и чистијим. И то су, дакле, ствари које ми јасно говоримо, то су ствари које грађани јасно разумеју.

Оно што ми можемо да учинимо са своје стране да помогнемо да и други, који евентуално неке ствари не разумеју, па то је, рецимо, оно што

радимо данас. И мислим да је вредело. Ево, господин Перић ће сада подржати наш закон. Хоћете и ви остали? Ако хоћете, свака част, направили смо добар посао.

И није нам жао, да знате, што смо се као посланичка група трудили да колегама помогнемо. Колегама треба помоћи.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Орлићу.

На члан 6. амандман је поднео народни посланик Никола Савић.

Изволите, колега Савићу.

НИКОЛА САВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, овај мој амандман представља логичан след претходних амандмана које је поднела СРС на овај закон.

Наиме, ми свим нашим амандманима изражавамо свој став да је непримерено у овако кратком року да се један овако важан закон нађе на дневном реду. Иако сте имали годину дана да ове ствари поправите, иако смо вас пре годину дана упозоравали да то што сте радили тада у вези са овим законом не ваља, али напокон, видели сте да смо били у праву. Е, сада ви покушавате на овај начин не само да исправите овај закон, него и да скуpite одређене поене код наших пољопривредника и вероватно ће то и проћи код неких. Међутим, ово није једини начин да се помогне нашим пољопривредницима. Ова влада има сијасет начина и сијасет могућности да изађе у сусрет нашим пољопривредницима, а то су, пре свега, гарантоване цене откупа малине, купине, вишње и других пољопривредних производа, али ево, откад је ова влада, скоро да се никада не зна каква ће та цена бити и наши су пољопривредници редовно на губитку када су у питању ови производи.

Али да се вратим на предлог овог закона. Када сам видео да се у процедури нашао предлог овог закона, помислио сам да се ради о једној другој ствари. Наиме, овај закон има и других нелогичности и недоследности и СРС је пустила у процедуру измене и допуне овог закона али по једној сасвим другој ствари, видећете када то буде дошло на дневни ред. То је само доказ да се није нико озбиљно бавио овим законом, него је пре свега ово био циљ да се скупе одређени политички поени код наших пољопривредника. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Савићу.

Реч има по амандману Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, као неко ко је оснивао још далеке 1988. године Савез сељака, струковне организације, као неко ко је оснивао Народну сељачку странку 1990. године, којој данас припадам, желим да захвалим свима који су помогли да се макар један проблем технички реши.

Тај проблем је регистрација трактора. Ми смо захвални на томе што нећемо морати сваке године да региструјемо тракторе, али као одговорни људи, као државотворни, у обавези смо да поштујемо закон, барем у оном делу да се старамо да те машине буду техничке исправне колико то наше материјалне могућности дозвољавају.

Мени је жао данас што овде није Драгољуб Мићуновић. Он је био стари сарадник моје странке. Не само службе, већ моје странке. Жао ми је што данас није Гордана Чомић ту. Што су избегли ову парламентарну дебату. Гордана Чомић зато што долази из АП Војводине, где има највише механизације и трактора. Они су бојкотовали ову парламентарну дебату. Пољопривредници треба да знају да на њих не ваља трошити гласове.

Ја не могу да верујем да је Драгољуб Мићуновић, да је Гордана Чомић, да су пристали на дужничко ропство код Ђиласа, да им странка буде привезак Драгана Ђиласа. Не могу да верујем да су дозволили да им странка маршира са Бошком Љотићем, да носи моторну тестеру, иако знам да су у близини посекали 500 платана. Вероватно је Ђилас заборавио да је већ те платане исекао па је успут свратио у РТС да посече што се посећи могло.

Не могу да верујем да су стари опробани парламентарни борци бојкотовали ову тему. Ја могу да поверујем да им се не свиђа Устав који су донели, да им се не свиђају закони о изборима које су донели, да им се не свиђају РТС кадрови које су они ставили, да им се не свиђа Пословник који су они донели, али то није наша кривица, да би они избегавали парламентарну дебату, посебно ову која је веома осетљива за село и сељаке.

Село стари. Кад идете путем, некад видите сељака на трактору а да не знате ко је старији, да ли сељак или трактор. Остарели сељаци, који су често на минималним пензијама од 11.000 динара, многи од њих дугујући за ПИО осигурање уопште немају пензије, али кад оду данас по гориво, а ми смо сада 20 динара по литри на 60 литара по хектару дозволили, али само оним регистрованим. Многи не региструју пољопривредна газдинства зато што су остарили и зато што им је то тешко.

Веома је битно да задржимо те макар остареле сељаке, посебно у малим срединама, уздуж безбедносно осетљивих подручја, уздуж граница и административне линије, зато што могу да се старају на одређен начин и о шуми, о дивљачи, о заштити животне средине, да виде ко се туда шета, ко прелази преко границе итд.

Ми смо им данас само помогли у овоме. Два пута воде са наших села. Оба воде унеповрат. Један пут води у градове; ретко ко се врати, лакше је патити за селом него патити на селу. Други пут води на онај свет. Ниједни ни други се не враћају на село. Потребно је да убудуће

размишљамо да пољопривредну политику подешавамо не само са заједничком европском пољопривредном политиком, већ и са стањем на нашем терену. И, као у Европи, да ова мала пољопривредна газдинства, која не желе да се баве комерцијалом, наградимо паушалним износом, макар неколико десетина хиљада динара да им обезбедимо, и да на такав начин помогнемо оним старима, који не могу ни да дођу до града, да региструју пољопривредна газдинства, односно да испуне после тога све оне услове сетвене структуре итд.

И, на крају, да вам захвалим у име остарелих сељака на остарелој механизацији што неће морати сваке године да региструју машине. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ристичевићу.

Пошто смо завршили претрес о свим амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Поштовани народни посланици, пошто смо завршили расправу о 5. тачки дневног реда ове седнице, подсећам вас на одредбу члана 87. став 5. Пословника Народне скупштине, према којој председник Народне скупштине може да одреди да дан за гласање о предлогу појединог закона буде одмах по завршетку претреса тог предлога закона.

У складу са овом одредбом, одређујем петак, 29. март 2019. године, са почетком у 11.50 часова, као дан за гласање о 5. тачки дневног реда – Предлогу закона о изменама и допунама Закона о безбедности саобраћаја на путевима.

Након гласања настављамо даље са радом.

(После паузе – 11.50)

ПРЕДСЕДНИК: Поштоване даме и господо народни посланици, пре него што пређемо на одлучивање о тачки дневног реда, потребно је да утврдимо кворум.

Сагласно члану 88. став 5. Пословника, кворум за рад постоји ако на седници присуствује већина од укупног броја народних посланика, што, наравно, знате.

Молим посланике да убацимо своје картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Само да кажем неким посланицима да су присутни у сали али нису убацили картицу, па пред гласање нека обратe пажњу.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да су у сали присутна 133 народна посланика.

Прелазимо на ОДЛУЧИВАЊЕ о 5. тачки дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О БЕЗБЕДНОСТИ САОБРАЋАЈА НА ПУТЕВИМА.

Стављам на гласање Предлог закона о изменама и допунама Закона о безбедности саобраћаја на путевима, у начелу.

Закључујем гласање: за – 135 посланика, против – нико, уздржаних – нема, није гласало – троје.

Констатујем да је Скупштина прихватила Предлог закона у начелу. Прелазимо на амандмане.

На члан 1. амандман је поднела посланица Вјерица Радета.

Стављам на гласање њен предлог.

Закључујем гласање: нико није приступио гласању.

Констатујем да није прихваћен амандман.

Стављам на гласање амандман посланице Наташе Сп. Јовановић на члан 2. закона.

Закључујем гласање: нико није приступио гласању.

Констатујем да није прихваћен амандман.

Стављам на гласање амандман на члан 3. посланице Ружице Николић.

Закључујем гласање: нико није приступио гласању.

Констатујем да није прихваћен амандман.

Стављам на гласање амандман посланика Милорада Мирчића на члан 4.

Закључујем гласање: нико није приступио гласању.

Констатујем да није прихваћен амандман.

Стављам на гласање амандман посланика Срете Перића на члан 5.

Закључујем гласање: нико није приступио гласању.

Констатујем да није прихваћен амандман.

Стављам на гласање амандман посланика Николе Савића на чл. 6.

Закључујем гласање: нико није приступио гласању.

Сада стављам на гласање предлог да се утврди постојање нарочито оправданих разлога да закон ступи на снагу раније од осмог дана од дана објављивања.

Закључујем гласање: за – 136 посланика, против – нико, уздржаних – нема, нису гласала – три посланика.

Констатујем да је Народна скупштина посебно одлучила да постоје нарочито оправдани разлози за ступање закона на снагу у року краћем од осам дана од дана његовог објављивања.

Стављам на гласање Предлог закона о изменама и допунама Закона о безбедности саобраћаја на путевима, у целини.

Закључујем гласање: за – 139, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да је Народна скупштина усвојила Предлог закона о изменама и допунама Закона о безбедности саобраћаја на путевима.

Молим министра Лончара, кога сам видела испред сале, да уђе у салу и да наставимо о амандманима на Предлог закона о здравственом осигурању.

Прелазимо на 1. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ЗДРАВСТВЕНОМ ОСИГУРАЊУ (претрес у појединостима).

Сагласно члану 90. став 1. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да су позвани да седници присуствују: министар здравља др Златибор Лончар, државни секретари у Министарству здравља, помоћник министра здравља у Сектору за инспекцијске послове, вршиоци дужности помоћника министра здравља, виши саветници у Министарству здравља, самостални саветник у Министарству здравља др Биљана Станојевић и Злата Жижић, координатор у Сектору за инспекције послове Министарства здравља, државни службеници у Министарству, и то Мирјана Вељковић, Татјана Стаматовић, Никола Пандрц и Марко Павловић.

Примили сте амандмане које су на Предлог закона поднели народни посланици.

Примили сте извештаје Одбора за уставна питања и законодавство и Одбора за здравље и породицу, као мишљење Владе о поднетим амандманима.

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. став 3. Пословника Народне скупштине, отварам претрес Предлога закона у појединостима.

На члан 1. амандман је поднео посланик Маријан Ристичевић.

Да ли посланик жели реч? (Не.) Хвала.

На члан 1. амандман је поднела посланица Вјерица Радета.

Да ли Вјерица Радета жели реч? (Да.)

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Да, интервенисали смо амандманом на више чланова са, јасно је ваљда, намером да поправимо текст закона. Чињеница да је министар прихватио одређени број амандмана говори о томе да смо истински хтели да помогнемо да се, колико је год могуће, ова област здравства доведе у ред, јер јасно је свима нама да још увек има пуно проблема у области здравства, да и оно што стоји у закону и оно што смо слушали у образложењу министра није увек баш близу оног стања какво је на терену. Ми желимо и кроз амандмане, а и кроз ову расправу да скренемо пажњу и министру и министровим сарадницима да се, колико год је то могуће, поправи стање у здравству, пре свега оне чувене листе чекања, проблеми код заказивања лекарских прегледа.

Постоји један конкретан предлог, нема можда баш велике, блиске везе са овим амандманом, али нисте ни ви добро образложили зашто амандман не прихватате. Рекли сте да је ваше решење прецизније а суштински се нашим амандманом не мења предлог. Тачно је да се суштински не мања, али није ваше решење прецизније. Не може бити прецизније нешто што је објашњено у једној речи у односу на нешто што се објашњава у још једној речи.

Дакле, ја ћу сада да вам кажем два конкретна проблема и да замолим, министре, да видите са вашим сарадницима, говорим апсолутне истине са терена, па да видите шта ту може да се промени.

Када је у питању заказивање лекарских прегледа телефоном, медицинске сестре, службенице у домовима здравља зову пацијенте кад треба да, кад су заказали термин, како већ иде та процедура, али ту постоји један проблем. Оне могу да позивају пацијенте само на фиксне бројеве телефона. Кажу да им је онемогућено да користе мобилне телефоне. Ево, сад говорим случај из Дома здравља Нови Београд, дакле апсолутно тачно.

Знате, проблем је ако се неко позива, а углавном то ради преподневна смена сестара и оне зову преподне људе. Наравно, никога неће наћи поред фиксног телефона, јер нису у питању тешки болесници који морају да леже па да могу да се јаве на телефон и то је, просто, један практичан проблем, који надамо се да ћете решити и проверити у осталим домовима здравља. Разумемо ми и трошкове коришћења мобилних телефона, евентуалних злоупотреба итд, али просто треба све да буде потчињено пацијенту, а ви у оквиру своје организације видите како ћете то да решите. То је један конкретан пример.

Други пример. Ми овде имамо писмо са 196 потписа уз захтев који је упућен директору медицинског центра у Зајечару и управи дома здравља. Ради се о селима Халово, Градсково, Велики Јасеновац, Мали Јасеновац и Шипиково. Они траже да се у амбуланту у Шипикову врати медицинска сестра. Кажу да тамо 80% мештана користи услуге те амбуланте, да су углавном у питању старачка домаћинства и да, једноставно, не могу да путују у Зајечар да би добили инјекцију. То је њима, између осталог, проблем. Тамо је радила Данијела Тодоровић Трујкић, медицинска сестра. Они чак конкретно траже да се врати та медицинска сестра, а проблем је што уопште немају медицинску сестру. Дакле, директор дома здравља у Зајечару има ово њихово писмо и вас молим, министре, такође да видите са сарадницима да ли може тим селима и тим старијим људима у тим селима да се помогне. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала.

Реч има др Златибор Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Мислим да је ово изузетно битно због свих да знају. Немамо никакав проблем да позовемо пацијенте, али зависи који број пацијенти дају. Од њих зависи који ће број да дају. Не ради се о томе да неко штеди или да не може да позове. Наше централе се налазе у Телекому, тако да нема никаквог проблема да се позове ни мобилни, ни било који. Не можемо да зовемо некога на мобилни телефон ако је оставио фиксни. Према томе, апелујем на све грађане да оставе онај телефон на који ће се јавити.

Што се тиче тог другог примера, медицинска сестра ће бити враћена, сад правимо нову организацију. Само молим људе да разумеју једну ствар. Имамо амбуланте при домовима здравља које се налазе у селима, а као што сви знате, све мањи је број становника у селима и нама се дешава да нам екипа буде у селу, да проведе цео радни дан, да има једног или два пацијента, а да екипа која се налази у дому здравља падне с ногу од посла и има више десетина пацијената. Значи, то је суштина приче, али из тог разлога смо направили нови пресек какво је стање по селима, каква је структура становништва и правимо нови распоред где ће имати не само медицинска сестра, где има по потреби и лекар и даље правимо распоред да негде где, ако проценимо да долазе два или три пута недељно и лекар и сестра у ту амбуланту, да одраде, да прегледају људе, да ураде контроле и да се уради све што треба.

Оно што ново желимо да уведемо, то је да у најскорије време желимо да уђемо са покретним апотекама које ће ићи од села до села малтене сваког дана, јер мислимо да нам је то много исплативије и да имамо ту једну апотеку за више села која може да одлази сваког дана или сваког другог дана, да се људи не малтретирају и да узму ону терапију која им је неопходна. Сада имамо и тај е-рецепт и отприлике тачно знамо коме шта треба, али у сваком случају имаће и неке друге терапије, које ће они моћи да узму, која треба за њих или за неког од чланова породице. Значи, то су ствари на којима радимо и које ће бити.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Лончар.

Реч има Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Врло кратко.

Наравно, добро је ово што смо чули и обрадоваће се људи ових села у Зајечару. Наравно, овде су добра решења и патронажне сестре, ово чисто као предлог, које, кад је у питању терапија инјекцијама, не може да чека, да прескаче дан, него људи, ако би знали у колико сати долази медицинска сестра, потрудили би се да дођу у амбуланту.

А што се тиче телефона, ово је врло поуздана информација. Медицинска сестра која прима пацијенте, прави тај списак итд., врло конкретно је рекла, можда је то проблем само тог дома здравља, да они не

могу да узимају бројеве мобилних телефона зато што могу да позивају само на фиксне и инсистирају да им пацијент остави број фиксног телефона. Ево, ваши сарадници нека то провере. Не желимо заиста никоме да правимо проблеме, можда је неки неспоразум па да се рашчисти.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета.

На члан 5. амандман је поднела народни посланик Александра Белачић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 7. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 8. амандман је поднео народни посланик Дубравко Бојић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, професоре Бојићу.

ДУБРАВКО БОЈИЋ: Даме и господо народни посланици, досадашњи Закон о здравственом осигурању датира из 2005. године и од тада су вршене бројне измене и допуне овог закона, што говори о неозбиљности предлагача, који су се у међувремену смењивали.

Онај ко има намеру да унапреди здравствени систем у Србији, а Влада се упиње да то уради, мора да има озбиљан, темељан и целовит концепт и стратегију, а не да крпи парче по парче и тако губи драгоцену време, а сви знамо колико је време драгоцен фактор у овој области.

Влада, иначе, има став да се на донете законе оставља доста времена за подзаконска акта, што је врло непрактично и утиче на разводњавање стања, онемогућава систем да се уигра, да заживи, производи штетне последице у пракси, ствара вакуум стање у коме се лута, тако да испада да су сви ови закони закони са одложеним дејством.

Оно што СРС замера предлагачу је што сматрамо да овај предлог закона не ствара претпоставке за боље функционисање здравственог система. Остаје питање без поузданог одговора – да ли се проширује обим постојећих права из обавезног здравственог осигурања у складу са реалним могућностима и колико ће заиста нови закон побољшати укупни здравствени систем у Србији и да ли ће нови систем здравствене заштите смањити листе чекања у болницама и дати наду грађанима у боље и квалитетније лечење?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, професоре Бојићу.

Реч има др Драгана Баришић, по амандману.

Изволите.

ДРАГАНА БАРИШИЋ: Захваљујем, уважени председавајући.

Поштовани министре, поштоване колегинице и колеге, ја сматрам да је став Владе да се овај амандман не прихвати задовољавајући. Зашто?

У свету не постоји идеалан правни акт, тако да мислим да су закони који су донети у претходном периоду, посебно из области здравства, заиста на месту и да се наша Влада Републике Србије, наш министар здравља и наш председник Републике господин Вучић труде да уреде све оне области које су годинама урушаване. Па знате и сами колико тога смо морали да изменимо у претходном периоду. У области здравства да није било измена претходних неколико година, не бисмо имали лекаре одређених специјалности.

Што се тиче конкретно овог закона, зар побољшање положаја родитеља који ће сада имати 100% боловање уместо досадашњих 65% није довољно? Знате и сами да се досовска „жута“ власт борила само за своје кадрове и своје министре, па је министар здравља за рутинску операцију, чини ми се, камена у жучној кеси ишао у иностранство, није веровао у своје колеге. Ми верујемо у здравство Републике Србије, верујемо у оно што ради наша Влада и подржаћемо овај закон онако како је уређен досада. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Баришић.

На члан 10. амандман је поднео народни посланик Александар Шешелъ.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 10. амандман је поднео народни посланик Миљан Дамјановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 10. амандман је поднео народни посланик др Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 10. амандман је поднела народни посланик Вјерица Радета.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колегинице Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Члан 10. заправо је поређао појмове који се користе у овом предлогу закона, и касније у закону, и став СРС, наше посланичке групе, јесте да је ово потпуно непотребно, да ово ништа не значи суштински у смислу решавања проблема који јесу тема овог предлога закона. Ми сваки пут амандманом интервенишемо на овакве чланове, ви кажете да амандман не прихватате из разлога што је предложено решење у складу са јединственим методолошким правилима за израду прописа. То свакако јесте тако, али нису та јединствена

методолошка правила Свето писмо и ми свакако мислимо да то треба генерално да се мења, не само у овом закону него иначе.

Сада опет, наравно, користим и овај амандман за једно конкретно питање, министру пре свега. Ви, претпостављам, министре, знате да се деца из Републике Српске, деца оболела од карцинома, лече у болницама у Београду и да постоји тај споразум између Републике Српске и Републике Србије и да те трошкове сноси њихово здравствено осигурање. То, наравно, није никакав проблем. Напротив, ми мислимо да то треба, да та деца треба да се лече једнако као и наша деца одавде, али постоји један проблем. Родитељи, када деца дођу да се лече у Београд и када их пусте кући па онда морају поново да дођу на наставак лечења, на терапије или шта је већ у питању, онда морају да остављају аванс који је озбиљна сума новца. Рачуна се у хиљадама евра. Тај аванс се њима, истина, врати када се лече заврши, али нам се чини да то није добро. Ипак ти људи морају да нађу негде те паре, да не знам како дођу до њих.

Мислимо да, ако имамо нормалне односе, а имамо ваљда, са Републиком Српском. Тамо где нису довољно добри, треба их максимално унапредити. Став СРС је да је Република Српска већ такорећи Србија, само и формално то, свакако, треба да буде и зато желимо да та деца буду изједначена са децом из Србије и да видите шта Министарство може да уради да помогнемо тим родитељима да не морају да обезбеђују та средства да авансно уплаћују. Кажем, враћају им се средства, али знате, када морате одједном да дате неколико хиљада евра, нажалост многи људи то немају, па хајде да им помогнемо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета.

Реч има др Златибор Лончар.

Изволите, министре.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Ево, проверили смо, везано за Нови Београд, о чему се ради. Ради се о позивању само на скрининг. Позивају се људи на скрининг карцинома дојке, дебелог црева и грлића материце. Пошто то нису људи који се јављају нама, њих позивамо на основу година колико имају и ми од података који су нам доступни једино можемо да добијемо њихов фиксни телефон. Значи, у ономе што имамо не постоје подаци о њиховом мобилном телефону. То је само та група људи, обично су то стари људи, преко 50 година, и у њиховим картонима постоји само фиксни телефон и они се зову докле год се не добију. Да не мешамо са овим ИЗИС-ом, са овим новим системом који постоји, ово је нешто сасвим друго, скрининг, значи оно што позивамо људе. И када дођемо до њих, ми тада користимо прилику, кога нисмо могли да добијемо, да замолимо да нам дају и мобилни телефон да позовемо. Значи, разјаснили смо, ето, о чему се ради. Не можете имати Закон о заштити података, где ви немате, а не

можете неки пут да тражите, јер су то неки лични подаци, мобилни телефон, матични број и све те ствари, да се не улази у те ствари.

Што се тиче овог другог, то је ствар која је предвиђена од њиховог завода и они те ствари раде да би спречили да неко без захтева њиховом фонду и одобрења њиховог фонда дошао овде. Јер би они, кад не би радили тако, то је њихово образложење, онда би свако прескочио њихов фонд, дошао овде и после би се само испостављао рачун.

(Вјерица Радета: Мора имати од Фонда.)

Али то се само дешава кад нема упут од фонда. Кад имате упут од фонда, фонд гарантује и нико вам не тражи да достављате, јер шта ће вама већа гаранција него упут од фонда. Значи, то се само дешава кад немате упут. А ми ту, ако неко помаже, ми помажемо. Ми на данашњи дан, да знате, преко 11 или 12 милиона евра потражујемо на тај рачун. Значи, нема везе са нама. Они су систем тако направили да кад нема упута, нема гаранције, тако спречавају да људи заобилазе њихов фонд и да долазе овде. Али нема детета које није примљено, то сви знате, тако да то ће се и наставити.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, докторе Лончар.

На члан 11. амандман је поднела народни посланик Наташа Сп. Јовановић.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Бићу прецизна, господине министре.

У овом тренутку у Србији преко 220.000 пољопривредника дугује за здравствено осигурање и доприносе за пензијско самим тим. То је велики проблем. Та цифра је отприлике 160 милијарди динара, од чега је 70 милијарди главница, остало је камата.

Ово смо потенцирали када је недавно био Недимовић и проблем је у томе што је до 2008. године носилац газдинства у једној породици на селу био тај преко којег су остали укућани могли да се осигурају и да добију здравствену заштиту. Када је то промењено, самим тим су и порасли намети. Касније је уследило обавезно регистравање пољопривредног газдинства да би могли да добију субвенције. А иначе, да би добили субвенције за оно што производе, они морају да плате. Наравно, свако жели да плати. Никоме није пријатно да дугује и ко зна колико је, можда 300 или 400 хиљада других правних лица, предузетника и других који су обавезни порески обвезници по основу привредне делатности који нису у могућности да плате. Само у прошлој години у Крагујевцу је поднето 3.600 захтева предузетника и предузећа за репрограм. Колики је број пољопривредника, тај број је вероватно још много већи.

Где је ту неправда државе? Неправда државе је што је то обавезно осигурање. Држава, дакле, има монопол. А са друге стране, пољопривредник који не добије исплату субвенција на време, јер

кашњења су огромна, онај који нема могућности да се лечи ту у свом месту, јер мреже здравствених установа које су прављене од стране локалних самоуправа су углавном ишле на штету сеоског домаћинства па су угашене многе амбуланте. Да вам не ређам села око Крагујевца. То је заиста један скандал, што се гасе школе, али и амбуланте, које више не постоје. Тако да су људи принуђени да оду на друго место и да путују од своје куће да би се лечили. Ови путујући лекари у оквиру разних кампања, то не може да се рачуна као нешто озбиљно.

Проблем је, господине министре, у томе што они људи, да ли су пољопривредници или други здравствени осигураници који због немаштине и због чињенице да нису могли да приходују и да послују онако како су замислили, јер то је зачарани круг, неко дугује вама, ви онда дугујете држави, када уђу у репрограм, морају да плате, што је противуставно, ретроактивно и за здравствено осигурање које нису могли у том тренутку да остваре. Пољопривредник који данас у било којој филијали Пореске управе склапа тај репрограм, мора то да плати, са каматом која ће му бити отписана у току периода, до 60 рата има могућност отплате, али он није користио то управо у тренутку када му је било потребно, ни члану његове породице.

И оно што је велика неправда – стално причате сутра ће, сутра ће – чак, није овде господин Арпад из Савеза војвођанских Мађара, и он је то покренуо као питање иако је у коалицији са вама, кад ћете ви већ једном да донесете закон који ће да омогући пољопривредницима да на основу својих прихода плаћају држави намете за то, а не овако. Јер ми имамо мале, уситњене поседе. Где ви имате у Шумадији више од пет хектара? То је реткост, стварно. То су углавном домаћинства која имају до пет хектара. А када погледате на годишњем нивоу, свакоме се исто обрачунава, то је просек од 96.000 динара. Како сте рекли – сутра, сутра, ево, они уђоше у нову календарску годину. Ево, и он вам је тражио, и он из Савеза војвођанских Мађара, а ми то стално потенцирамо, да треба да budete ваљда толико поштени.

Мало пре нам ова Марија Обрадовић, која ништа не зна ни о селу ни о пољопривреди, прича – ви сте против пољопривредника. А ми, супротно, стално тражимо, откад је конституисан овај сазив Скупштине, дакле од јуна 2016. године СРС непрестано инсистира на томе да помогнете пољопривредницима. Е, сад је питање када ћете то да урадите.

Пошто и ви нисте правник као ни ја, али има правника овде и у нашој посланичкој групи, рећи ће вам, мислим да је чак и колега Јовановић из Тополе у својству грађанина поднео допис, односно жалбу Уставном суду на такав противуставан закон који обрачунава све оно што они нису користили.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Јовановић.

Реч има министар др Златибор Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Претпостављам да ви знате, али Министарство здравља није ни у једном сегменту укључено везано ни за репрограме ни за те ствари. Једноставно, немамо те могућности.

Оно што можете да видите у овом закону, што смо ми урадили да побољшамо, досада сте имали да људи који немају здравствено осигурање, да им држава покрива само хитне случајеве. Ми смо сада за све људе који немају осигурање да могу да иду на имунизацију обавезну, да примају вакцине, када су за палијативно збрињавање да и то могу да користе, студенти до 26 година који имају потврду да студирају такође користе све иако нису платили осигурање.

Покушавамо на све начине да људима изађемо у сусрет. Ви знате да ми сваке недеље у месецу радимо превентивне прегледе и да стално мењамо да би могло да што више људи их искористи, да буду обухваћени, где не правимо никакву разлику између људи који имају књижицу и који немају књижицу. Ми смо застали један месец, где је била епидемија грипа. Ми у року од недељу-две дана настављамо са тим, прошло је то. Знате да је то велики одзив, стотине хиљада људи долази да искористи ту прилику. Тако да, што је са наше стране, ми апсолутно чинимо и учинићемо да то буде. Али Министарство здравља да расправља да донесе одлуку о пољопривредницима...

Оно још што смо ми урадили а што је битно да људи знају, имала су нека ограничења која, по мени, није требало да буду, имали сте када ви не платите или сте у минусу неких 100, 200, 300 динара па не можете да оверите књижицу. То је сад промењено, можете до 1.000 динара. А и затекли смо нека ограничења, да ви, ако сте у плусу опет 100, 200 динара, да не може да вам се овери књижица. То је сада све измењено. Можете да будете у плусу колико год хоћете, овериће вам се књижица. И до 1.000 динара минуса можете да идете. То је сад један процес. Ако се сећате, ту је било озбиљних проблема. Људи су ишли по те потврде, по једну, па другу, па губили време. Сад је све то увезано, централизовано и онда нема проблема.

Што је до нас, стварно ћемо све урадити, али немојте очекивати да можемо да уђемо у те ствари везано за отписивање, репрограме и све те ствари које функционишу. Једноставно, нису поље у ком ми можемо да делујемо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Лончар.

Реч има народни посланик Наташа Сп. Јовановић.

Изволите. Два минута.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Ваша је обавеза, министре, да знате, јер ја управо говорим о онима који су и предузетници и обвезници. То стоји у тачки 17. предлога овога члана, о чему говорим. Не можете сада да кажете – јој, ја не знам, ја сам министар за здравље. Јуче сте образлагали, односно – ми немамо ништа против – заступали и оснивање Азијске инвестиционе инфраструктурне банке, па како то знате, морате да знате и чињеницу да пољопривредници дугују и да нису могли да овере књижице.

Сад кажете моћи ће, али ја говорим о периоду када то није било могуће. Посекао се, не дај боже, нека машина га је повредила, члан његове породице, и иде тамо... И људи су платили. Дакле, ја говорим о периоду... И они ће морати, све то што су се они репрограмом обавезали ће опет да иде у Фонд за социјално осигурање. Не можете ви сада да кажете – ја о томе ништа не знам. Па онај ко је данас потписао за репрограм платиће управо Фонду кроз репрограм. Лепо има ставка колико иде за пензијско, колико иде за социјално. И, то је проблем, што у тренутку то нису могли. Нисте ви министар од јуче, бар сте од 2016. године, а до данашњег дана нису имали ни хитно, ни имунизацију, ништа. Ја вам о томе говорим.

Дакле, то је нешто што је неправда ове владе. И чињеница да обрачунавате да би он и могао да има здравствену књижицу. Па не желе сви они да буду без здравствене књижице. Ви сад дајете могућност да дођу и они који немају. Па хоће људи да имају и да плате, али не да плате тако да им се висина прихода обрачунава исто као ономе ко има 20 хектара и ономе ко име хектар земље. Мало уђите у ту материју.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Јовановић.

Реч има Драган Јовановић.

Изволите.

ДРАГАН ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем, уважени председавајући.

Господине министре, колегиница Наташа ме је малопре поменула по имену. Ја бих по амандману да говорим и користим време самосталног посланика.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Имате пет минута, па како желите.

ДРАГАН ЈОВАНОВИЋ: Веома важна ствар и веома важна и тема.

Министре, ја сам 2008. године био народни посланик у згради у Краља Милана за време владе, нажалост, Мирка Цветковића и тада сам говорио о погубности овога што је колегиница Јовановић поменула, а то је када смо променили закон и од нечега што је било добро, када је носилац пољопривредног газдинства оверавао књижицу, аутоматски су и други чланови породице који су били у газдинству на основу тога имали право да овере књижицу. Када се то распало и када је сви појединачно када су пунили 18 година требало да оверавају књижице, тај дуг је растао, растао, растао и у општинама по целој Србији, код мене у Шумадији људи дугују

сада милионске суме. Ми смо дошли у озбиљан проблем. Ми говоримо о Закону о здравственом осигурању. Он се тиче и стотине хиљада пољопривредника.

Где је ту квака о којој ми овде покушавамо да говоримо? То је да у овом тренутку имате обавезу из претходних година, на пример пољопривредника, да плате нешто што нису користили. Пазите, нису имали оверену књижицу, ако су ишли у дом здравља, одређене услуге су морали да плате, нису то користили и сада треба то да плате. Шта је проблем? Ви не можете да конкуришете сада за субвенције ако немате измирене обавезе и онда сте ви дужни да одете лепо у вашу пореску управу, да направите тај репрограм о коме смо већ говорили и да код Министарства пољопривреде конкуришете за субвенције.

Више пута сам и вама као ресорном министру и министру за рад, борацка и социјална питања постављао и посланичко питање. Добијао сам одговор да је формирана нека радна група на нивоу Владе која овај проблем мора да реши. Пазите, ово је озбиљан проблем који тишти на стотине хиљада људи.

Са друге стране, тачно је да сам као грађанин крајем 2016. године у новембру месецу поднео и уставну жалбу. Сматрам да Уставни суд око овога треба да се изјасни и да каже да ли је могуће да се лепо ова одлука те несрећне владе из 2008. године прогласи неуставном и да се на тај начин те обавезе људима бришу.

Влада Републике Србије, док је председник био господин Вучић, донела је одлуку крајем 2016. године да се те обавезе које пољопривредници имају у једном тренутку замрзну и да крену изнова да плаћају, а то ћемо сачекати да видимо... У једном одговору сам чак добио да је због преговора са ММФ-ом због одређених ствари потребно да све то прође па ће се онда видети на који начин се то може људима отписати.

Мислим да би требало ви као ресорни министар, заједно са министром финансија и Министарством за рад, борацка и социјална питања, да изађете са једним целовитим решењем, јер ми имамо огроман проблем, који не видим како може да се реши осим што ће у једном тренутку, када ви не будете министар и када ми не будемо овде посланици, неко доћи у ситуацију да да извршитељима на наплату. Ако се то деси, ми ћемо имати стварно револуцију по селима и по градовима у Србији. Замислите ви те милионске дугове који сада стоје, гомилају се и они који хоће субвенције, велики број пољопривредника, због тога што не може да их измири, не конкуришу уопште за субвенције које држава даје.

Ми овде помињемо и много је лепо када кажемо даје се за тракторе, даје се за механизацију, даје се за ово, даје се за оно, а не кажемо да управо због овог проблема који ми имамо гомила људи уопште не може да

конкурише за те исте субвенције. То је озбиљан проблем, који може да се реши на нивоу Владе, на нивоу више министарстава, ту се слажемо, али пошто је данас закон о обавезном здравственом осигурању... Добро је што сте ви сада напоменули колико ће нове измене закона донети доброг, али шта ћемо с овим претходним обавезама? Оне стоје, оне све нас муче који живимо на селу. Молим вас да се Влада озбиљно позабави овим проблемом. Мислим да сте га сада, просто, разумели. Хвала, пуно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има др Златибор Лончар, министар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Поштовани посланици, по овоме што сте ви сад рекли, стварно нити разумем, нити могу да разумем, нити да нађем неко оправдање ако ви један период нисте имали здравствено осигурање, а очигледно га нисте имали, не знам ко може да тражи да ви платите за то здравствено осигурање које нисте користили. Из ваше верзије коју сам ја данас чуо мени стварно то нема никакве логике – нешто нисте користили, а сада да га платите.

Господо, мени је битно да ви платите данас. Не мени, него систему је битно да ви платите данас да бисте га користили и да то буде...

Хоћете мој став? Мој став је ...

(Немања Шаровић додацује.)

Апсолутно, али не можете да платите нешто што нисте користили. То нема логике.

Према томе, океј, разумео сам шта сте хтели да ми кажете. Ја ћу се искрено залагати да људи не плаћају оно што нису користили, да се нађе начин, смислити који, да ли је то тај да се ресетује на том нивоу од данас се плаћа, с овим да се види, донеће се и одлука Уставног суда и овог суда...

И ти људи који су правници, нисам правник, немојте сад да улазим у нешто што ти људи знају, али по некој логици ствари мислим да је ово неко решење, да подвучемо, и због тих субвенција и због неке здраве логике – људи плаћају сад да би имали сад то осигурање. Ова ствар нека се реши на том заједничком нивоу, на нивоу Владе и свих оних који су ушли у то. Што се тиче тога, стварно имате моју подршку. Ограђујем се, нисам правник. Чуо сам само вашу страну, вероватно постоји још нека друга страна. Хајде да саслушамо све те стране. Сагласан сам да седнемо да решимо тај проблем. Огромне су цифре те које помињете, сигурно велико оптерећење за људе. Могу да замислим у малој средини, кад му поменете да је дужан стотине хиљада нечега, милиона, ово, оно, једноставно, то је озбиљан проблем.

Сагласан сам да већ следеће недеље седнемо са свим људима који морају да учествују у томе. Ево, ја вам одмах кажем мој став који ће бити

– хајмо на ресет, нека се то реши да можемо да наставимо даље да функционисемо и да ту застанемо са тим. Ето, то је моје мишљење.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Лончар.

Реч има Наташа Јовановић.

Изволите.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Драго ми је да то чујем, господине министре. Дакле, разумели сте да нису само у питању пољопривредници, већ сви здравствени осигураници. По члану 11, дакле, обухваћени су и предузетници и сви они који имају ту обавезу.

Знате шта је сада проблем? Проблем је у томе што Уставни суд ћути већ две године – ево, чули сте колегу када је поднео жалбу – а те обавезе теку и даље. Онај ко је ушао у тај репрограм а није користио то право...

Ево, ја да вам кажем случај једне госпође. Угледан је предузетник, има петоро запослених. Она у једном периоду, да би њима дала, јер има велика дуговања од стране својих клијената, свим својим запосленима плаћа редовно и плате, и порезе и доприносе, али за себе то није могла да уради. И, она је доживела, млађа жена је у питању, да добије у позним тим годинама велике богиње. Кад је дошла у Клинички центар, морала је све да плати. И, она је сада ушла у репрограм да за тај свој период колико није могла да плати, исплати држави, а плаћа и онај део када је имала ту, ето, веома незгодну и тешку болест. То је заиста невероватно, то је таква неправда и то не може уопште по Уставу наше земље.

Дакле, ово је веома важно. Ми поздрављамо што сте омогућили људима који немају... Ко зна колики је број тих људи, ко зна колико је оних – права цифра, Вјерица стално потенцира да је то и преко пола милиона – који раде на црно, а ево сад и пољопривредника. Наравно, сад кад се усвоји овај закон, имају право на то хитно збрињавање и све ово што сте ви побројали и што пише у закону, али шта ће ови мученици? Сви морају то да плате. Кад добијете то решење о репрограму, имате тамо колону колико је за сваки месец, колико је камата, колико је рата, и тачно је издвојено за социјално осигурање, и онда вам се све то враћа уназад, а ви то право нисте користили.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Јовановић.

Реч има сада, по редоследу, Милија Милетић, па др Дарко Лакетић и Драган Јовановић. Такав је редослед.

Изволите, колега Милетићу.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Уважени министре, по амандману, мислим у овим законима које сте предложили, који су сада ту код нас на дневном реду, о којима разговарамо, стварно је на свом месту и тако треба да буде, дали сте стварно велику шансу за велики број људи који досада нису имали могућност да се лече, сада могу то да раде.

Колега посланик који је говорио пре мене, односно господин Јовановић, рекао је проблеме за наше пољопривредне осигуранике који су заостали са уплаћивањем, где су стварно велике камате и камата на камату. Ти људи досад нису могли да се лече, али сад за оне најтеже има та могућност. То је одлично.

Ви сте лепо рекли да заједно сви седнемо, односно представници законодавне власти, представници извршне власти, да заједно нађемо решење за те људе, јер то иде унедоглед, камата на камату, камата на камату и доћи ћемо до нечега што није добро. Ваш предлог је на месту и ја подржавам све оно што ви радите. Ово је исправно и ми морамо заједно да седнемо да тим људима нађемо прави начин да се то њима, оно што може да се отпише, а надаље да наставе да уплаћују да сутра могу да се лече и да могу нормално да живе, јер са великим дуговањем ти људи немају нормалан живот.

Министре, свака част вама, овај закон је стварно екстра и мислим да треба сви да их подржимо. Ја ћу гласати за све ове предлоге закона. Хвала још једном.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Милетићу.

Ја бих замолио министра, ако је могуће, да кажу сви говорници шта имају и онда на крају ви можете да дате одговор. Ако се слажете.

Изволите.

Министар Златибор Лончар, важно је да одговори.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Да не остане на празној причи, ја предлажем једну ствар. Мислим да ћемо ми до среде завршити. Молим све вас, до среде, људи који су заинтересовани за то одавде, направите...

Ја ћу организовати и министарство финансија и социјалног рада и које је потребно, ви са вашом делегацијом, да се дође у Владу, јавићемо само време које је, да будемо конкретни и у среду да се направи први састанак, да кренемо са тим решењем.

На вама је да ви саставите ваш тим који ће доћи да представља, Влада ће бити с друге стране и да покушамо што пре да решимо, јер стварно видим да је то велико узнемирење.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Лончар, на сарадњи.

Реч има Дарко Лакетић.

Докторе, изволите.

ДАРКО ЛАКЕТИЋ: Заиста разумем излагања претходних говорника. Чули смо и Милију Милетића, народног посланика, који је иначе и пољопривредник, који живи од тога и који најбоље се и разуме у проблематику о којој говоримо. Свакако да овде ови проблеми који су изнесени, део тих проблема није нешто што је у надлежности Министарства здравља, али управо из тих разлога што разумем ову

проблематику, јавио сам се само због тога да кажем на шта је све администрација у Министарству здравља наишла од 2012. године, да бисте разумели, пре свега, шта је оно што је учињено, шта је оно што се учинило дакле, шта је оно што није могло да се учини, а шта је оно што се овим законским решењем регулише.

Наиме, ово законско решење је одлично, али закон не делује ретроактивно. Дакле, сви ови законски предлози ће донети промену у тренутку усвајања, односно од тренутка ступања на снагу.

Само ћу подсетити јавност да пре 2012. године имали смо огромне листе чекања, редне листе на зрачење, нисмо имали довољан број линеарних акцелератора. Говорим сад о основним људским потребама, не говорим само о здравственом осигурању. Говорим о томе да је преко 1.500 људи у одређеним градовима било на листи чекања. Ви се сећате добро шта се дешавало. Куповала су се места на тим листама. Сећате се добро Каменице. Дакле, то су проблеми који су били невероватно велики, то су драматичне ситуације, драматичне људске судбине.

Пођите од тог момента. Од те ситуације, од те драме, на крају крајева, дошли смо у ситуацију да не расправљамо о томе. Данас расправљамо о модалитетима здравственог осигурања, о томе на који начин и како да унапредимо здравствену заштиту. Ова законска решења управо видим на тај начин. И зато овај предлог господина министра за овим тројним састанком, или како се већ зове, мислим да је прави пут, зато што лимити Министарства здравља јесу такви да не може да задире у надлежности другог министарства. Сектор за здравствено осигурање са људима из других делова система, мислим пре свега на Министарство за рад и социјалну политику и Министарство пољопривреде, мислим да ће решити овај проблем у целини. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, др Лакетићу.

Реч има Драган Јовановић.

Изволите, колега Јовановићу.

ДРАГАН ЈОВАНОВИЋ: Господине министре, захваљујем се најискреније и надам се да ћемо у среду имати један добар састанак на коме би управо требало да буду представници још два министарства, како финансија, Пореске управе, тако и Министарства за рад, бораčka и социјална питања, а њихови представници су веома важни око ових тема, и да видимо на који начин би то могло да се реши и у ком временском периоду.

Овде су кључна ствар заостале обавезе, где сте имали обавезно нешто да платите, то нисте користили, а сада вам то долази за претходне две године. То је проблем који ми морамо да решимо. Јер сада људи, ако не реше тај проблем, праве репрограм, плаћају камату и то свима прави

проблем, јер они без решавања тог проблема не могу да конкуришу за субвенције, како на републичком тако доста и на локалном нивоу. Ето то је, да просто и грађани Србије који прате овај пренос, да им буде потпуно јасно шта је то што ми желимо.

Ни ја нисам правник, ни ви, али просто и правници кажу да је то питање да ли је уставно или није уставно. Уставни суд ће се око тога изјаснити, па биће времена око тога. Захваљујем се на разумевању и надам се да ћемо овај проблем успети да решимо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Дао сам вам реплику. Чисто да знате због планирања вашег времена. Остало вам је још мало.

Вјерица Радета по амандману.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Ми смо, очигледно, сагласни са решавањем проблема који је Наташа Јовановић овде кроз овај амандман покренула, али нисам сигурна да смо сви добро разумели суштину проблема.

У реду је ово што је министар предложио, у среду да се разговара са представницима и ова друга два министарства, али је проблем што те обавезе људима теку, што се на те обавезе приписују камате. То су сад велики износи и питање је... Каже колега Лакетић не може овај закон да се примењује ретроактивно. Па доносили сте ви законе који се примењују ретроактивно и, у суштини, ако постоји озбиљан интерес, није то немогуће. Али мора негде да се подвуче црта.

Наташа је говорила овде о проблемима људи које она познаје из Крагујевца. У Крагујевцу је на место координатора, или тако нешто, Пореске управе доведен човек из Крушевца, који нема појма шта се дешава у Крагујевцу. Мислим да је неки шурак Радомира Николића. И шта он ту ради? Не би он нама био проблем као његов шурак, него је проблем у томе што је закон прописао да тај дуг са каматом може да се враћа на рок до 60 рата. И сад дођу људи, хоће да реше тај проблем, хајде на 50, 40, 60 максималних рата. Знате, не воли народ да има такав терет на плећима, просто хоће да реши проблем. И онда он каже – 60 рата, добро, добићете решење. Човек добије решење шест рата. Није он само заборавио нулу, него он је проценио на основу ничега да овај не треба да плаћа на 60 рата, иако закон дозвољава до 60, него само на шест, рецимо, и човек не може да врати тај дуг. Хоће, дакле, да се ратосиља камата, али му не да тамо неки чиновник.

Дакле, тема је прилично озбиљна и, када бисмо овај проблем решили, онда бисмо заиста решили велики проблем и наших сељака који, условно речено, то дугују, кажем условно речено јер питање је да ли се тако нешто уопште може назвати дугом кад се зна да није коришћено, и многих предузетника који на тај начин послују и функционишу.

Тако да вас, ето, држимо за реч, па да почнемо озбиљно то да решавамо са свим конкретним... Ви сте сад чули све проблеме па кажите овој двојници колега министара да пошаљу људе из службе, могу и они, добро нам дошли, и да стварно...

Ово може да се реши, верујте, за недељу дана, само је ствар да ли ће Влада прихватити и имати добру вољу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета.

На члан 11. амандман је поднео народни посланик Петар Јојић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 13. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 19. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 22. амандман је поднео народни посланик др Александар Мартиновић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије. Констатујем да је амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 25. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 32. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 32. амандман је поднео народни посланик др Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије. Констатујем да је амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 34. амандман је поднео народни посланик др Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије. Констатујем да је амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 44. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 50. амандман је поднео народни посланик Зоран Деспотовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, господине Деспотовићу.

ЗОРАН ДЕСПОТОВИЋ: Захваљујем, господине Маринковићу.

Даме и господо народни посланици, Закон о здравственом осигурању донет је 28. новембра 2005. године. Отада, како сте навели у овом предлогу закона, у циљу унапређења здравственог осигурања извршене су бројне измене и допуне овог закона, чак неколико пута годишње. Када су се извршиле бројне измене и допуне овог закона? Рецимо, 2011, 2012. године, три пута 2014. године, 2015, 2016. и сада, 2019. године. То нам говори да предлог није имао целовит концепт и јасан пројекат закона.

Српска радикална странка је предложила да се у члану 50. став 1. Предлога закона после речи „у складу са законом“ додају речи „у трајању од месец дана“, док у поменутом члану стоји „у трајању од најмање три месеца непрекидно“.

Сматрам да је амандман смислен, јер се доприноси за здравствено осигурање запослених уплаћују већ са првом зарадом. Наравно, ако је радника послодавац пријавио. Нажалост, данас је пракса да се само одређени број радника пријави, а да инспектори рада раде само прву смену, а послодавцима који имају другу и трећу смену то иде наруку. Када раднику престане радни однос, тада настаје проблем. Када се обрати изабраном лекару, настаје још већи.

Господине министре, и ви као и ваши претходници се упињете да за време вашег мандата као круну свога рада донесете системски закон, док је мање битна неопходност или потреба за тим законом.

На крају желим да вам кажем да је добро што сте овог пута, за разлику од ваших претходних предлога закона, ушли у конструктивну расправу са опозиционим посланицима Српске радикалне странке. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Деспотовићу.

На члан 52. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 52. амандман је поднео народни посланик Томислав Љубеновић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 52. амандман је поднео народни посланик Момчило Мандић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 52. амандман је поднео др Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу су прихватили амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије. Констатујем да је амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 53. амандман је поднео народни посланик Милорад Мирчић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 60. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 66. амандман је поднела народни посланик Љиљана Михајловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 67. амандман је поднела народни посланик Весна Николић Вукајловић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колегинице Николић Вукајловић.

ВЕСНА НИКОЛИЋ ВУКАЈЛОВИЋ: Хвала.

У оквиру система обавезног осигурања ви сте овај члан 11. проширили чланом 16. и ово је одлична ствар за наше грађане, а надам се да ћете то медијски добро и да испромовишете, да људи схвате да они који досада нису имали право на здравствено осигурање коначно имају право на здравствено осигурање, нарочито када се ради о омладини, деца до 18 година и студентима до 26 година, затим лица старија од 65 година живота, затим лица која користе разне социјалне помоћи итд. Значи, ово је требало много раније да се уради, али добро је и сада, никад није касно.

Што се тиче отписа дугова, врло је лако, ово што су посланици СРС говорили, за ранији период, пошто сада у овим новим прописима нема обавезу онај ко нема пољопривредно газдинство, значи може да се лечи, значи шта урадити са нагомиланим обавезама, односно каматама у систему правном, односно у систему где сте као држава предвидели извршитеље. Значи, врло је опасно да се држе оволики дугови, а да се ти дугови не реше на врло брз начин. А могуће је решити, јер су наши посланици то мало пре и рекли.

Међутим, све време говоримо о овом обавезном здравственом осигурању, али постоји сада једно логично питање, а ви сте ту да нам

одговорите. Када сте говорили о разлозима за доношење овог закона, рекли сте да је потреба да се смањи јавна потрошња и да се трошкови здравственог осигурања ускладе са реалним могућностима буџета.

Ово мало подсећа на начин обрачуна пензија. Значи, колико буде пара, толико ћемо моћи да се лечимо. Да ли је то тачно, то ћете сад ви нама одговорити. То подсећа да ће бити... Значи, ви сте направили велики обухват, већи, и то је за сваку похвалу, али се бојимо да ће обим здравственог осигурања бити мањи. У смислу ако је неко редовно давање крви на анализу за крвну слику, бојимо се да ће то бити само црвена, бела крвна зрнца, седиментација, холестерол и даље ништа. Али шта ћемо са хормонима, шта ћемо са другим, овим скупим анализама и до које мере ће бити то о државном трошку а када то прелази на ово добровољно, додатно здравствено осигурање?

Јер овде имамо и добровољно додатно здравствено осигурање. То није обавеза. То је, значи, могућност и зависи од слободне воље. Али не зависи само од слободне воље, зависи од материјалних могућности онога ко жели добровољно здравствено осигурање. Зато се бојимо да ће степен здравственог осигурања и здравствене заштите бити нижи. С обзиром да ви доносите ова акта која ће овај закон да спроведу и да реализују, било би добро да нам мало појасните куда то иде.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Николић Вукајловић.

Реч има министар др Златибор Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Прво желим да вам се захвалим на једној ствари коју сте приметили а коју овде нисмо рекли, на чему сте ви потенцирали, да покушамо да промовишемо, да дођемо до људи и да им кажемо који су све то људи који ће сад бити обухваћени и који ће моћи да користе иако немају здравствено осигурање.

Нажалост, ја ћу вам најискреније рећи, ми то врло тешко радимо, јер кад постоји нека добра вест за грађане Србије, она није вест и мислим да је управо то проблем. Очигледно то не продаје новине и то не скреће пажњу, људи мисле да се то подразумева и људи који раде не налазе за сходно да то промовишу и да ураде. Видите ми већ колико дана причамо овде о свему томе, а кад вратите филм и погледате колико је то заступљено и колико се то каже ко ће све имати користи од овог закона, то је врло мало. Од целе приче и од погодности које ће бити за све, мене само питају – шта ћете да урадите са оним ко се три пута није одазвао на скрининг преглед па сте донели да он плати један део лечења, а шта ћете ви да урадите ако он нема пара да доплати то лечење, да ли ћете наставити да га лечите или не? Ево, то је тема која је два дана, поред свих тема о којима смо ми овде причали и које доносе добро.

Следећа ствар, ово што желим да кажем и вама и свим грађанима Србије врло је битно, ви сте питали зашто раније нисмо дошли и радили ово. Зато што ово није нимало јефтино. Зато што смо морали да нађемо новац за ово и да урачунамо у буџет за ову годину, за двадесету и двадесет прву. Тек кад смо нашли новац, ми смо дошли овде пред вас да то буде, да не би дошло до случаја о коме сте ви причали, да сад нешто буде ускраћено да се не уради. Не, ја вас уверавам, апсолутно све остаје исто, само што смо додали ове људе и што они иду.

(Немања Шаровић: Време.)

Значи, мислим да је ово изузетно битна ствар. Ако већ не можемо да пробијемо медије, али ја се никад и не ослањам много на медије, мислим да је најбитније шта ће наши грађани да осете и да виде. Све оно што је битно за њих, они сазнају. Не морају, очигледно, медији да иду.

Што се тиче додатних осигурања...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре. Време.

Колега Шаровићу, немојте да будете тако искључиви. Ја ово због СРС, министар одговара колегиници.

Реч има Весна Ивковић.

ВЕСНА ИВКОВИЋ: Поштовани председавајући, поштовани министре са сарадницима, поштоване колегинице, када већ причамо о праву на здравствену заштиту из обавезног здравственог осигурања, имам жељу да похвалим дефиницију повреде на раду у овом новом закону, која је свеобухватнија, шира, прецизнија у односу на дефиницију повреде на раду у старом закону, као и, исто тако, што је обухваћен повредом на раду и податак да је осигураник доживео повреду при доласку и при одласку са посла. Ето, због тога сам се само јавила и што је свеобухватнија дефиниција. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Ивковић.

На члан 69. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 70. амандман је поднео народни посланик Срето Перић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колега Перићу.

СРЕТО ПЕРИЋ: Господине министре, има помака у Министарству здравља, односно у сектору лечења становништва Србије, а то понајвише, наравно, захваљујући највећем броју лекара, медицинских сестара и другог здравственог особља.

Мало пре сте се ви пожалили да оно што је добро некако тешко допире до грађана Србије, односно, у конкретном случају, до пацијената. Када би она једна конференција за штампу, од бројних, била посвећена

сектору здравља, онда би оно што треба да се промовише дошло на дневни ред. Ви сте јуче били неколико пута понети успесима председника државе, па сте, изгледа, стали на ту страну. Али ово сам хтео рећи, да има простора, има времена ако се другачије организујемо. Не може ваљда један човек и да лечи, и да образује, и да запошљава, и да гради и да ради, него то треба да ради Влада као колективни орган.

Амандман на члан 70. који смо поднели, ми смо из принципијелних разлога то хтели да укажемо и да кажемо да би овај фонд за здравствено осигурање потпомогнут стручном комисијом могао да ради неке ствари које ћете засада ви да радите. Управо због бројних проблема у сектору здравства, ви би требало да се окренете више другим стварима.

Кажете, у навођењу разлога за неприхватање амандмана, зато што је закон предвидео. Па ако би сад овај амандман био прихваћен, онда би закон предвидео нешто другачије.

Ви имате много обавеза и овај скрининг који је од 2012. године, скрининг кад су у питању малигне болести, у Србији почео да се примењује и заживео 2012. године, дао би веће резултате, било би боље. На основу података Института за јавно здравље „Др Милан Батут“ у Београду, каже се да су 4.304 жене оболеле од рака дојке, а да је око хиљаду седамсто и нешто чак умрло од тога.

Министар би требало више да се бави тим проблемима и тим послом, као што сте малопре изразили жељу да помогнете да се реши један проблем. Неће бити довољна ова три министарства, биће потребно и Министарство финансија да се укључи у решење тог проблема, и могуће је, много пута досада, обећањима, да ли под притиском, да ли у искреној жељи, сад да то не разлучујем, искреној жељи да се неке помогне. Позовите и представнике Министарства финансија и онда онај проблем о којем је започела да говори колегиница Наташа Јовановић, он ће бити лако решен. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Перићу.

Реч има доктор Златибор Лончар, министар.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Само да се разумемо, Министарство здравља, Министарство финансија, Министарство пољопривреде, Пореска управа, законодавство, то смо већ овде направили списак људи који ће са ове стране бити позвани на тај састанак. Ако имате идеју још некога да је потребно за то, биће, а на вама је да ви овде направите састав и да дођете. Значи, то су људи који ће учествовати у среду на том састанку.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Лончар.

На члан 70. амандман, са исправком, поднела је народни посланик Ружица Николић.

Изволите, колегинице Николић.

РУЖИЦА НИКОЛИЋ: Захваљујем, господине Маринковићу.

Даме и господо народни посланици, ми смо и у начелној расправи указивали на који начин се може овај законски предлог побољшати и управо смо и кроз амандмане покушали да исправимо све оне недостатке које одређена законска решења, односно одредбе овог предлога закона имају.

Оно што бисмо истакли јесте да је степен корупције у здравству велики и да овај законски предлог, нажалост, неће отклонити корупцију у здравству. Степен корупције, свакако, зависи од уређености и ефикасности система здравствене заштите.

Овим предлогом закона су дата превелика овлашћена министру и ми смо у члану 70. став 4. Предлога закона, који се односи на медицинска средства, предложили да се „министар на предлог Републичког фонда“ замени текстом: „Републички фонд на предлог лекарске комисије“. На овај начин, односно овим законским решењем се смањује могућност различитих злоупотреба и превише заједничких ингеренција министра и Републичког фонда.

Такође, сличан амандман, односно ингеренције министра смо заменили лекарском комисијом када су у питању листе лекова и предложили да није министар тај који на предлог Републичког фонда утврђује критеријуме, већ да то ради на предлог релевантних здравствених установа, из разлога што је највећа корупција управо присутна код стављања на листу нових лекова, што је интерес фармацеутске мафије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Николић.

Реч има министар др Златибор Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Само да разјаснимо, због грађана Србије, како иде, по ком принципу. Одлуке доносе републичке стручне комисије на предлог здравствених установа, а републичке стручне комисије су састављене од најбољих стручњака из свих болница које постоје. Значи, они доносе одлуку, они су при Републичком фонду за здравствено осигурање.

Али ви дневно имате велики број таквих одлука и захтева. Оно што смо ми урадили је да сада исте те републичке комисије морају да одреде приоритете, да седну и између себе одреде приоритете и да виде шта је то што ће да да најбољи ефекат, шта је најхитније и шта ће да да најбољи ефекат да иде. Онда је све остало само једна процедура која иде из Фонда ка Министарству и то је то. Значи, нити директор Фонда нити министар могу да се мешају, нити се мешају за те ствари. Апсолутно одлука републичке стручне комисије и најстручнијих људи које Србија тренутно има. С тим што им је додато и то да одређују приоритете.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Лончар.

На члан 73. амандман, са исправком, поднео је народни посланик Никола Савић.

Изволите, колега Савићу.

НИКОЛА САВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, поднео сам амандман на члан 73. Предлога закона и, подсетићу вас, овај закон дефинише услове под којима се остварује право на новчану накнаду због одсуства са посла.

Између осталог, у ставу 1. тачка 6. се каже, набрајају ти услови, па један од тих услова је – због добровољног давања органа, ћелија и ткива, изузев добровољног давања крви.

Без обзира што овај закон има и добрих ствари, о чему су говориле и неке моје колеге, мени је просто несхватљиво да се из овога, значи новчане накнаде, изузимају људи који су добровољни даваоци крви. На овај начин врши се дестимулација тих људи који би били спремни да добровољно дају крв, јер морамо бити реални и знати у каквом амбијенту данас раде наши обични људи, да највећи број тих људи ради у приватним фирмама, да раде у фирмама чији су власници и послодавци страна лица и стране фирме и њих једноставно не интересује ништа осим радног времена и профита који могу остварити.

Зато сматрам да би овај амандман којим сам интервенисао у овом делу требало прихватити и да се тим људима који су добровољни даваоци крви омогући да онога дана када дају крв или када најаве да ће давати крв да им се обезбеди новчана надокнада. Јер имамо и ситуације да пуно људи хоће да да крв у неким заједничким акцијама, рецимо ако су у питању неке спортске екипе или па хајде да кажемо и политичке странке, имали смо случајеве да припадници наше СРС желе да дају крв у неким акцијама добровољног давања крви које организујемо, али једноставно нису били у могућности зато што њихови послодавци им то нису омогућили. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Савићу.

На члан 73. амандман је поднела народни посланик Марина Ристић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 77. амандман је поднела народни посланик Мирослава Станковић Ђуричић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 79. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 79. амандман је поднео народни посланик Филип Стојановић.

Изволите, колега Стојановићу.

ФИЛИП СТОЈАНОВИЋ: Захваљујем, господине Маринковићу.

Даме и господо народни посланици, поштовани министри са сарадницима, поднео сам амандман на члан 79. Предлога закона о здравственом осигурању.

Овај мој амандман односи се на право на накнаду зараде. Овде се ради о накнади зараде због неге детета која припада осигуранику. Закон предвиђа да накнада припада и осигуранику који је усвојитељ, хранитељ, очух или маћеха детету. То је све у реду, али сматрам да се ово прво треба проширити и на остале чланове најуже породице. Овде пре свега мислим на бабе и деде детета, јер пракса показује да су у највећем броју случајева, када за то постоји потреба, бабе и деде ти који први прискачу у помоћ и воде рачуна о незбринутој деци. Неретко имамо и ситуацију да старија браћа или сестре, наравно под условом да су пунолетни, преузимају бригу о својој млађој браћи или сестрама.

Ово је једна осетљива ствар, преко које се не може тек тако прећи. Од овога зависе многе животне судбине и ово често опредељује животни пут оних којих се овај закон тиче. Не дозволите да због овакве ситуације нечији живот буде упропашћен. Дакле, апелујем на вас да прихватите овај мој амандман, јер је то у интересу многих којима је потребна помоћ.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Стојановићу.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 84. амандман је поднео народни посланик Немања Шаровић.

Изволите, колега Шаровићу.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Хвала.

Господине Лончар, ми смо данас чули од вас како ви располажете, односно Министарство здравља, некаквим републичким стручним комисијама, како су то најстручнији људи у читавој Србији, како се они неретко консултују и међу собом, међутим, ви сте јуче говорили нешто што је у колизији са тим што данас говорите. Наиме, јуче сте говорили о чињеници да сте Сергеју Трифуновићу дали 250.000 евра за приватну фондацију, да немате никакву идеју како је тај новац трошен, да ли је потрошен или је и тај новац завршио, попут оног новца који су уплаћивали грађани Србије путем СМС порука, а то је, како сте ви рекли, да се коцкао са тим новцем улажући у неке инвестиционе фондове по Словенији под засада ја мислим ипак недовољно разјашњеним условима.

Моје питање је за вас, с обзиром на то да и Министарство здравља има сличну фондацију, за коју сте такође у јавности рекли да се о њој не зна довољно, који су то путеви и које су процедуре одлучивања у Министарству здравља. Како је дошло до тога да ви због тога што је, опет како сте ви рекли, Сергеј Трифуновић тих дана у јавности глумио неког

народног хероја да му дате 250.000 евра? Да ли бисте, да је он нпр. глумио хирурга, да ли бисте му ви онда дали да оперише некога? Не дај боже да се Вулин нашао ту; да је овај глумио пилота, можда би му поверили и неки авион да мало провоза околo.

Дакле, ваше објашњење за мене није довољно, посебно имајући у виду расправу која се одвијала на Твитеру претходног дана. Ви знате да је он тражио преко Твитера новац, да је обећано да ће тај новац доћи и да је сутрадан већ тај новац уплаћен. Што се мене тиче, то је потпуни скандал. Ни у ком тренутку држава не би смела уплаћивати у приватне хуманитарне фондове, ни један једини динар а камоли 250.000 евра, јер шта ће нам држава уколико ће појединци, који уопште нису стручни за то, никакве везе са тим немају, располагати тим средствима.

Рекли сте још нешто, а то је да је у том тренутку у тој фондацији о свим обољењима, о томе које ће дете имати приоритет одлучивао само један једини лекар, који свакако не може бити стручан за све нити је могао попити сву памет света, а што је још горе, да је другостепена комисија за доношење одлука био сам Сергеј Трифуновић, који апсолутно никакво образовање нема; није баш ни што се тиче општег образовања нешто да кажем посебно образован, а камоли што се тиче здравства.

Мене занима како је то могло да се деси, које процедуре редовне постоје, из ког разлога су те процедуре прекршене, шта сте урадили да новац грађана Србије вратите у легалне токове, јер то што је урађено несумњиво није у складу са законом, и ко ће сносити одговорност због свега тога што је урађено. Ја мислим да је то питање потпуно на месту и да такве ситуације не смеју да се дешавају. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Шаровићу.

Реч има министар др Златибор Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Хвала што сте поменули државни буџетски фонд. Оно што желим да кажем, државни буџетски фонд ради крајње транспарентно. У сваком моменту можете да уђете на сајт фонда да видите колико има новца, колико деце се лечи, наравно без неких података који не могу да се износе, личних података о деци, где се та деца лече, колико се уплаћује, колико је новца потрошено, колико кошта које лечење и све.

Међутим, то апсолутно није случај са фондом тог, не знам шта је, политичар у покушају или шта већ. Стојим иза свега што сам рекао. Оно што желим да кажем и вама и свима, мораће да оправда сваки динар, и од државе који му је дат и од сваког грађанина који му је уплатио. Апсолутно сваки. Немам та овлашћења да ја и моје министарство уђемо тамо да то испитамо. То морају ураде други државни органи, али ја вас уверавам да ће морати да да за сваки динар где је потрошен.

Оно што ја грађанима хоћу да кажем, ја у његов фонд никад не бих дао новац, да уплатим поруку и остало. Ја сам вам рекао која је то била ситуација. Било је петоро деце која су се нашла ту, та деца апсолутно нису крива и нисмо желели да та деца због његовог понашања и његовог шта он ради иоле имају било какву последицу. Ако он или било ко други мисли да ће временом то да се заборави и да он неће морати да да то, ја вам обећавам да се то неће десити. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Лончар.

Право на реплику има Немања Шаровић.

Изволите, господине Шаровићу.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Господине Лончар, морам признати да ми се ваш одговор не свиђа, а рећи ћу вам и зашто. Ви сте рекли управо да не бисте том човеку поверили ни 100 динара које бисте уплатили из сопствених средстава СМС поруком, али сте истовремено дали 250.000 евра државног новца. Ви бисте морали имати много оштрији критеријум када располажете државним новцем него кад то радите са својим. Знате, ви своју целу плату можете да одете да потрошите на шешире или да поделите на улици, то је ваше право и то нико не може да вам замери, али за сваки динар државног новца ви одговарате.

Није ту у питању само одговорност Сергеја Трифуновића, већ је ту у питању читав систем, како је дошло до тога да у једној држави, за коју ви тврдите да је организована, да постоји систем, да постоје процедуре, да постоје републичке стручне комисије, да се једном шарлатану у његов фонд уплати 250.000 евра, и 25 евра је много, јер је са тих 250.000 евра могло неко друго дете да се лечи у складу са законом и по државним покровитељством, што је нормално, чему мора да се тежи.

И друга ствар, ако већ имате, ви кажете немате ингеренције, имате ви многе ингеренције, имате ингеренцију да предлагате законе, па ћу вам поставити још једно питање. Ако имате ту несрећну ситуацију да је тај човек могао да се коцка са новцем, да уплаћује у инвестиционе фондове, да даје позајмице и било шта друго, шта сте ви као министар урадили да се законски регулише рад тих хуманитарних организација да се ограничи шта могу да раде са новцем?

Сваки тај динар који је уплаћен, уплаћен је наменски. Нико, кад је уплаћивао тај новац, није помислио – па хајде, ако не буде требало за дете, нек иде он мало па нек уплати у словеначки инвестициони фонд, па да видимо за пет-шест година шта ћемо добити. Нити је ко помислио да од тог новца треба да се издржава некакав административни апарат у тим хуманитарним организацијама. Па и проценат новца који може бити потрошен а да то није искључиво за лечење деце, мора бити сведен на минимум и мора бити законски ограничен.

Према томе, немојте се ви правити невешти да то није ваша одговорност. Ако није, зашто сте је преузели? Не постоје од јуче ти фондови, који служе за јавну промоцију, на основу нечије болести, на основу нечије несреће, а признаћете да је то веома јадан и примитиван начин да се неко промовише у јавности.

(Председавајући: Хвала.)

Имам ја и време посланичке групе. Будите стрпљиви, господине Маринковићу. Па пуштали сте министра, који има право на два минута, колико он хоће.

(Председавајући: И вас сам пустио готово минут више по реплици.)

Дезинфикујте ту столицу, изгледа да је нешто од Арсића остало.

Дакле, веома је озбиљна дискусија у питању, не знам заиста зашто је прекидате.

Ви сте дужни, а није ни први мандат да сте министар, да уочите шта не ваља. Не само оно на шта вам укажу народни посланици и опозиција. А није све злонамерно иако вас критикујемо. Ви треба да будете захвални на свакој озбиљној критици, која није ни личне природе, није ни увредљива, није вулгарна, није било шта, али вас критикујемо зато што сматрамо да лоше радите одређене ствари, да морате много боље и да у одређене области, у које се досада нисте мешали, ви по природи посла морате да се умешате, а не да само накнадно ламентирате, да плачете над проливеним млеком и да кажете – ево, чекаћемо да он оправда. Немамо ми ништа од тога што он оправдава, него желимо уређен систем, у коме такве ствари неће моћи да се дешавају и у коме неће моћи, захваљујући томе што неко изиграва народног хероја, да добије 250.000 евра.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Шаровићу.

Ја сам имао намеру да вам дам реплику и продужио вам време за минут, али ви то нећете, очигледно. Ја сам само имао добру намеру.

Реч има министар Зоран Лончар.

ЗОРАН ЛОНЧАР: Да се разумемо, апсолутно не бежим од одговорности. Значи, оно што хоћу да кажем грађанима Србије, то је да за тих 250.000 евра ће знати тачно где и шта.

Немојте само да пребацујемо да је неко, што је дато тих 250.000 евра, да је неко на другој страни остао без новца да није могао да се лечи. Апсолутно није. У сваком моменту у свим нашим фондовима је било довољно новца и то је био један од разлога што смо дали, не Сергеју Трифуновићу, него смо дали за петоро деце, за које је послато да им је хитно потребан новац и да су они код њега. Значи, гледали смо ту децу, нисмо гледали њега.

Што се тиче, ми смо већ при крају новог уређења, да га назовемо закона, или уредбе о функционисању тих фондова. Овде се не ради да је

он прекршио закон. Он је и свој статут, који је сам направио у фонду, прекршио, где не пише да он може то да даје на коцку и у инвестиционе фондове. Значи, ради се о човеку који морала нема ни до подне.

А то сте апсолутно у праву да он све то злоупотребљава у своју неку политичку промоцију. Значи, оно од чега неко бежи... Шта мислите да изађемо и да причамо сваки дан колико деце се помогне, колико то кошта? Кад смо поменули неке бројеве, неке цифре у новцу колико шта кошта? А њему су сваки дан пуна уста, још зове људе да му плате, а ниједан рачун не подноси где, шта и како. Сад је још ушао, као, у политику.

Понављам, не бежим од одговорности. Докле год сам на овом месту, и нисам на овом месту, инсистираћу и урадићу све што је у мојој моћи да то изађе на чистац. Не само због њега, него и због свих будућих и оних који сада раде. Јер ви морате да знате, имамо велику злоупотребу око тих ствари. Ми имамо да људи, родитељи и не знају да је неко узео њихово дете и ставио на неки, да је огласио и да скупља помоћ за то. А после, кад се све то заврши, онда вам дођу са нерашчишћеним рачунима где су завршиле паре, шта је било, шта се десило.

Да не причамо неке шпедитерске фирме, ове фирме, ставе и каже – ето, скупљамо. Не можете да забраните неком да узме да скупља. По Уставу има право да за неког каже – ево, скупљам помоћ да се нешто деси. Значи, много је осетљиво. Замислите ситуацију, неко вам стави слику, а то обично раде, ставе слику болесног детета и кажу – ево, ми за њега скупљамо новац. И шта мислите, изађем ја или било ко и каже – е, не може то да се ради.

Људи, све је посао, али ову ствар ми морамо да доведемо у систем. Ова ствар мора да се доведе у систем и да тако функционише кроз систем, а не на неки други начин. То је поента целе приче и то ћемо сигурно урадити, јер имали смо довољно тих примера који су били и шта је урађено и надам се да су грађани схватили где ко шта ради и да сада имају представу. Не могу грађани ни у првом секунду, ни у првом минути, у првој недељи и у првом месецу да схвате ко има какву намеру, али временом сазнају.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Лончар.

Реч има господин Немања Шаровић.

Желите реплику или по амандману? Реплику. Изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Дакле, господине Лончар, ви нисте изабрани за министра јер сте лепо и паметни, нити је то такмичење у популарности. Ви сте изабрани да бисте повлачили потезе који су најисправнији, који су најодговорнији, да бисте радили оно што је у интересу грађана, а не да бисте се понашали онако како јавност очекује. А ви сте већ два потеза ту направили због очекивања јавности. Први што сте

дали паре, то је само због јавности, нема другог разлога. Други што немате довољно храбрости да се озбиљније и жешће обрачунате са тим нуспојавама. То морам тако да назовем јер, што се касније са њима обрачунате, то ће више злоупотреба бити. То ће више, како ви кажете, шпедитерских фирми прикупљати новац за некога користећи слике болесне деце, а суштински злоупотребљавајући управо ту болесну децу, и дуже ће требати да се уреди систем.

Ваш је посао не да се борите за популарност, него да се борите да уредите систем, па да, када завршите мандат, небитно сад или за пет година, кажете – ево, ја сам урадио то, то и то за Србију, за њену децу, за све генерације које долазе; можда су ме нападали због овога и онога, урадио сам то и то погрешно, али сам оставио уређен систем. Е, то је ваш циљ.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Шаровићу.

На члан 89. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 94. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 94. амандман је поднео народни посланик др Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије. Констатујем да је амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 96. амандман је поднео народни посланик Божидар Делић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 104. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 104. амандман је поднео народни посланик Александар Шешељ.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 110. амандман је поднео народни посланик Срето Перић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Срето Перић.

СРЕТО ПЕРИЋ: Господине министре, овај амандман смо управо поднели из разлога да прецизирамо неке ствари. Сами сте малопре у реплици колеги Шаровићу рекли какве ствари могу да се десе. Овим

амандманом који је СРС поднела желимо да спречимо евентуалну злоупотребу. Не кажемо уопште да ће бити честа, не од стране вас, не од стране ваших сарадника, него можда тамо у неком последњем дому здравља где ће се неко обратити да узме неко лекарско уверење, јер треба нагласити да је обавезно осигурање доминантно осигурање у Србији, да је добровољно осигурање релативно младо и да се оно углавном, када бисмо направили неку анализу, односи пре на нешто боље ситуиране грађане Србије него на оне који су лошијег имовног стања.

Члан 110. овог предлога закона говори када обавезно осигурање не трпи услугу, односно није садржано у услузи коју треба пружити неком грађанину у Србији. То сте навели у 24 тачке овог предлога закона, с тим што има негде око 130 случајева када се прецизно броји на које се то односи. Последња, 24. тачка каже – и други случајеви. Али и прва тачка став 1. члана 110. набраја, углавном се то односи на лекарске прегледе приликом уписа у средње школе, факултете, приликом разних лекарских уверења везано за судске поступке, предистражне радње, код осигуравајућих друштава и слично. Остало је на крају – и други. И, да онај тамо не би био у дому здравља, не би био у дилеми да ли је то обухваћено овим или није, ми смо предложили да се то брише.

Још једна ствар, додуше и раније је тако стајало, могли сте можда да тамо где сте рекли за децу која се баве спортом, па је бесплатан лекарски преглед до четрнаесте године, да вас обавестим да је све већи број омладине, што је у сваком случају добро, која се бави спортом, где би требало до 18 година бити бесплатан преглед, јер један динар уложен у спорт спасава три динара касније уложена у здравље. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Перићу.

Реч има Неђо Јовановић по амандману.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважени министри са сарадницима, имајући у виду да сам јуче, када смо говорили о другом обједињеном претресу, нажалост можда изашао мало из теме, али потпуно са правом и потпуно основано, када сам похвалио оно што данас имамо на дневном реду и о чему данас расправљамо, а то су стриктно законски предлози из области здравства, па и овог закона о којем расправљамо. Још једном ћу да истакнем да се заиста ради о квалитативно новим решењима која, у сваком случају, представљају изузетно добра решења и одговоре на питања која су била очигледно проблеми у раду здравствених установа.

Овим путем желим да истакнем нешто што је за грађане Србије јако корисно, а што сте препознали и одлучно одреаговали, а то су трансфузиолошке службе. Није ретко да се деси да приликом нормирања закона поједине норме некада буду и нејасне и недоречене. Када су у

питању трансфузиолошке службе, овај пут сте то урадили на један изузетно квалитетан начин, на један начин који подразумева врло јасно одређење рада трансфузиолошких служби, њиховог оснивања, заштите права оних који их код тих служби остварују, опет нека своја права, а нарочито права грађана да имају сигурност када је у питању снабдевање крвљу и крвним компонентама. Због тога свака похвала за један такав начин уређења.

Ја говорим то у име грађана Златиборског округа, са центром у Ужицу. Знам да је слична ситуација и у Суботици, знам да се ради о територијама које су јако фреквентне имајући у виду да управо тим регионима гравитирају далеко веће територије, чак две државе, Републике Српске, Федерације БиХ, Црне Горе. Акциденти су увек могући и крвне компоненте неопходно потребне. Мислим да смо на овај начин достигли оно што грађанима треба, што се за грађане иначе ради, у њиховом је интересу. Због тога мислим да је овако нормирање закона које сте ви урадили на овај начин за сваку похвалу. Имате сваку подршку, као што сам рекао и на самом почетку. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Јовановићу.

На члан 114. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 114. амандман је поднела народни посланик Наташа Сп. Јовановић.

Да ли неко жели реч?

Изволите.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Господине министре, овај члан је могућност да говоримо о једној заиста важној теми у Србији, а то су ретке болести. Нажалост, по процени вашег министарства и по изјавама у више наврата, који се оглашавао на ту тему кад год је покренута, господина Махмутовића, то је око 450.000 људи. Ретке болести махом погађају децу, али има и старијих који оболевају од тога. Оно што је било важно и што сте ви обећали као министарство је да ћете до краја 2018. године да донесете националну стратегију о ретким болестима. То је неопходно да се уради из простог разлога што из удружења ретких болести потенцирају да је само 5% ретких болести препознато у систему здравственог осигурања у нашој земљи, а осталих 95% није.

Ми као странка се залажемо за то, после свих оних скандала и злоупотреба овог несрећника Сергеја Трифуновића на муци деце, и не само њега, вас који сте му платили тај новац, да за све болести треба пре свега да настојимо да релевантне институције процењују које ће то дете да иде на лечење у иностранство, али овде се говори о свим осигураницима

који треба да се лече у иностранству. Да држава Србија, са толико заиста умним људима из здравства и са толико признатих стручњака, треба свој правац, ја не знам заиста како ће та стратегија да изгледа, а иначе је став СРС да не треба Влада, већ да све стратегије, то смо у једном амандману на закон о заштити здравља написали да буду усвојене, ратификоване у Скупштини Србије, јер ту можете да чујете различита мишљења. Видим да сте човек који хоће да саслуша и прихвати неку добру идеју, али овде је заиста једно врло осетљиво питање.

Свакако је повољно за родитеље, за децу до 18 година, што сте у овим законским предлозима увели да им се 100% плаћа боловање, али неки послодавац неће да трпи стално одсуствовање тог родитеља и ми сматрамо да држава треба да додели неку врсту статуса родитеља-неговатеља онима који лече децу од ретких болести. Како ће то да се зове, да ли посебна нега или већ како, у сваком случају мало више да се усмеримо. Није мали износ ових средстава, 17 милиона евра. Ја сам мало гледала и вратила се на онај период кад су ови „жути“ лопови били, то је било до 15 пута мање у том периоду. Можда се нису ни бавили чак тиме разни они министри, од Томице па преко свих редом. Али ипак то треба да буде много више.

Ми разумемо да одржавање система социјалне заштите захтева средства. Сви бисмо ми волели да је све доступно и да могу људи за шта год да се обрате то да добију, али ово је једно веома осетљиво питање. Не усуђујем се да више, јер нисам здравствени радник, говорим о томе, али једноставно сам осетила и потребу и обавезу, и сви ми српски радикали, јер нам се често и обраћају сами ти родитељи, пишу нам као посланицима и као нашој парламентарној групи писма, па бисмо волели да чујемо и ваше мишљење, али заузимамо став да овде у Србији мора да се оснује центар који ће са нашим стручњацима да лечи и децу и одрасле док се не стекну... Наравно, да се води рачуна о томе како се и где и које дете упућује, али свакако ми имамо основа за то и имамо стручњаке, и тек генерације које стасавају, да то могу да раде. То ћете се сложити да је за будућност могуће, али сада у овом тренутку око стратегије, око новца...

Е, да, оно што су посебно потенцирали у једном допису такође који смо добили је да, кад се дијагностикују ретке болести у иностранству, онда је тамо све плаћено, а овде кад уђу у неку процедуру, кад посумњају, од лекара који лечи, обично су то деца, да је то неки вид ретке болести, имају доста административних баријера и перипетија док не дођу до саме дијагнозе о чему се ту ради.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Јовановић.

Реч има др Златибор Лончар, министар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Одмах да вас обавестим, стратегија за ретке болести је завршена. Мора да се заврши та процедура да добијемо сва мишљења. Људи који дају мишљења раде ту анализу, зависи од њих. Мислим да ћемо то врло брзо добити. Значи, у сваком случају, завршена је стратегија за ретке болести.

Друга ствар, мислим да сте добро рекли, ретким болестима до 2012, 2013, 2014. године нико се није бавио. Та тема није смела да се помене из разлога јер су држали све медије и плаћали су, како год хоћете да назовете, рекет или било шта медијима да се не пише о томе. Знате како су пролазили родитељи који би ишли да сачекају неког министра или некога из Владе да му укажу на тај проблем, тај кадар би се брисао као да никада се није ни десио, као да ништа није било.

Према томе, од тога, од непрепознатих, од нелечене деце смо дошли у ситуацију да данас имамо стратегију. Кажем, на мишљењима је, биће да годишње одвајамо више од две милијарде за лечење те деце. А кажем, имали смо нула. Замислите ту разлику. Друга ствар, основан је буџетски фонд, где се не шаљу само деца на лечење, него се шаљу и на дијагностику, што није ни постојало, није било ни у разматрању. То су чињенице.

А ово морам да вам кажем да бисте ви људима објаснили. То се зато и зову ретке болести. Ретко који центар у Европи и у свету, у много развијенијим и у много богатијим земљама немају болнице за то. Из ког разлога? Јер не би била оправданост постојања те болнице јер немате довољно пацијената. Ви имате, рецимо, неку болест где евентуално имате пет пацијената годишње у Србији. И како ви да ишколујете лекаре и особље да оно чека и да лечи пет пацијената годишње? Значи, то је разлог. Молим вас, реците људима, то је разлог.

Зато се и Европа договара и има један или два центра само у Европи да би се само тиме бавили, да би стицали искуства и да би могли најбрже могуће да доносе закључке и да виде шта је то добро, шта они могу да промене да се уради. Ето, то је разлог. А наравно да је нама циљ да све што можемо, да се лечи у Србији. Ем деца остају у Србији, родитељи су са њима, нема додатних трошкова пута, јефтиније је и комфорније и за децу, и за родитеље и за све оне који учествују у томе. Ето, то је суштина. Само да не потенцирамо то, јер није реално да то урадимо и да обећавамо људима нешто што није могуће да се изведе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре.

Реч има Наташа Сп. Јовановић.

Изволите.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Само још кратко, господине министре. Не знам да ли се сећате, пре пар месеци, када смо разговарали о вашим предлозима закона који су били у Скупштини, да смо ми изнели

идеју да то не буде само за децу из Србије, већ за цео регион, југоисточни део. Зато што ми сматрамо да држава треба да предузме иницијативу да се то развија, јер свакако ће тих проблема и даље бити.

А сад, ви кажете, и у праву сте – упућују се на дијагностику. Али они су нама рекли да, када се овде врши дијагностика, морају сами да одређене налазе плаћају и да је то тешка процедура. Из тог разлога сви су у ишчекивању те стратегије.

Јер, све опет полази, за нас лаике за медицину, од те примарне здравствене заштите и од тога како пратите некога од рођења. Ви то, лекари, већ боље знате, али разумите и те људе, не снађу се, размишљају да је то нешто пролазно и на крају се испостави да је то тако.

Сматрамо да држава и те како има стручни кадар, и тек стасавају, опет кажем, те генерације које ће моћи да то препознају на време и да помогну, не само деци овде.

Како се прославила ова „Ацибадем“ клиника у Турској? Управо због тога што су они први почели да раде неке операције које други нису и самим тим и да профитирају од тога и да склапају међународне споразуме са разним фондовима из земаља, као што је и наша земља имала, а онда је, богу хвала, и у нашу земљу стигао гама-нож и видите да и ми, односно ви то боље и као лекари сви знате, можемо то да радимо, само су нам потребна средства.

Кад погледате буџет, мало се заинтересујте, ја верујем да се ви само усредсредите на ваше министарство, али ако бисте се ставили у улогу народног посланика, ви бисте видели да је толико новца разбацано на разне стране за неке ствари које су услов и директива ЕУ, у коју сигурно нећемо ући, а то може да се преусмери, ево, и на овако нешто и да можемо још више. Да, у праву сте, две милијарде динара, то је 17 милиона евра, а верујемо да ће у будућности бити и више. Од нула до 17 милиона евра, али како време пролази, ипак може та прерасподела и добра воља да учини да то буде још више.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Јовановић.

Реч има др Златибор Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Само желим да вам дам један податак, на основу тога што сте ви рекли да ми можемо да будемо поносни на наше здравствене раднике, да је све више пацијената из региона и из земаља Европске уније који долазе код нас да се оперишу и које плаћају њихово осигурање, посебно на неурохирургији и на васкуларној хирургији, и овим путем желим да честитам тим људима који раде, постали су признати у земљама Европске уније које шаљу своје пацијенте да се овде код нас лече и оперишу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Лончар.

На члан 120. амандман је поднела народни посланик Ружица Николић.

Изволите.

РУЖИЦА НИКОЛИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, члан 120. закона о здравственом осигурању односи се на упућивање осигураника на лечење у иностранство и амандманом који смо поднели интервенишемо да би се смањила могућност евентуалних злоупотреба, које се у овом сегменту здравства и те како дешавају.

Оно што знамо, то је да поступак за упућивање на лечење у иностранство иницира домаћа здравствена установа терцијарног нивоа здравствене заштите након што се конзилијарно утврди да су исцрпљене апсолутно све могућности лечења у Републици Србији а да постоји могућност успешног лечења у иностранству, на основу добијеног позитивног мишљења иностраног здравственог центра коме је презентован конкретан случај. Али оно што представља велики проблем, и о томе је колегиница Јовановић малочас говорила, јесте да у Србији не постоје тачни подаци и да неке процене кажу да досеже до 450.000 оболелих од ретких болести.

Причали сте о стратегији, па бих вас питала, министре – да ли је у оквиру ове стратегије извршена одговарајућа класификација и шифрирање у здравственом систему одређених ретких болести које су досада остале препознатљиве? Значи, да ли је та класификација обухваћена овом стратегијом?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Николић.

Реч има др Златибор Лончар.

Изволите, министре.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Само да вам разјасним. То не може да буде у стратегији, те шифре, то се ради у Републичком фонду здравственог осигурања и ту је већ доста тих ствари урађено. Али не у стратегији, која је нешто сасвим друго.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре.

На члан 125. амандман је поднео народни посланик Никола Савић.

Изволите, колега Савићу.

НИКОЛА САВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, поднео сам амандман на члан 125. предлога овога закона. Иначе, овај закон се односи на остваривање права из обавезног здравственог осигурања. У првом ставу овог члана закона стоји да се права и обавезе из овог здравственог осигурања остварују на основу оверене исправе о осигурању. Са формално правне

стране гледано, ово је све у реду и овоме нема шта ни да се одузме нити да се дода, али у пракси, у реалном животу, овде се могу јавити проблеми.

Ми сви знамо да су сада у употреби, хајде да кажемо, ове дигиталне, чиповане, или како да их зовемо, здравствене књижице. И сада, како неко ко је задужен за рад, поготово у неким амбулантама на селу, може знати да ли је нечија здравствена исправа оверена или није? У већини случајева то неће бити проблем, али као што рекох, у мањим местима, у неким селима у домовима здравља дође човек са здравственом књижицом која у себи садржи чип и како ће онај тамо радник на шалтеру, или доктор, болничар, било о коме да се ради, знати да ли је та исправа оверена или није? Наравно, нису повезани на интернет, немају ту могућност да провере на тај начин.

Управо због тога што може да се јави у пракси, ја сам интервенисао овим својим амандманом да се ова ствар мало боље и прецизније дефинише како не би дошло до проблема у пракси, јер ако би се неко стриктно држао слова овог закона, онда би могао да врати сваког пацијента иако он реално и формално има оверену здравствену књижицу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има др Златибор Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Апсолутно свака здравствена установа има читач здравствене књижице. То је био услов када смо то све увели. Тако да не може да дође до тог проблема. Аутоматски све здравствене књижице су повезане, аутоматски се оверавају. Досада стварно нисмо имали тај проблем, нити ми је икад пријављено, јер је то већ све унапред обезбеђено.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре.

Изволите, колега Савићу.

НИКОЛА САВИЋ: Слажем се ја да свака здравствена установа има читач ових здравствених књижица, али шта радити у оним случајевима када, рецимо, нестане струја, када тај читач није у функцији? Имали смо такве прилике. Ја сам пре свега, подnoseћи овај амандман, мислио на те ствари. Једноставно, морају се предвидети све евентуалности како не би трпели наши грађани, односно наши пацијенти.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Изволите, министре Лончар.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Свака здравствена установа је у обавези да има агрегат у случају нестанка струје. То је једна ствар. Друга ствар, никад се неће десити да здравствена установа, и да нема, врати некога а да није у могућности да овери. То су све људи који имају разумевања и који ће донети књижицу у неком другом моменту или, ако је забораве. Стварно нема разлога.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре.

Нико се не јавља за реч даље.

Поштовани народни посланици, у складу са чланом 87. Пословника Народне скупштине, сада одређујем паузу у трајању од једног часа.

Са радом настављамо у 15.00 часова.

Хвала.

(После паузе – 15.00)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Даме и господа народни посланици, настављамо са даљим радом.

На члан 129. амандман је поднео народни посланик Миљан Дамјановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 131. амандман је поднео народни посланик Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије. Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 133. амандман је поднео народни посланик Милорад Мирчић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 134. амандман је поднео народни посланик Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије. Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 140. амандман је поднео народни посланик Радослав Јовић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 142. амандман је поднела народни посланик Александра Белачић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 148. амандман је поднео народни посланик Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије. Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 197. амандман је поднео народни посланик Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије. Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 232. амандман је поднела народни посланик Вјерица Радета.

Изволите, колегинице Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Хвала.

Овим амандманом хтели смо да скренемо пажњу на нелогичности у предлозима закона, па не само овог, него генерално.

Ви сте у једном од чланова одредили рок за доношење подзаконских аката, не знам, 12 месеци, а с друге стране предвидели сте давање сагласности на финансијске планове здравствених установа из плана мреже, где се врши контрола тих финансијских планова у складу са законом. Сами сте рекли у образложењу да ће се то радити кад се стекну технички услови. Дакле, ви предвиђате нешто за шта немате техничке услове, а са друге стране нисте припремили подзаконске акте да би закон одмах могао да се примењује.

Ми иначе стављамо примедбе министрима зашто у службама не обезбеде да се паралелно са израдом текста закона раде и предлози подзаконских аката. Ви фактички донесете закон и кажете ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику“, а он не може да ступи на снагу кад треба годину дана да чекате подзаконска акта и још годину дана да се домови здравља, болнице итд. ускладе са тим подзаконским актима.

Али ја ћу опет да искористим, прати се рад наше данашње седнице и очигледно су проблеми у здравству нешто што људе интересује. То је потпуно логично и потпуно нормално, јер отприлике мало ко да постоји а да нема неких додирних тачака или да нема нека или добра или лоша искуства када је у питању здравље, здравствена заштита, здравствено осигурање итд. Ми смо то сад некако, а и ви сами, ова два закона малтене обједињено расправљамо иако су подељени, али у суштини проблематика је иста.

Малопре сам добила позив из Вршца, Удружење глувих. Кажу да немају, тај човек ми је рекао за Дом здравља Вршац – истина, он помиње и неке друге установе на територији те општине, али ми сад говоримо о овоме – тумача за знаковни језик. Он каже да то удружење има, сада да не слажем а слушају ме, да ли 400 или 600 чланова на подручју тог дела Баната. Каже он је једини који то уме да ради, који уме да тумачи тај знаковни језик за глуве и онда он где год може и колико год може иде и

ради са тим људима. Јуче је, каже, водио једну трудницу, која, да није било њега, не би могла да се споразуме са својим лекаром.

Ви можда не знате, али ево ја да вас подсетим, 2015. године је донет закон који обавезује све установе у Србији да морају имати тумаче за знаковни језик. Ово је, дакле, само једна конкретна примедба једне конкретне групе људи, која свакако заслужује ту врсту пажње. Знате, кад видите овакав неки конкретан пример и случај, онда се отварају, да кажем, различите могућности. Прво, тим људима се чини услуга ако се запосли неко ко зна тај знаковни језик, а с друге стране, ако у свакој општини се запосли по један такав човек, ми имамо и решен одређен број запослења. Дакле, радимо нешто што је апсолутно потребно, а што, у крајњем случају, и није неки не знам колики трошак за државу; а и да јесте, шта да радимо.

Малопре је неко од мојих колега, да ли беше Никола Савић, говорио о рецептима, лековима итд. Само да вас питам, министре, да ли ви имате информацију да постоје лекари који пацијентима уместо регуларних лекова препоручују као једини лек различите суплементе. То је оно што сами могу да купе, па оно каже пре употребе обавезно консултовати лекара или фармацеута па нико не зна шта је рекао. Дакле, уместо лека, разумете, уместо регуларног лека, лекари који су у некој блиској вези, да не кажем каквој, са неким произвођачем неког од тих суплемената то препоручују као једини лек. Ви као лекар добро знате да дати суплементи не могу бити лекови, могу да се користе уз лекове итд., али да се само и искључиво њима лечи, то свакако не може.

Ово је информација за вас и ваше сараднике да се мало позабавите и тим и да покушамо, ако смо овде, а чини ми се да јесмо, са циљем да се, колико је год то могуће, поправи стање у здравству. Неће оно бити добро после ових закона, претпостављам да је вама то јасно, али показујете добру вољу да се, колико је то могуће у овим условима, стање поправи. Ми такође желимо да се стање поправи, стога и разговарамо на овај начин већ два-три дана са вама и наставићемо све док ово не завршимо.

Ниједна наша примедба није злонамерна и нисам ја сада желела да кажем да су лекари овакви или онакви. Генерално, никада не оцењујемо људе, никада ми из СРС нисмо рекли сви лекари су корумпирани, све судије су корумпиране, сви државни службеници су корумпирани итд. Ми увек кажемо, тврдимо и верујемо да је тако, да су све те струке, а и остале, да су генерално у питању поштени, часни, вредни и стручни људи, али постоје изузеци који кваре слику о једној комплетној професији, једној комплетној струци, а медицинска је веома значајна и веома осетљива, па само да вам скренемо пажњу на то.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар господин Лончар.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Конкретно што се тиче тог примера из Вршца, дом здравља припада локалној самоуправи, зато је један од разлога што сад то прелази у надлежност. Ми ћемо већ сутра, односно у понедељак позвати покрајинског секретара. Мислим да неће бити никаквих проблема да то решимо, да запослимо те људе где год их има, да помажу. То је наша обавеза. Немамо никакав проблем са тим.

Друга ствар, морамо само да разјаснимо једну ствар, било који лекар не може да препише, зна се шта може да препише на рецепт...

(Вјерица Радета: Препоручи, не препише.)

Само да знају, морамо због грађана да разјаснимо једну ствар. Јер сте ви у једном моменту рекли – не препишу на рецепт, и онда кажу – уместо тог лека идите узмите овај суплемент. Али стварно мислим да грађани то треба да знају, и знају, суплементи нису лекови, нити се третирају као лекови.

Значи, драги грађани, суплементи и све то друго, то су помоћна лековита средства. Помоћна лековита средства, која уопште не иду и нису на списку да може лекар да их препише на лекарски рецепт и да иду о трошку Републичког фонда здравственог осигурања. Према томе, мора само да се разјасни, или сте за неки лек или нисте за лек, то се јасно види да ли имате преписан рецепт или немате. За суплементе, драги грађани, нема никаквог разлога нити ико може да вас натера да ви узимате неке суплементе, нека помоћна лековита средства. Ту је закон крајње јасан шта преписује лекар.

Не сумњам да постоји, ко што у свакој професији постоји, те фармацеутске куће или ти већ који производе та помоћна лековита средства сигурно бомбардују тим пропагандним материјалом, обећањима лекарима и остало, али морају пацијенти да знају да то нема везе са званичним ставом или са било чим. Зна се шта је систем одредио шта може да се препише, шта не може да се препише. Апсолутно је слободна воља пацијента да ли ће да користи неко помоћно лековито средство или не. И да људи знају, та помоћна лековита средства су у закону о храни и користе се као додаци исхрани. Значи, између лекова и овога је огромна разлика и нема потребе да грађани буду у дилеми.

Следећа ствар, јуче или прекјуче сам рекао, апелујем на све у апотекама и на грађане који то виде, да пријаве, да се издају антибиотици без рецепта. Значи, инспекција ће буквално од данас ићи на то.

(Председавајући: Приводите крају.)

Друга ствар на којој инсистирам, а инсистирам годинама, најбитнији је, ако хоћемо да имамо боље здравство, однос између пацијента и здравственог радника. Постоје ствари које не може можда медицина да реши или било шта, али тај однос је најбитнији. Када постоји

разговор, када постоји разумевање, све су ствари много лакше решиве и много су лакше и за пацијента и за онога ко ту ради. Немојте само то ни у једном моменту да занемарите.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Право на реплику народни посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Учинило ми се на почетку као да се нисмо разумели или сам ја била непрецизна. Нисам рекла да лекари на рецепт преписују суплементе, не, него свако ко се мало разуме, да кажем, зна да се за неку болест, говорим о неким лакшим болестима, даје тај и тај лек. И сад, чак пацијент каже – ево, досад сам узимао тај и тај лек, а лекар каже – не, не треба вама лек, само ви отиђите у апотеку, купите то и то. О томе ја говорим.

То што ви кажете пише у закону, не знају пацијенти шта пише у закону, то је логично. То је једна ствар. Друга ствар, кад човек дође код лекара, долази са пуним поверењем, долази да му буде лакше. Макар била нека безазлена болест у питању или не дај боже озбиљнија, пацијент лекару верује и то је потпуно нормално. Оно што каже лекар, њега не занима ни шта пише у закону, ни шта је чуо на телевизији, ни шта је прочитао у новинама, њему је оно што каже лекар све и свја. Е, пошто говорите о инспекцијама, слаћете инспекције када је у питању издавање, односно продаја антибиотика без рецепта, дакле и ово треба да буде у саставу те контроле, у саставу тог надзора.

Можда и ви имате проблем са мањком инспектора. А ми сваком министру кажемо – људи, немојте да штедите на нечему на чему не треба да се штеди. Није нама оправдање кад, нама ви то још нисте данас рекли и ових дана, али смо имали ваше колеге министре, каже – знам ја за тај проблем, али знате, ја имам за целу Србију 15 инспектора. То није проблем ни мој, ни наш ни овог народа. Морате се изборити за довољан број инспектора и то морају бити људи који знају свој посао и који ће свој посао урадити часно и поштено у интересу целог овог народа.

Знате, не морам вама који овде седите говорити шта значи здравље нације. Заиста треба максимално сви да се потрудимо, сви на свој начин, да то доведемо, колико је год могуће, до неког савршенства. До савршенства правог никада, али колико је то могуће. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику министар Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Немамо проблем са бројем инспектора, имамо их апсолутно довољно. И само да схвате грађани, не може инспектор да седи када је пацијент код лекара. Значи, ми да бисмо ово решили, пацијент мора да пријави. Ми реагујемо буквално истог дана. Да

пријави – знате шта, лекар ми не издаје, неће да ми изда лек на рецепт који сам досад пио, каже ми да идем да купим нешто друго. Ето, то је суштина. Морамо да знамо то, да нам се пријави да бисмо одреаговали. Другог проблема ту стварно нема.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 233. амандман је поднео народни посланик Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 269. амандман је поднео народни посланик Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 270. амандман је поднео народни посланик Томислав Љубеновић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 273. амандман је поднео народни посланик Дубравко Бојић.

Изволите, колега Бојићу.

ДУБРАВКО БОЈИЋ: Хвала, господине председавајући.

Даме и господо народни посланици, морам овде једну своју личну опсервацију да поделим са свима вама.

Наиме, господине министре, када су прошли пут били ваши закони у овој скупштини, чини ми се да је био закон о трансплантацији, ви сте се понашали крајње некоректно и, благо речено, непримерено. Игнорисали сте нас посланике Српске радикалне странке. Нисте учествовали у расправи и нисте одговорили ни на једно наше питање. Као што видите, господине министре, посланици Српске радикалне странке су нормални, озбиљни људи, посвећени максимално раду и конструктивној расправи. Колико је данашња атмосфера здравија и боља је енергија, томе сте и сами допринели.

Што се тиче мог амандмана, односи се на члан 273. којим се прописује обавеза осигуравача – не допада ми се овај израз – да у року од 12 месеци од дана ступања на снагу овог закона ускладе своја пословна акта са одредбама овог закона. Тражио сам да се број 12, тј. 12 месеци замени са три месеца. То је скраћење овог рока за усклађивање. Амандман је у складу са ставом СРС да рок за подзаконске акте увек мора бити максимално кратак. У противном, обесмишљава се сам закон.

Као и код свих ових законских предлога из области здравства, дају се и уводе већа овлашћења министру, па и у делу који се односи на нормативне активности, тј. доношење општих аката за спровођење овог закона. Општа карактеристика за цео сет ових закона из области здравства је писан истом руком, тако да су код свих присутне нормативно техничке и језичке грешке, као и недовољна аргументација за њихово доношење.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 277. амандман је поднела народни посланик Вјерица Радета.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колегинице.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Став 2. овога члана говори да се одредбе члана 177, 178, није ни важно, овог закона примењују до дана приступања Републике Србије ЕУ. Ми смо предложили да се то брише и Министарство нас упозорава да је одбијен амандман управо зато што се ово примењује до приступања Србије ЕУ. Ми мислимо да Србија никада неће приступити ЕУ, и не желимо да Србија приступи ЕУ, и ово је била потпуно непотребна одредба. Када би се десило, не дај боже, да Србија приступи ЕУ, лако би било променити овај члан закона. Просто, некако нам је то рогобатно и зато смо тражили да се ово брише.

Постоји много ствари у одређеним земљама које припадају ЕУ, које су чланови ЕУ, а и оне који то нису, које својим примером могу да нам покажу како функционише здравство. Ми немамо ништа против тога. Немамо ништа против тога да, колико је год то могуће, плате наших лекара, сестара, немедицинског особља, дакле свих запослених у здравству приближимо платама тих развијених земаља. Међу вама су ту стручњаци, сложићете се да имамо озбиљне стручњаке, да имамо стручњаке светског и европског гласа и да је неопходно да се још више држава ангажује пре свега на подизању плата лекарима. Не само лекарима; кад кажем лекарима, мислим на све запослене у здравству. Џабе ми кукамо, људи иду тамо где им је боље. Није то добро. Држава мора учинити максимум да што мање људи, лекара генерално, а поготово лекара и медицинског особља напушта Србију, поготово да то раде из само материјалних разлога.

Али кажу лекари нису само плате проблем. Наравно, јесу. Проблем је напредовање у струци, проблем су специјализације, проблеми у многим, нажалост, установама, где се такве ствари и даље завршавају само преко некаквих веза. Тешко може добар лекар и да добије специјализацију, тешко може добар лекар да напредује у струци. Верујте, све је то некако још увек, онај каже зависи од директора, онај каже зависи од министра, онај каже зависи од државног секретара итд. Могуће да су то само

изговори, али просто мора се створити тај неки здрав амбијент у здравству да лекар стварно са задовољством иде да ради онај посао који сигурно, у суштини, из задовољства ради.

Сви смо ми завршили, односно имамо одређено образовање, неко је завршио средњу, неко факултет, није ни важно на крају крајева, али некако лекарски позив је специфичан и чини се и да не падне свакоме на памет да иде да студира медицину и да заврши медицину. Ипак постоји нешто у човеку, нешто специфично, и морамо на тај начин и ми да третирамо те људе. Можда ме ни јавност неће добро разумети, нису лекари никаква божанства, али у сваком случају, ако немамо добре и стручне лекаре и медицинско особље, онда цаба има држава не знам колико пара и не знам шта да обезбеди од те опреме итд. Ако нема ко тиме да ради, нема никакве сврхе. С друге стране, може држава да уложи не знам колико у овај клинички центар, у онај клинички центар, оваква опрема, онаква опрема, најсавременија, односно да имамо одличне лекаре а немамо ту опрему. То не може да иде једно без другог, то мора да се ради паралелно.

Често вас слушамо, министре, у јавности ви се хвалите, причате да сте набавили ово, набавили оно, имамо ову опрему, имамо ону опрему. Ако је то тако, нека је. Дајте онда сад изборите се на седници Владе, оно што је председник наше странке у начелној расправи рекао, изборите се да здравствени радници изађу из тог ограничавања зарада. Што се тиче нас из СРС, ми смо се залагали да ограничавање запошљавања и ограничавање зарада на тај начин нема нигде. Просто мора држава да функционише, а не сад неким административним актом неко каже – е, забрањујемо да се запошљавају лекари. То просто не може и не сме.

Морате се изборити, министре, да се лекарима и осталом медицинском и немедицинском особљу повећају плате, да те плате буду да заиста може пристојно од њих да се живи. Ово сад повећање које су добили лекари, ово последње, није то безначајно, али знате, кад на малу плату додате и тих 10%, још увек се то не осети у свакодневном животу. Не смемо дозволити да нам је лекар оптерећен тим да ли може да плати струју, да ли може жена, док је он у сали или са пацијентима, да купи ово или оно деци. Просто, лекар мора бити растерећен максимално тих свакодневних проблема. Важи то, свакако, за све струке, али већа грешка у свакој другој струци је много мања него мала грешка у вашој струци. То морате заиста да поведете...

Кажу лекари – јесте, проблем су нам плате, али нису само плате. Дајте, направите, ево сад ви вршите ту централизацију, ми мислимо да то није добро, ви мислите да је добро, показате време да ли није или јесте, али у сваком случају, поготово што ћете то сад централизовати, гледајте да ти људи који вам буду директори, који вам буду распоређени по

болницама, домовима здравља итд., гледајте да их научите, односно да шаљете такве који ће заиста ценити колеге који раде, који су заинтересовани, млађи лекари који су заинтересовани да напредују, да уче.

Овим запошљавањима која сте у прошлој години урадили у два наврата, беше са младим лекарима, то је свакако нешто што треба поздравити, али треба и наставити. Дуго времена млади лекари проводе у волонтерском раду. Прво, не знам да ли ви то знате, јако мало науче. Они иду, они желе, они хоће, на крају крајева, да су ту на оку па, ако буде неки конкурс, рачуна ваљда ће се неко сетити да ја ту већ годину дана волонтирам па ће ме запослити. А старије колеге нису баш расположене да преносе знање. Не знам зашто, али тако јесте. Али и невезано за то, гре'ота је да млад лекар иде годину-две дана, па и више, да волонтира, да уредно иде ујутру на посао, враћа се по подне, или већ каква му је смена, да не добија чак ни онај новац да може да плати превоз или да нешто поједе. И, онда, шта ће такав човек? Он у току волонтирања положи тај стручни испит и полако пакује кофере и оде.

Морате учинити све, све што је у вашој моћи. Ми као посланици ћемо вам помоћи код доношења закона, и код предлагања, и подржаћемо сваки пут нешто што урадите што је у општем интересу, а оно што ви радите, што ради ваше министарство, ваша одговорност је велика, велика је ваша одговорност и морате у оквиру Владе да се изборите да можете да одговарате за нешто што се од вас очекује.

Неке кораке јесте учинили, ми мислимо недовољно. Инсистирајте, запошљавајте младе лекаре, купујте опрему, повећајте плате и лекарима и сестрама, зауставите одлазак тих људи. Не волим кад неко каже одлив мозгава, они своје мозгове носе тамо где иду, али зауставите одлазак људи и младих лекара. А тек ових лекара са искуством. Знате, одлазе људи, лекари, који имају, и сестре, 10, 15, 20 година радног стажа, који су испекли занат, условно речено, занат у Србији и специјализацију завршили овде и тако даље, али за 100.000 динара, не могу да живе од тога и одоше негде где ће зарађивати пет хиљада евра или више.

Дакле, не очекујемо ми да Србија може да плаћа лекаре пет хиљада евра данас, сада, али да могу да им се још повећају плате, могу. Каните се прича и ви, и председник и председник Владе. Хвалите се суфицитом. Хвалите се, председник републике каже – имамо пара ко год тражи, имамо пара, не знамо шта ћемо са њима. Ево, платите лекаре, медицинске сестре, немедицинско особље, и опрему максимално им обезбедите и обезбедите коректан однос међу колегама лекарима.

Знамо да је то тешко, да ви лично не можете да идете сада од лекара до лекара да то радите, али послушајте мало и имајте слух када дође до вас нека информација. Послушајте, проверите је. Не кажем да се не може

десити да неко из чисте обести напише министру писмо и каже, не знам, шиканира ме шеф, директор и тако даље, али и то треба проверити. Дакле, мора комплетан здравствени систем, здравство мора да се подигне на виши ниво у сваком смислу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар господин Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Ја ћу покушати са пар чињеница.

Драго ми је и слажемо се да имамо и европске и светске стручњаке, и да би они остали такви, да би били још бољи, морамо да имамо и те стандарде који важе у Европи и у свету. Зато ове ствари мењамо и прилагођавамо их. То је једини разлог, јер желимо такве стандарде који су дали резултат и који нама треба да дају резултат.

Што се тиче запошљавања младих, морам да кажем да смо запослили преко 12.000 медицинских радника, дали смо 7.150 специјализација за ове претходне четири године. Сваке године два пута, на пролеће и на јесен, иде конкурс за специјализације. Морам да кажем да те прве специјализације које смо дали, ти људи још нису завршили специјализацију, јер је неопходно пет година да они то заврше. Те резултате ћемо тек да видимо, али је неопходно да прође време.

Нико се није запослио без конкурса, сви се запошљавају на конкурс. Постоје комисије које одређују то. Запошљавамо најбоље студенте, већ 160, на сваких шест месеци. Минимум 50 или 100 најбољих студената остају, не само да добију посао, него оно о чему смо причали, добију специјализацију, коју плаћа држава, и добију докторске студије, које плаћа држава.

Да разјаснимо, не постоји ограничење запошљавања у здравству. Значи, само имамо један вид контроле да нам се не деси да негде запослимо више неких лекара или сестара па да их има у вишку а да на другом месту имамо мањак. То морамо да исконтролишемо да би нам функционисао систем. Признајте, то не може другачије.

Јуче сам вам такође рекао, фузија домова здравља и болница, науштрб тог немедицинског особља, које нам неће уопште требати толико, запослићемо медицинско особље, лекаре и сестре. Онда гарантовано имамо бољу услугу и у дому здравља и у болници, и где креће сарадња, размена кадра између болнице и дома здравља, које досада није било. Лекар дома здравља није могао да дежура у болници, а болница је, рецимо, имала мањка тих специјалиста, рецимо гинеколога, педијатара. Они су одрадили до два сата, отишли кући, а ови су се у болници мучили како да покрију смене, како да покрију дежурства. Или су у болници имали вишка неких специјалиста, а нису их имали да покрију амбуланту у дому здравља. Када имате тај један систем, онда само направите распоред и

решите проблем који сте досада морали да решавате запошљавањем, давањем специјализације и да чекате све то да се деси. Ви сада много боље можете да се организујете и да испланирате и специјализације и да ови иду на испомоћ из дома здравља у болницу, из болнице у дом здравља и плус на рачун немедицинског.

Понављам, не отпуштамо никог. Како буде истицало људима, како буду одлазили у пензију или на неко друго место, на њихово место примамо медицинско особље, лекаре и сестре.

Што се тиче плата, морате да се сложите да су највећа повећања плата у здравству, медицинским сестрама, лекарима, и то ће се наставити тако. Сви смо свесни да су плате мале. Ко би био сретнији од мене да сутра кажем – када сам био министар, у моје време, плате су дошле у Србији на две-три хиљаде евра? Али морамо да будемо реални. Када добијете и вишак новца и кажемо да га има у каси и све то, имате да га дате за плату, имате да га дате за опрему. Већ сте заборавили да су наши људи на гама-нож ишли у иностранство, па да су на икс ишли у иностранство. Све су то биле неке комбинације. Па акцелератори, људи су умирали чекајући да дођу на ред. По први пут имамо по један акцелератор на 250.000 становника. Све више имамо болница где нема листе чекања, посебно по унутрашњости. У великом броју ћемо смањити, али није још завршено. Нема те земље у којој нема листе чекања, будимо реални.

Када тај новац дате за ту опрему, за икс-нож, гама-нож, за акцелераторе и да сазидате зграде за клиничке центре, за плате и да купите лекове... Знате ли колико кошта терапија једне ретке болести? За једно дете годишње 500.000 евра. Само за једно дете. Онда видите да из свог тог новца распоредите где ћете да дате. Не можете да изаберете да дате само за једну ствар. Ако дате на плате, мораћете негде да одузмете.

Значи, гледамо крајње да најкорисније што може да се уради, да се да у свим пољима, да буде најбољи ефекат. Ако мислите да неко може ту да гледа нешто друго сем тога где ће највећа корист да буде, кажем вам, сигурно да нема теоретске шансе. Не постоји неко ко би био сретнији и од вас и од нас, посебно нас који смо ту, да можемо да дамо плате да буду пар хиљада евра. Доћи ћемо до тога сигурно, али морамо да распоредимо све што има. То је суштина приче.

Да се види да је добро, идеално, није, и то апсолутно стоји. Да се побољшава, људи виде да се побољшава. Сетите се само како је било. Била је забрана давања специјализација, па сте две године морали да радите да бисте тек као конкурисали за специјализацију, која није ни била, која се неће давати. О запошљавању да не причам. Какав црни конкурс? Нигде конкурса није било. Запошљавало се партијски, биле су тарифе дванаест, десет, осам хиљада. Ко није члан 12.000, десет хиљада обичан члан и осам

хиљада онај који је био истакнути члан. Па зар смо већ све то заборавили? Питајте ту децу, то су стотине и стотине деце које смо запослили, дали специјализације, дали све. Мора да прође време и да дође дотле.

Да неко сад баци колико год хоћете новца и да све ствари исправите, ово је систем са преко 120.000 запослених. Па замислите како је за 120.000 запослених омогућити да у свакој амбуланти, да у сваком дому здравља, да у свакој болници, да у свакој сали има свега онога што треба, да не нестаје, да функционише систем и да ради. Нађите се у тој позицији и реците. Па који бисмо ми разлог имали да нешто не дамо од тога? Што бисмо седели овде? Па ко је срећнији од нас када се нешто да, када нешто има? Шта друго? Шта бисмо ми с тим радили? Ето, то је суштина. Волим да сви разумеју. Колач када имате, онда морате да га поделите, да дате да сви буду задовољни, а да извучете максимални ефекат из тога.

Што правимо све те уштеде и што правимо сад *DRG*? Ви знате да се све у Србији у здравству плаћало ђутуре, да ви нисте имали ниједну цену услуге колико кошта, да је тек сада кренуо да заживи тај *DRG* где можете да тачно знате колико шта кошта, колико плаћате, колико имате лекова, материјала на стању, где ће вам нестати, шта ће вам нестати и колико се троши за операцију, за лечење и за све те ствари. То није постојало уопште. Сетите се стотина милиона које су отишле, које се нису виделе у здравству. Ево, реците сада, да купимо једну ствар, шта је принцип који смо увели? Да не можемо да купимо ни једну једину ствар а да у том моменту када је купујемо, нек изаберу лекари шта год хоће, да у том моменту то буде најјефтиније у Европи што ћемо ми да платимо. То тражимо од свих произвођача.

Људи, ето то је што може. Не можемо преко тог јоргана, толики је колики је, али ако се буде плаћао више порез, ако буде више пара, ако буде више инвестиција, ако буде свега тога, биће више пара и за плате и за лечење деце од ретких болести. Узимаћемо све више и све новију терапију. То је наш циљ. Мислим да имамо исти циљ. Не знам човека у Србији који нема овај циљ. Може да прича нешто, али сигуран сам да не мисли тако.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Право на реплику народни посланик Вјерица Радета.

Изволите, колегинице.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Па није баш све тако како сте рекли.

Кажете – заборавили сте тарифе за запошљавање лекара. Да, заборавила сам то да напоменем када сам говорила малопре. Нажалост, прича се да тога има и сад.

(Златибор Лончар: Реците само где.)

Не, не, рекох прича се. Ја да знам конкретно...

(Златибор Лончар: Немојте рекла-казала.)

Немојте, пустите ви, и раније не знамо ко је, и раније се причало, не знамо никога ко је дао 10.000 евра да се запосли. Нико то неће да каже. Нико неће да каже – ја сам дао. То је опет проблем у другом делу нашег законодавства, који није везан за здравство. Ми такође годинама, деценијама инсистирамо на томе. Док се не искорени корупција у Србији, не смемо изједначити даваоца и примаоца мита. Онај ко даје мито треба да буде ослобођен кривичне одговорности, јер је њега неко натерао да да мито, а онај ко прими мито, треба да иде у затвор. Али то нема везе конкретно са овим законом, него ми говоримо само колико постоје неке практичне ствари које морају да се ураде у држави да бисмо ми неке, да кажем, дечије болести, које су негде можда већ одболоване и превазиђене, код нас нису, да бисмо их одболовали.

Што се тиче ових докторских студија, није исто докторске студије младог лекара који тек заврши факултет и онога који је већ почео да ради па хоће да докторира. Онај ко је почео да ради, има неке године стажа па онда хоће да упише докторске студије, то иде о трошку вашег фонда, а млади лекар који са високим просеком заврши редовне студије, он се на докторске студије уписује и финансира из буџета, исто као што млади правник заврши мастер из буџета па онда иде на докторске студије, такође из буџета, уколико има одличан просек. Те две ствари се разликују. Верујте ми, то сасвим сигурно знам.

Дакле, у сваком случају је врло похвално и тај број који сте рекли младих, и не потпуно младих него и људи који су већ у послу, који су на докторским студијама, поготово на разним специјалистичким студијама и, наравно, ви најбоље знате, не мислим ви лично него генерално, које су то специјалности које су код нас у дефициту итд., томе треба више да се посвети пажња, али с друге стране треба водити рачуна и о афинитетима и жељама сваког лекара. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 277. амандман је поднела народни посланик Наташа Сп. Јовановић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колегинице Јовановић.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Разумели смо, господине министре, у току вашег боровка овде у Скупштини да вам је Србија на првом месту и сав фокус расправе сте ставили тако да и здравствени систем, и социјална заштита и здравствена заштита треба да буду брига Србије за здравље грађана Србије.

Због тога смо поднели овај амандман, колегиница на став 1. и ја на став 2, зато што се везује ступање на снагу једног дела члана за приступање Србије Европској унији.

Србија никада неће постати члан ЕУ, зато што је ЕУ, као једна наказна и баук политичка творевина, већ доживела крах, то је апсолутно свима јасно. Можда ће постојати нека Европа у Немачкој, јер немачка унија у ЕУ је, како сада постоји и кроји апсолутно и економску и сву другу политику, нешто што неће моћи да опстане, нарочито и због неповољне позиције Ангеле Меркел. Онда се поставља питање зашто ви сви из Владе Републике Србије и даље као мантру понављате ту исту причу „и ЕУ и Косово“ када знате да је то немогуће.

Како се звао онај, ево, морала сам да се подсетим, Петер Бајер, посланик Бундестага који је, чини ми се, у октобру или новембру прошле године рекао да де јуре Србија мора да призна ситуацију на Косову и Метохији, да је то независна држава. Зар вама то све није довољан сигнал? И шта прича тај Мекалистер, јуче окупљања оних чиновника из Брисела у Београду зато што се обележило десет година од подношења захтева за приступање Европској унији. Ми стварно више времена немамо.

С друге стране, погледајте шта наши непријатељи из ЕУ раде да праве катаклизмичну ситуацију у земљи. Па нисте ваљда помислили да је овај љотићевац Бошко са овом лоповском братијом Ђилас и Јеремић тек тако дошао на идеју да све то ради? Па њих управо брифују ваши пријатељи из ЕУ да све то раде, да руше државни систем. Због тога је неопходно да прекинете са том политиком, јер заиста ће у неком периоду, ако се то тако настави, бити касно. Тај услов и правнообавезујући споразум ће условити и те како Србију да се одрекне дела своје територије ако жели у Европску унију.

Ми који учествујемо у тим разним међународним делегацијама као чланови Парламента Републике Србије и те како имамо прилику на лицу места, верујте, да видимо то несагласје између њих, држава чланица ЕУ. Нас радује сваки немир који се тамо појави. Радује нас и то да следећа у кораку ка изласку из ЕУ буде Италија, да се све то дешава пред очима народа, коме ви говорите – само тамо је наша сигурна будућност. Не, није. После 20 година нису се извинили за злочине над нашим народом. После 20 година нико није одговарао за те злочине. Наша тек рођена деца, нажалост, и многи старији људи од последица зликовачког НАТО бомбардовања губе главу и формирана је комисија која је и дошла до сасвим извесних научних тврдњи у том смислу.

Према томе, ми сматрамо да је ово последњи тренутак, а они што ће да подржавају ову булументу која је спремна све да изда, државу и народ, нека то раде. Ви се окрените пријатељима Србије. Уосталом, понављали смо и ми, али пре неколико дана је то опет рекао и српски патријарх – наш брод да вежемо за велики брод Руске Федерације и да водимо рачуна о томе ко ће да нас штити у геостратешком, дакле војном, политичком,

економском савезу. Код оних који су нам непријатељи традиционални, ми немамо шта да тражимо.

Овим ћу завршити, господине Арсићу, озбиљне су теме, о томе да многи људи одлазе. Ви сте у праву, не можемо ми да им у овом тренутку понудимо толике плате, али извините, молим вас, то је национални ресурс. Сваки је човек који заврши средњу медицинску школу, а тек и факултет и специјализацију, благо Србије. И они сад то добијају на извол'те. Људи то раде зато што је таква пропаганда и немају стрпљења да чекају да буду ти, што ви говорите, бољи су услови, да још буду веће плате. Зато гледајте, ви сте рекли колики је јорган, ја ћу рећи губер. Ето, случајно се и место порекла госпође Радете зове тако, то је стара пословица – опружи се колики ти је. Мислим да је он ипак мало дужи од онога што ви говорите и имате простора за запошљавање, за још веће плате, за набавку опреме и ми ћемо увек то да поздравимо, али заиста последњи је тренутак да се оканете пута ка ЕУ.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Милан Кривокапић.

Изволите.

МИЛАН КРИВОКАПИЋ: Поштовани председавајући, поштовани министри са сарадницима, колегинице и колеге, врло је значајан статус осигураника на КиМ. Апсолутно подржавам политику државе Србије, која води бригу о сваком грађанину, односно сваком српском осигуранику, а да је то тако, навешћу неколико примера колико држава Србија на челу са Александром Вучићем, односно Министарством здравља на челу са министром Лончаром улаже у здравство на Косову и Метохији.

Навешћу нека улагања у здравство јер за то имам податке, а то је повећање болничких капацитета, односно броја постеља у установама секундарне и терцијарне здравствене делатности, набавка нових апарата, адаптација пословних просторија и ординација, изградња нових објеката за потребе здравствених установа. Рецимо, у Косовскопоморавском округу, због потребе становништва за секундарном здравственом заштитом, створени су услови да се у Пасјану отвори одељење интерне медицине, хирургије, педијатрије, породилишта и прошири служба за лабораторијску и биохемијску дијагностику. Затим је стављен у функцију нови дом здравља у Гораждевцу. Потребно је нагласити да је то прво улагање у једну здравствену установу у Пећком округу након ратних дешавања на Косову и Метохији, дакле након 19 година. Једно од најзначајнијих улагања је улагање у Клиничко-болнички центар Косовска Митровица, као и грађење нове болнице у Грачаници.

Посебно бих се захвалио министру Лончару за истрајност у изради кадровских планова за здравствене установе на Косову и Метохији који су

генерално задовољили и организациону и кадровску структуру. Водило се рачуна о сваком запосленом. И сада, после толико година, знамо тачно за сваког запосленог у здравству на Косову и Метохији какав му је статус. Био је то огроман посао, али је тим министра Лончара, посебно у задњих шест месеци, одradio огроман посао.

Питање свих питања је где бисмо ми били сада и шта би било са нама да је остао Ђилас. Срећом, знам одговор. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар господин Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Уважена посланице, само желим да се ви не нервирате око ЕУ. Значи, немате разлога. Нема разлога, јер Србија има свој пут и Србији су на првом месту грађани Србије. Оно што Србија жели, то су европске вредности, оне вредности о којима сте и ви, и ја и сви малопре причали, којима тежимо – добре лекаре, стручњаке признате... Али да бисмо то имали, ми морамо да имамо и те стандарде и све то да бисмо дошли до тога. То је наш превасходни циљ.

Друга ствар, што се тиче ЕУ, ми Европској унији желимо све најбоље. Нисам човек који може да се радује кад они имају проблеме, не само они него било ко други. Ми пажљиво пратимо шта се дешава у ЕУ, али не одустајемо од тих европских вредности, јер то није због ЕУ, то је због нас самих. Да ли ће сутра бити, неће бити, да ли ћемо ући, нећемо ући у Европску унију, то не може да буде разлог да ми не радимо сваки дан све више на тим европским вредностима, које су добре и које ће направити од Србије нешто боље, и да ће бити боље за живот и да ће бити боље све ово о чему ви причате. Помињете ми плате из Европске уније и остало. Тамо иду наши људи. Тамо одлазе за већу плату. Тамо одлазе, у тај систем, који је такав какав је тренутно сада. Шта ће бити са тим системом, наравно да ћемо да гледамо, да видимо.

Мислим да они имају своје проблеме. Ми смо сувише мали да можемо да утичемо на њихове проблеме. У зависности од тога како они буду решили своје проблеме, на нама је да искористимо то време да ми ојачамо, јер ако ми ојачамо, сутра ће се другачије причати са нама. Онда сигурно нећемо бити у овој позицији, да стално очекујемо од Европске уније да нам кажу – обе стране, обе стране. Кажу овима доле, Шиптарима, они кажу – ма, ајде, бре, склоните се, шта ви нама имате да причате? Значи, о томе се ради.

Према томе, нити смо мали, нити смо наивни. Нити ћемо урадити једну једину ствар да нашкодимо грађанима Србије. Европска унија мора да види шта ће са собом и немојте се оптерећивати тим, а ми време морамо да искористимо да код нас направимо боље, да средимо стање код нас, да

повећамо и улагања, и запосленост, и суфицит и онда да нам буду веће плате. Е, онда, понављам, другачије ће се разговарати са нама. И, када смо јачи, имаћемо још више пријатеља, али оних пријатеља који нас неће злоупотребљавати, знате. Значи, у томе је суштина, јер ћемо моћи да имамо принцип узајамног поштовања.

Према томе, грађани Србије, што се тиче тога, могу да буду спокојни. Ми морамо да водимо рачуна о нашим грађанима на Косову, да им омогућимо сигурност, мир, редовно све оно што очекују од нас да добију. И, хвала свима који нам помажу у томе, али Србији су на првом месту грађани Србије и све ћемо урадити да њима буде боље. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Право на реплику народни посланик Наташа Јовановић.

Изволите, колегинице.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Господине министре, ви кад то говорите, а у контексту је знања, размене искустава у области науке, слободне трговине капитала и свега, то овако изгледа као лепа прича, да се поштују те њихове тзв. европске вредности. Али кад они...

Ви кажете – немојте ви да бринете. Морам да бринем, зато што Србија срља, јер све што се каже и што се услови је зато што то тражи ЕУ. Сад не говорим конкретно само о овоме. Значи, била је универзална прича о односу ЕУ према Србији. Треба ли да вас подсећам колико пута је покушала та иста ЕУ да нас понизи пред отварање оних ваших поглавља 23 и 24 ми смо држали конференцију за новинаре у седишту странке, како су преко усташке хрватске власти покушали да нас уцењују и изабрали њих да они буду тај неки европски полицајац који ће да одређује шта Србија може а шта не може и како треба да се отворе та поглавља?

Знате, та бахатост и то што је очигледно да им је само у интересу да нам отму територију, да они владају тим делом, да они инсталишу комплетну овде своју, како год хоћете, моћ политичку, то једноставно неће моћи. Ми смо на то упозоравали мислим још 2011. године, када је још Велика Британија била у комплетном чланству ЕУ, један од највећих мрзитеља тамо, заборавих му име, можда ће се сетити Мартиновић пошто га је и он тада помињао, написао је књигу о томе како они виде Србију, распарчану скроз, без Косова и Метохије.

Дакле, није то нешто што је само моја бојазан и нас српских радикала, већ је, ево, и колегиница... С друге стране, грађани Србије кад све то имају у виду, знате, постави им питање у анкети неко од анкетара који зове по том случајном узорку и представе му ту лепу страну, али већ кад се свако ко је заиста одговоран према својој земљи и свом народу пита да ли ви то видите са или без Косова и Метохије, нормално је да ће да каже – па то је саставни део наше земље, наша светиња, колевка српства. И све

то ће доћи тек на ред, јер они под том фамом свих тих других вредности, аха, лепо је, разговараћемо о томе, јер сви ти људи тамо...

Ево, случајно сам данас у овој паузи упознала грчког министра екологије, јер је био са овим нашим министром ту па, ето, сусрели смо се. Нормално, шта ћу да кажем човеку, јер он исто, пре свега, представља пријатељску земљу, која није признала Косово и Метохију, а баштине те неке европске вредности, али они су на својој кожи исто осетили шта значи та политика уцене, њих у економском смислу, нас само због нашег геостратешког положаја, и то није никаква теорија завере већ истина, коју знају сви. То знају и Кинези, то знају и Руси, то знају апсолутно сви који стају у нашу одбрану, да је то циљ Европске уније овде на овом простору.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Пошто смо завршили претрес о амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и у појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Прелазимо на 2. тачку дневног реда – **ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ЗДРАВСТВЕНОЈ ЗАШТИТИ** (претрес у појединостима).

Примили сте амандмане које су на Предлог закона поднели народни посланици.

Примили сте извештаје Одбора за уставна питања и законодавство и Одбора за здравље и породицу, као и мишљење Владе о поднетим амандманима.

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. став 3. Пословника Народне скупштине, отварам претрес Предлога закона у појединостима.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Вјерица Радета.

Изволите, колегинице.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Интервенисала сам у име посланичке групе само једном речју у овом члану 1. и 1. ставу тог члана, који говори шта се уређује, на који начин се уређује материја у овом закону и стоји код вас у Предлогу: „и друга питања од значаја за организацију и спровођење здравствене заштите“. Ми смо предложили да буде: „организацију и ефикасно спровођење здравствене заштите“. Не видимо, чудно нам је зашто то није прихваћено, јер заиста ни на који начин није угрожен текст Предлога закона. Коме може да смета да се предложи да желимо и да законски, законом одредимо ефикасно спровођење здравствене заштите?

А кад смо већ код ефикасног спровођења здравствене заштите, говорили смо и мало пре – ова два закона ће се и даље преплитати, мислим да то никоме не смета – говорили смо о листама чекања. Још увек има

листа чекања и биће их вероватно још, зависи у којој области, мање или више, али постоји могућност, постоји начин како да се тај проблем што пре реши. Треба да изједначите приватну и државну праксу, као што се у почетку чинило скоро немогуће а сад одлично функционише кад су у питању апотеке. Само на понекој апотеци је писало – овде можете подићи лекове и на рецепт. Сад то раде сви или скоро сви. Наравно, рефундирају из Фонда средства која припадају приватној пракси.

То исто треба да урадите и када је у питању приватна и државна пракса лекара. На тај начин ћете сасвим извесно смањити листе чекања, јер за, рецимо, операцију катаракте још увек се чека по две године отприлике у државним болницама, бар тако медији пишу, нисам имала прилику лично још увек, али у приватним клиникама се то завршава одмах кад се оде и то се плаћа, не знам тачно колико али је поприлично скупо. Ви знате колико та операција кошта у државној болници. Толико колико кошта у државној болници треба да кошта и у приватној клиници, с тим што ћете приватној клиници из Фонда исплатити та средства. Наравно, мора то бити нешто више, јер они морају имати зараду. Зашто би неко приватно отварају клинику, амбуланту, болницу, не знам шта ако нема зараде? Нормално је да има.

У претходном закону је помињано добровољно здравствено осигурање, које има везе с тим, о ком нисмо стигли нешто много ни да причамо, а нисте га ни ви... Само га помињете, нисте га уопште обрадили. Потпуно је нејасно у целом овом закону шта подразумева то добровољно здравствено осигурање, шта добија неко ако уплаћује не знам колико месечно итд. Није то добро урађено. Можда би било боље да ово нисте ни предвидели у овом закону док се то не уреди, док не будете имали јасне ставове на који начин ће то функционисати.

Не можемо у толико неравноправан положај довести свој народ, своје грађане. Наравно, онај ко уплаћује добровољно здравствено осигурање, треба да има неки виши квалитет, али не у чисто медицинском смислу. Не може он бити оперисан зато што има добровољно здравствено осигурање... Треба да му се оперише жучна кеса, е, онај ко има добровољно здравствено осигурање, њему ћемо оперисати, а онај ко нема, он нека се мучи док му не пукне жуч па док, не дај боже, не умре. Та врста разлике не сме да постоји. Дакле, онај ко има добровољно здравствено осигурање може да има тај луксуз да буде сам у соби, да има телевизор у соби итд., али оно што је чисто везано за лечење, ту не може бити ни у каквој предности тај неко ко има паре па може да плати, а овај други не може. Дакле, ово је потпуно недефинисано у самом закону.

Ово је заиста идеја коју нудимо, не само да размислите, него да видите у области струке да се изједначи приватна и државна пракса. Рекли

смо вам пример апотека. На почетку се чинило и то са апотекама као немогућа мисија, а сад то лепо функционише. Они имају и суплементе, које продају по оној цени којој продају па ту лепо зарађују, али свако може да дође и да подигне лек на рецепт. То исто мора да функционише и када је у питању приватна и државна лекарска пракса. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар господин Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Ми смо све то што сте ви рекли урадили. Значи, ми имамо уговоре са 17 приватних клиника за операцију катаракте, јер ту је највећа листа чекања. Већ пар година, минимум три године, 6.000 операција годишње смо већ платили приватним клиникама да ураде.

Ево да вам кажем сада шта је проблем. Закључили смо уговоре, обезбедили материјал, новац, баш све. Сад позивамо грађане да оду следеће недеље, за две недеље, у приватну ординацију да се оперишу, а грађани кажу – хвала лепо, не желимо, чекаћемо, хоћемо да се оперишемо у државној клиници.

(Вјерица Радета: А колико то треба да плате?)

Нула, не плаћа ништа. Ми смо све платили.

(Вјерица Радета: А тај грађанин то зна?)

Тако је, апсолутно све зна.

Значи, то што сте ви све предложили, ми смо све урадили. То постоји. Можете сваки дан да узмете да проверите, да вам дамо тачан број колико људи позовемо и они неће да оду да се следеће недеље оперишу у приватној пракси.

Имамо уговоре са гинеколошким клиникама за вантелесну оплодњу. Хиљаде и хиљаде, да не би чекали у државним установама, иду на приватне клинике. И други и трећи покушај, и повећали старосну границу, све су то ствари које већ постоје.

Да не причам о уговорима за хипербаричну комору. Значи, све неке ствари које постоје смо већ урадили, о томе о чему сте ви причали.

Подсетите ме само шта је била следећа ствар.

(Вјерица Радета: Било је речи о додатном осигурању.)

Е, да. Значи, то нема никакве везе да ће неко имати предност. Знате шта значи додатно осигурање? Ако држава плаћа једна колица за неког инвалида, или једну протезу, ви онда имате право да доплатите за неку другу, бољу, коју ви хоћете. То подразумева само то, а никако да уђете преко реда или било шта друго.

Досад то није постојало. Или сте могли да прихватите оно што вам држава даје или сте могли сами да платите, није постојала могућност да вам држава рефундира тај део који она већ плаћа. Ви хоћете нешто боље,

хоћете нешто друго, ви имате сад могућност да доплатите од онога што вам је држава обезбедила. Нећете то и то што је држава, хоћете нешто, то се односи само на то, да нема неке грешке. Да ће неко ко има неко додатно осигурање, који је уплатио тај пакет, хоће нешто боље, моћи да иде раније, преко реда и остало, нема никакве везе, само се на ово односи. Немојте, молим вас, да уносите никакву заблуду, јер нема везе с тим. Буквално то је то. А ово је други проблем. Имамо уговоре са приватним, али пацијенти хоће да иду у државну.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Право на реплику народни посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Не уносим, наравно, никакву забуну, нити то желим, али напротив, желим и желела сам да се објасне, да се јавно кажу неке ствари. Ово што сте говорили о добровољном здравственом осигурању, то није прецизно наведено у закону. Можда ви то тако мислите, али није прецизирано у закону. Дакле, због тога сам то нагласила.

Када је у питању приватна пракса, рекли сте да је то приватно партнерство код операције катаракте, код вантелесне оплодње и хипербаричне коморе. Када је у питању вантелесна оплодња, ту нема проблема, ту иду и код приватних жене, где стигну на ред. Због чега? Зато што је то промовисано, за разлику, рецимо, од операције катаракте, зато што се не зна у јавности да је катаракту могуће оперисати и у приватној клиници и да се то посебно не плаћа. Сваки пацијент то сазна, како сте рекли, када га упућујете, али знате, кад то није довољно промовисано, онда код пацијената постоји и неповерење, и бојазан, још увек се има много више поверења у државне болнице, у државне клинике, и нека је то тако, радите ви на томе да буде још боље, али кажем, мора и то да се промовише.

Ово ми је интересантно за хипербаричну комору коју сте рекли. Информација коју ми имамо је да у хипербаричну комору нпр. у Земуну не може да дође пацијент из Пирота зато што ваљда хипербарична комора постоји у Нишу. Је л' тако? То ми је информација однедавно. Лично сам, неко се нешто распитивао и добила сам такву информацију, да РФЗО не дозвољава, да мора, ако ко треба да иде у хипербаричну комору, мора да се обрати РФЗО, па онда они кажу – а не, не можеш у Земун, ти идеш у Нови Сад, овде или онде. Чисто ово, ево, информација за вас. Не верујем да мени није то прецизно речено, али очигледно неки проблем постоји или је тако регулисано. Ево, то за сараднике да виде, да и тај проблем решите ако постоји. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Колега Шаровићу, по ком основу?

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Срето Перић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колега Перићу.

СРЕТО ПЕРИЋ: Господине министре, мени ово звучи невероватно што сте рекли, да не желе да иду на операцију катаракте у приватне клинике. Не кажем да није истина, али баш ми звучи невероватно.

Ви сада делујете у једном вакууму. Рекли сте малопре, те чињенице нас радују, да је запослено 12.500 у Министарству здравља, од укупно негде око 100.000 ангажованих, да је 7.150 специјализација додељено у неком периоду. Ту су охрабрујући подаци, али ви и даље имате, односно ми у Србији и даље имамо огромне проблеме ту. Недостаје специјализаната, недостаје чак и медицинских сестара. Ово нисам сигуран што ћу рећи, али кажу да на ВМА медицинска сестра је постала тако што је била на преквалификацији. Ја сам лаик за ову област, али ми некако не звучи нормално да у здравству има нека преквалификација. Знате, не мислим ја кад су специјализације у питању, супспецијализације и слично. Можда ова информација није ни тачна, можда хоће још више да унизе наше здравство, али једна ствар је потпуно тачна.

Господине министре, ученици основне школе уче немачки језик. Није им то редовно. Знате због чега? Уписаће средњу медицинску школу. Желе да оду у иностранство. Студенти такође. Е, сад ми делујемо, односно ви као министар делујете из једног простора, из вакуума, где штошта није сређено, и тако ће нам се појављивати и та неверица.

Па није баш тачно, ја не бих рекао да су лошији у приватној пракси од оних у државним. Не бисмо на ту поделу ни ви ни ја, нико одговоран не би тако вршио поделу. Морам да вам кажем, кад су у питању наши лекари, не заостају ништа иза светских најбољих. Можда је проблем опрема, можда је проблем некакво друго искуство, али иначе знање и жеља, па имамо ми лекара у Србији који из операционих сала не излазе све док се не заврши и последња потреба за операцијом, не гледајући при томе ни на сат ни на радно време. И ми морамо ово да искористимо на бољи начин.

А иначе, не знам да ли је ово тачна информација, да је неко тражио од чистачице у дому здравља или у некој болници да се учлани у СНС, иначе ће јој престати радни однос. Није то тражио министар, ма таман посла, али ми изражавамо сумњу, уколико дође до неке врсте централизације, у том смислу, да онда не будемо све покварили. Знате, службеник, административни радник, није ни битно, може да буде и условљен да би био члан одређене странке. Лекари, здравствени радници, њима се не смеју постављати таква ограничења, ту само струка и жеља. Знате, потребно је да неко и воли ово.

Опредељују се сад младе генерације да студирају, односно да се школују за здравствена занимања, мислим на медицинске сестре и техничаре, због могућности одласка у иностранство и нешто боље зараде. Питање је да ли сви то воле. У ранијем неком периоду медицину је студирао или ишао у средњу медицинску школу онај који је волео сутра и да се бави тим, не постављајући питање колика ће му бити зарада.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар господин Лончар.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Молим вас, само да неке ствари не доводимо... Пре него што смо закључили уговоре са приватним клиникама, конкретно за операцију катаракте, уверили смо се да они апсолутно имају кадар, да имају опрему, да имају све оно што је неопходно, да имају све оно исто као што и у државној установи постоји. Не бисмо склапали уговор и слали људе да се нисмо уверили да то постоји. Значи, то немојте да доводите...

Ми смо, поред овога што смо најбоље лекаре који су завршили факултет запослили досад 160 и на сваких шест месеци запошљавамо нове, дајемо специјализације, докторске дисертације, направили договор и са средњим медицинским школама. Ми све оне најбоље који заврше средњу медицинску школу, и школа што нам да да су то били најбољи ђаци у генерацији, аутоматски све их преузимамо и запошљавамо. То ће бити сад и од јуна, а запослићемо и до јуна, кад нам дају списак сад из претходне генерације од прошлог јуна што су завршили, и њих ћемо све да запослимо.

То што причате за специјализације, малопре сам вам рекао, дали смо тај број, 7.150 специјализација, али још нисмо ни те прве које смо пре четири и нешто године дали, они још нису постали специјалисти. Јер вам треба време. Треба вам пет година да неко постане специјалиста, да иде све како треба, да није неку паузу правио, да није отишао на породично или на нешто друго. Значи, то је фактор време, које морате да сачекате и тек онда да добијете резултат, јер то је процес који траје. А наследили смо оно што смо наследили, да се нису давале специјализације, да смо имали лекаре старије од 55 година, који неминовно иду у пензију, и слично. То вам је суштина приче, мислим да је крајње јасна.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Ружица Николић.

Да ли неко жели реч. (Не.)

На члан 7. амандман је поднела народни посланик Наташа Сп. Јовановић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колегинице Јовановић.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Тражили смо брисање овог члана, господине министре, јер се подразумева да се средства за финансирање здравља обезбеђују законом, с тим што су још и друга два закона укључена, Закон о буџету и Закон о буџетском систему. Сматрали смо да је ово сувишно зато што и сам Устав одређује да се здравље становништва Србије финансира из закона.

Ово је сада прилика да потенцирам још неке области из овог закона о којима смо хтели да разговарамо али није било времена; нешто сам поменула у начелној расправи.

Што се тиче допунског рада, ту нисте били... Били сте прецизни, али тако пише. Како сте замислили да то постоји у пракси? Ево, сад имамо ситуацију да су поједини домови здравља потпуно девастирани. Значи, годинама се то, ви сте покушали да их опоравите, али неки нису, блокаде су биле, па до пре 15 дана и блокада Клиничког центра Крагујевац, а нисте реаговали, рачун колико је дуго био блокиран. Шта је остављено у локалној самоуправи, тек ћете да видите сада, пошто је то прешло на вашу надлежност.

Ми сматрамо, ми српски радикали, да треба да се донесе стратегија у Скупштини Србије, и стварно смо је прецизно назвали и написали – развоја здравствене заштите. Има више, ја не могу да кажем да ово министарство није усвајало те различите стратегије, али министарство. Јер сте видели из ове расправе... Ево, ми смо највећа опозициона странка, једина права опозиција, а не ови који су напустили Скупштину. Многи се ту појављују као неке странке које нису учествовале на изборима и раде против интереса државе и народа. Дакле, ми заиста озбиљно хоћемо сваком послу да приступимо, ево, као опозиција. Од нас сте чули у овој расправи по амандманима, и у начелној расправи, верујем, доста добрих идеја. Јер ми смо глас народа, разговарамо са људима. Што каже госпођа Радета, ако вратите ову медицинску сестру и решите тако те неке случајеве који до вас не могу да дођу, јер не може сваки грађанин да вам се обрати, сви са проблемима, то ће пуно да значи.

Али размислите мало, зар није добро да разговарамо о томе како можемо још додатна средства да нађемо? Ми буџет добијемо у законском року. Али ми о буџету нисмо могли да расправљамо адекватно у смислу да је то била посебна тачка дневног реда па да ми, српски радикали, изнесемо све наше примедбе – некада је Арсић био експерт за писање амандмана на буџет – све наше примедбе по ставкама, да пишемо амандмане и да кажемо.

(Вјерица Радета: Заборавило се, мој Арсићу.)

Увек смо то радили. Ево, ту има још посланика који ће то да потврде. Откад постоји Српска радикална странка, увек смо, и на савезном

нивоу и на републичком нивоу, тражили која су то места где можемо да преусмеримо, за здравство пре свега, а онда за војску и за полицију. Сматрамо да су то три основна стуба друштва, која треба да функционишу и да штите државу и народ. Има стратегија о јавном здрављу и за здравље младих, али ово нешто како ће у будућности да се развија... Јер закон је дао јасан оквир, а Србија мора да се определи за оно што јој је приоритет да оствари у тој области. Касније ћу да говорим, кад буду ови следећи амандмани, и о начину како да се поспешу још више то јавно-приватно партнерство.

Да, ово сте у праву, али мислим да је ту и бојазан људи. Много веће треба да буде. Појављујте се, ко ће да вам замери, министар сте, ваше колеге, причајте – грађани Србије, можете да извршите, имамо 17 клиника, ту, ту и ту, исто је, немојте да се плашите ничега. Јер, знате, мало људи ту зазиру, све што је ново и што не познаје грађанин Србије нормално је да ће да се боји тога. Он каже – не, сигурније је мени тамо. И овде раде одлични и стручни људи... Нећу сада да правим рекламу. Добро је да се тим путем кренуло, али ја сам пратила и шта је председник њиховог удружења рекао. Они су чак и похвалили власнике приватних клиника и ординација. Добар је законски оквир, али још више мора да се, позивањем тих људи, укључе.

И кад је говорила колегиница, није само мислила на те клинике, него је мислила и на друге ординације, које треба да се одреде да склопе са вама уговор да би, нормално, добијале новац, а да грађани не би чекали толико и за разне специјалистичке прегледе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Верољуб Матић.

Изволите.

ВЕРОЉУБ МАТИЋ: Захваљујем.

Колегиница Наташа Јовановић је покренула једно питање и мислим да је оно суштински најбитније за све грађане Републике Србије, а то су домови здравља, јер највећи број грађана и користи услуге, што се тиче здравства, домовна здравља.

С обзиром да су домови здравља досада били у јавној својини локалне самоуправе, сада ће бити у јавној својини Републике Србије, то за грађане, односно за пацијенте и није толико битно у чијој ће својини бити, него које ефекте имамо из тога. Оно што ја видим, иако нисам из те струке, мислим да је ово боља варијанта, првенствено из разлога што ће бољи ефекат и пружање здравствених услуга бити јер ће бити на једном месту већи број стручних лица, лекара, који ће моћи да пруже услугу пацијенту, а не као досада, то је била и процедура, и тешкоће и на различитим местима се одигравало.

Даље, одговорност. Јако је добро што је успостављена вертикала, што се зна да ће постојати здравствени центар, ако сам ја то све добро разумео, при коме ће бити дом здравља. Значи, постоји вертикала руковођења, а постоји и вертикала финансирања. И то је све на једном месту. То је нешто што чини једну одговорност и мислим да је и квалитет више. Јер сурогат се нигде није показао као нешто добро, као што су досада домови здравља били, држава или министарство дају за плате, углавном све остало локална самоуправа, одређени део материјалних трошкова и инвестиција и систем руковођења и управљања. То се није баш слагало до краја. Негде је то ишло како треба, негде није ишло и мислим да је ово боља варијанта за пацијенте и за грађане у целини.

Ја ћу навести пример одакле ја долазим, из општине Коцељева, а ако то буде како је било и раније, а вероватно ће то бити, Општа болница Шабац ће постати здравствени центар који ће укључити домове здравља у Шапцу, Богатићу, Владимирцима и Коцељеви. У целом том кругу, рецимо, Дом здравља Коцељева ће бити најудаљенији од Здравственог центра Шабац. То је просечно на целој површини негде око педесетак километара. Зато у плану мреже здравствених установа треба водити рачуна и о тим најудаљенијим домовима здравља у односу на здравствене центре тако да ти домови здравља добију можда већи број здравствених амбуланти, или већ како се то зове, да би једноставно грађани имали прилику да имају ту прву здравствену услугу, па касније, ако има потребе, да се иде и у болницу.

Даље, можда и тамо где досад није било амбуланти, ја говорим о тим удаљеним крајевима, а поготово удаљеним у односу на здравствени центар, да једноставно, као што је код мене, рецимо, Каменица и Свилеува, имају амбуланте. Има Доње Црниљево и Драгиње. Једноставно, план мреже када се буде радио, да се води рачуна и о томе.

Даље, данас сам чуо, можда нисам прочитао, покретна апотека. Мислим да је то јако добра ствар и да ће да вреди много, поготову у сеоском и остарелом делу.

Даље, удаљеност од здравственог центра, па и од дома здравља, али првенствено од здравственог центра, у директној је сразмери са трошковима пацијента. Трошкови одласка и доласка, па и трошкови останка тамо на лицу места, дужина чекања превоза итд. Једноставно, да ли је ових 50 километара, што је предвиђено овде, да ли је то права мера, или је то 40, рецимо, и тако даље, вероватно је то неко мерио и предложио, али једноставно треба видети у пракси како ће се то показати па евентуално то мењати.

Али има нешто што смањује трошкове у овим законима. То је, рецимо, 30 дана је досад могао изабрани лекар да да боловање, сад то може

да буде 60 дана. Ту се дупло смањују трошкови за онога ко користи ту врсту боловања, зато што је он морао после 30 дана да иде пред комисију одређену, па је морао да прави трошкове, да губи дане итд. Даље, упућивање на болничко лечење, досад је то могао само изабрани лекар, сад може и специјалиста, који се налази баш у здравственом центру, односно у болници, тако да се и тај део, један дан трошкова тог пацијента, једноставно смањени су трошкови за пацијента.

Тако да има тих побољшања и мислим да је ово добар закон. Вероватно ће пракса показати да део можда треба кориговати, али чини ми се да је ово сасвим у реду. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 8. амандман је поднела народни посланик Наташа Сп. Јовановић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колегинице Јовановић.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Хвала.

Предложили смо, господине министре, да се у друштвену бригу о здрављу укључи и породица. Дакле појединац, послодавац, то је то, али породица као важна и најважнија ћелија друштва за бригу човека, због тога што сматрамо да и неколико закона који се тичу породице управо нас усмеравају на то да она и те како треба да има улогу и зато смо ту реч ставили. Ево из ког разлога. Ја сам и члан Одбора за права детета и у оквиру тог одбора, који је раније био комисија, ми се бавимо бригом за здравље деце у породици, како у породици биолошких родитеља тако и у хранитељским породицама, код оних који су усвојили ту децу. Говорили смо и пре неколико дана о томе, баш је колегиница то потенцирала када је предложила измену и допуну тог закона, и ту су могуће свакакве злоупотребе, знате, нарочито у хранитељским породицама. Зашто се онда и тај термин, кад је то најважније за очување и менталног здравља сваког појединца, и тек рођеног детета и уопште људи, не би унео у закон?

Ето, то смо из тог разлога, да не мислите да нешто друго исправљамо, предложили и због тога што у оквиру Министарства за рад, борацка и социјална питања постоји сектор за бригу о породици. Сад, да ли нешто слично, нисам успела да пронађем, постоји у оквиру Министарства здравља, то заиста не знам, али оно што треба да се унапреди, сад, пошто сте вратили ове домове здравља у своју надлежност, то је у оквиру рада службе патронажне сестре, постоји и као сектор, је л' тако, исправите ме ако грешим, служба која се бави бригом о породици.

То је један концепт који би требало да се приближи грађанима, а нарочито старима и болеснима, због њихове сигурности. Кад смо говорили о овим законима, поготово о овом, у начелној расправи, ја сам

изнела податак, који је тачан, да преко 20% наше популације су стари људи и та демографска слика нашег друштва, нажалост, не може да се поправи тако брзо. Да би они имали ту могућност, јер, знате, многи стари људи су некада остављени и од својих најближих, и о њима не воде рачуна, шта је њима потребно, ако би се тај акценат ставио на породицу и да се овим и другим законима обавезу када је у питању здравље људи, и те како мислимо да би се улила нека нова сигурност, а на крају права и обавезе које проистичу из тог закона.

Када су у питању послодавци, које сте ви овде јасно навели, господине министре, многи од њих, а нарочито приватни, обезбеђују само здравствену књижицу, и ви то знате, а других услова за лечење тих људи нема. Па нам се дешавало све ово на градилиштима, што је заиста страшно, у самопослугама, продавницама брзе хране итд., где су људи потпуно препуштени на милост и немилост. На крају, у кафићима, угоститељским објектима. Знате, ту мора мало у садејству са вама, јер то је опет здравље тог човека на послу. То не може само инспекција рада да гледа да ли су они пријављени или нису, већ да ли се води рачуна, прописана опрема, све оно што њих угрожава.

Имали смо заиста разне ситуације. Имамо и даље случај Лапова, је л' тако, где се отворено сумња да једна страна компанија у насељеном месту измешта нуклеарни отпад. Према томе, ми морамо веома озбиљно као друштво да се посветимо свим тим проблеми од једног до другог краја. Деспотовић је причао о депонији на улазу у Пријепоље. Све су то неке ствари које директно атакују на здравље човека.

Е, зато смо пре свега ставили акценат на породицу, а онда и ови послодавци, и појединци који то раде, свесно или несвесно, морају строже да се санкционишу, јер здравље човека је на првом месту.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала, колегинице Јовановић.

На члан 10. амандман је поднела народни посланик Александра Белачић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 10. амандман је поднела народни посланик Ружица Николић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 10. амандман је поднео народни посланик Немања Шаровић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колега Шаровићу.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја сам у име посланичке групе СРС поднео амандман на члан 10. став 5. покушавајући да прецизирамо једну чињеницу.

Овде се ради о томе да тражимо да се прецизно одреди да Република Србија мора да обезбеди здравственим установама чији је оснивач и средства за извршавање обавеза по извршним судским одлукама, и то за све обавезе које се не финансирају из средстава обавезног здравственог осигурања или на други начин у складу са законом.

Ви веома добро знате да је било различитих примера широм Србије лошег и, слободно могу рећи, домаћинског пословања неких здравствених установа, имали смо случајеве блокирања рачуна и разне друге, и то је нешто што доводи у опасност читав здравствени систем, односно његове делове, и начин на који ће бити пружане здравствене услуге крајњим корисницима.

Мислим да бисте ви као министар такође морали да урадите много више и по плану тога да те извршне судске пресуде против здравствених установа чији оснивач република буду мање. Како ћете то урадити? Тако што ће се водити селекција који ће спорови бити вођени. Ви знате да у држави постоји тај неки систем да се увек иде до краја, да се држава суди до краја, да то некад траје заиста дуги низ година, да се повећавају потпуно неоправдано трошкови и да би то некад морало да се пресече.

Велики је проблем, знам пошто сам радио и у правосуђу, то што је изузетно тешко утврдити одговорност лекара. То је нешто што се готово никад не признаје. Јако је тешко наћи лекаре који ће вештачити и сведочити против других лекара и испада, поред тога што ми заиста имамо и врних стручњака и људи који квалитетно обављају свој посао, да су једино у Србији лекари апсолутно непогрешиви. То је можда теже чак доказати на суду него корупцију код министара. Лакше је чак и министра осудити, и у јавности и било где друго, него поједине лекаре.

Има лекара који су нечасни, има лекара који су срамота за своју професију. И ја водим против једног таквог неколико поступака и знам колико је тешко кроз институције система суочити се са таквим стварима. Ви као министар морате да покажете спремност да се оградите од таквих људи и да јасно кажете да ти који не поступају у складу са етичким кодексом, који обавезује све, да они су кукољ и да они не треба да заслуже и да уживају било какву заштиту од институција система.

Посебан проблем су, наравно, судови части. Имао сам прилике и са тим да се упознам, са судском праксом њиховом, где нпр. лекар, где је констатовано, ради се о лекару Хитне помоћи, констатовао је Суд части да

је прекршио процедуре, да је последица смртни исход, а њему је казна, веровали или не, била опомена. Дакле, то је најблажа санкција. Постоји могућност новчаног кажњавања више месеци, постоји могућност чак и одузимања лиценце. Уместо да неко кривично одговара у таквом случају, он је добио опомену.

То су ствари које обесхрабрују људе да се уопште жале на све оно лоше што доживљавају унутар здравственог система, а ви сте тај који мора послати управо супротну поруку и рећи да сте на страни пацијента, а не оних корумпираних лекара који у највећој мери штете систему.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Шаровићу.

Реч има министар др Златибор Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Нема никакве дилеме, мислим да не постоји нико ко може да оправда било ког лекара који прља бели мантил. Једноставно, убеђен сам да има минимум 98% процената оних лекара који стварно раде свој посао, али има и оних који то не раде.

Желим само да вас подсетим, а ви то можете да проверите, не сећам се да је у неком периоду више лекара процесуирано и да су добили... То што ви кажете да нису осуђени, осуђени су и на затворске казне и на све остало. То можете да проверите, крените уназад једно две-три године и видећете. Мислим да у претходном периоду није био случај да тога има. Наравно, нисам срећан због тога, али правосуђе је независно и вероватно се ради на основу чињеница и доказа.

Друга ствар, ово што сте поменули везано за плаћање, нема никакав проблем Министарство здравља да плати ако се установило да је направљена грешка па изгубљен процес и да се плати. Али има друга ствар, када дође да се плати што је држава већ једном платила, а неодговорно руководство установе, дома здравља или неке друге здравствене установе није тај новац дало тамо где треба. Није платило лекове, није платило нешто друго, онда су нарасли ти трошкови и дошло је пред суд и сад то треба да се плати. Ви по закону, по Уставу, не знам чему, не можете два пута да плаћате исту ствар. А тај који је то урадио, њега нема нигде. Он је радио, радио, радио то све, е сад ми дајемо пример тиме што ће, ето, то држава опет да плати. Не можемо, не можемо то по закону. За ове друге ствари немамо никакав проблем. То пише, Министарство може, ако се ради о овим стварима, да је изгубио на суду, било где, везано за грешку, везано за било шта друго, али што већ није плаћено из државног буџета. То је суштина.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре.

Реч има Неђо Јовановић.

Изволите.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Морам у старту да кажем да је тешко очистити од корупције буквално све сфере живота, а то подразумева, кад говорим све сфере живота, и функционисање институција, међу којима су институције у области здравства, и просвете, и судства и тако даље.

У том правцу бих могао да се сагласим са колегом послаником и колегом по професији Немањом Шаровићем да заиста постоје ови проблеми на које указује, али имамо различите приступе тим проблемима.

Пошто је отворено посебно одељење тужилаштва које се бави искључиво коруптивним кривичним делима, примери из судске праксе који су мени познати по професији којом се бавим, дакле адвокатској, такви су да је у задње време велики број лекара процесуиран управо од посебног одељења које се бави коруптивним кривичним делима. Да ли је у питању примање мита, злоупотреба службеног положаја или неко друго кривично дело, у сваком случају, грађани треба да знају да их има много.

Посебна група кривичних дела су кривична дела на које је колега Шаровић указао, а то је несавесно лечење пацијента. Чињеница је да се за утврђење постојања или непостојања кривичне одговорности суд мора везати за налаз и мишљење вештака. Опет је чињеница да тај налаз и мишљење мора донети стручно компетентна или институција или физичко лице које се бави вештачењем, које је заклети судски вештак, односно налази се на евиденцији судских вештака при Министарству правде. Чињеница је и да је врх пирамиде у вештачењу Судскомедицински одбор при Медицинском факултету Универзитета у Београду, које се бави вештачењем.

Имамо ситуације где се утврђује да је заиста дошло до повреде одређеног материјалноправног прописа. И ко тада одговара, уважени министре? По принципу објективне одговорности, одговара држава. Зашто? Зато што ће лекар бити солидарно одговоран са државом, односно Министарством здравља, зато што се тужбе тако углавном и подносе. Зато је здравствени центар у Ужицу, из кога ја долазим, оптерећен огромним бројем предмета, огромним бројем правоснажних судских одлука које управо доводе у ситуацију тоталног финансијског колапса и немогућности да се неке обавезе измирују на начин како би се измиривале. Где је највећи терет? Опет терет на Министарству здравља, односно на држави, јер држава мора те трошкове, нажалост, да покрива и опет се ту у пракси сви позивају на принцип објективне одговорности.

Не желим нити имам разлога да сумњам да постоји изузетан напор и Министарства здравља и вас као министра да се све те, да их назовемо штетне, појаве отклоне, али их, нажалост, има и увек ће их имати, јер кривична одговорност је индивидуална одговорност и никад се не зна да

ли ће и онај ко је најстручнији и најкомпетентнији нехатно или умишљајно учинити неку противправну радњу која има обележје кривичног дела.

Шта је битно? Битно је да се увек помно прате ситуације које представљају ризичне ситуације када су у питању могуће штетне последице и увек превентивно реаговати како би се те опасности од штетних последица отклониле. Ја по Ужицу знам да ви то радите и да сте радили више пута и у више наврата да сте реаговали. И због тога сматрам да је то једини пут, и кажем, саглашавам се са Немањом у том правцу, једини пут да искоренимо једну пошаст, коју, истини на вољу, тешко је искоренити, не у Србији него у целом свету. Не постоји држава на земаљској кугли која није оптерећена проблемом који се зове корупција, али је ми смањујемо на најмањи могући ниво, најмањи могући степен. Надам се да ће се у том правцу борба и наставити и да ће дати резултате.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Захваљујем.

На члан 11. амандман је поднела народни посланик Мирослава Станковић Ђуричић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 11. амандман је поднео народни посланик Милорад Мирчић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 11. амандман је поднела народни посланик Ружица Николић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 13. амандман је поднео народни посланик Никола Савић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 14. амандман је поднео народни посланик Срето Перић.

Изволите, колега Перићу.

СРЕТО ПЕРИЋ: У овом предлогу закона је овим редоследом некако дато у надлежност брига о здрављу, па је речено на првом месту држава, на другом месту аутономна покрајина, на трећем јединица локалне самоуправе, па онда послодавац и, на крају, појединац. Ја лично мислим да је могао појединац да буде и на првом и на последњем месту, јер како ви, господине министре, рекосте јуче, чини ми се, успешно лечење је само оно лечење које се открије на време. Значи, појединац би морао такође много више пажње да обрати. Не зато што он то хоће или неће. Ово је нешто што не може много да се остави на руку појединцу, зато што то после много кошта и државу и све друге.

Због тога, због те снаге и значаја здравља о којем треба да водимо рачуна, ми смо предложили да се у члану 14. и превентивни лекарски преглед ради једном годишње, где би било у обавези послодавца да то организује, на његов захтев, наравно, уз његово плаћање.

Знате због чега би био важан редован, свеобухватан годишњи преглед? Мало пре или у току данашњег дана речено је неколико ствари које Министарство спроводи, па смо дошли до закључка да грађани Србије, или пацијенти, нису упознати са тим добрим странама бриге о њиховом здрављу. Лакше је са нивоа организованости, а послодавац је организованији него што је појединац. Поготово треба имати у виду да ми имамо и велики број фирми које запошљавају велики број радника. Кад кажем велики број радника, мислим од сто па можда негде и до хиљаду. Ако је нека страна фирма, сад овде мислим и на стране фирме, спремна да прими све субвенције, које се крећу по једном запосленом и до 10.000 евра, па чак и више, онда она због те друштвене, а због потребе заштите здравља, има одговорност да води рачуна о здравственом стању запослених. Не само да би били ефикаснији у извршењу својих радних обавеза, него да би и наша нација имала боље здравље. А сигурно, уз све оно што постоји као проблем, стање здравља наше нације није баш на завидном нивоу. То не зависи само што ће држава да учини, уложи или не уложи, да се афирмише или не, него једноставно овде је много тога препуштено појединцу, а појединац није организован као што би могао да буде послодавац.

Рекли сте да је законом предвиђено другачије, па СРС зато амандмански интервенише да би једном годишње свеобухватни лекарски преглед запослених, по налогу послодавца, требало обавити те прегледе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 16. амандман је поднео народни посланик Томислав Љубеновић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 17. амандман је поднео народни посланик Никола Савић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 17. амандман је поднела народни посланик Нада Костић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 18. амандман је поднела народни посланик Александра Белачић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 19. амандман је поднео народни посланик Миљан Дамјановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 19. амандман је поднела народни посланик Нада Костић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 20. амандман је поднео народни посланик Зоран Деспотовић.

Колега Деспотовићу, изволите.

ЗОРАН ДЕСПОТОВИЋ: Хвала.

Даме и господо народни посланици, добро је што су ови медицински закони на дневном реду, свакако најосетљивија област друштвене делатности, јер људски живот и здравље су неприкосновено право сваког човека. У питању је и здравље народа, а оно је национална одговорност, јер је и здравље услов живота.

У здравству не морамо да јуримо за Европом, него да идемо паралелно са њом. Уместо каскања, морамо ићи догађајима у сусрет, јер је живот људи у питању.

Питамо се, господине министре, каква је ситуација у нашем здравству. Ова област је погођена многим објективним, а и унутрашњим проблемима, међу којима је најизразитија сујета, затим каријерно отимање, проблеми избора лекара, добијање специјализација и супспецијализација, омаловажавање колега из других здравствених установа и центара.

Од објективних проблема у овој области издвојио бих, рецимо, као најважније немогућност добијања стамбеног простора за медицинско особље, затим недовољно су плаћени и неадекватни су услови за рад, не свугде али поготово у мањим срединама. Зато су људи из ове професије први за напуштање ове земље, а наши здравствени стручњаци су веома цењени у свету. Овде не мислим само на лекаре; наравно, мислим на све медицинско особље. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем се.

Реч има министар Златибор Лончар.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Желео бих свима да захвалим на овој расправи. Мислим да је много тога могло и да се чује и много тога ће се урадити, имати ефекта. У сваком случају, имаће користи сви грађани Србије и сви пацијенти.

Што се тиче стања, стање о ономе што грађани кажу, што је најбитније, иде набоље. Зауостављено је пропадање српског здравства, у које се није улагало 30-40 година. Зауоставило и кренуло да се иде напред. Још много тога мора да се уради. Једноставно, такав је систем, гломазан је систем, жив систем, који се сам по себи мења, буквално, из месеца у месец а не нешто дуже.

Да ли ће он бити добар? Биће добар. Биће још бољи ако избацимо политику из њега, ако га оставимо људима који су стручни да раде и ако покушамо да, што је до нас, свако са свог места и са својим могућностима, дамо свој допринос, да дамо подршку тим људима да раде у што бољим условима и да им, наравно, што је свима циљ, повећамо плате.

Не желим никога да лажем. Не желим да се заносимо сви. Сви знамо како реално стоје ствари. Једноставно, процес одласка лекара је нешто што

се дешава у целом региону, у целој Европи и целом свету. Увек постоји нека земља која може да да боље услове. Лекари иду и из Немачке. Из Немачке иду у Швајцарску, из Немачке иду у Емирате, иду у Кувајт, Шведску. Значи, одлазе тамо где добију боље услове. Ми тај процес не можемо да зауставимо, али можемо сигурно да урадимо неке ствари да га успоримо, а оно што је најбитније, да ви знате за шта се ми боримо и шта је наш циљ, а то је да се наш систем не заустави.

Ево, земља ЕУ, Хрватска, која је морала да обуставља рад болница јер нису имали довољно медицинских сестара да би одржали процес рада. Иста та земља има отворен конкурс за преко 150 лекара. Већ три године се нико није јавио.

Наш циљ је да нам се то не деси, да урадимо све то, да систем функционише и да радимо, свако из своје надлежности, да он буде још бољи. Али оно на чему инсистирам, а то можемо сви да урадимо, да би овај систем функционисао и да би био бољи, мора однос здравствених радника и пацијената да се побољша. То је основ свега, да ту постоји разумевање. Кад ту постоји разумевање, не постоји проблем који не можемо да решимо. Молим вас, имајте то само на уму.

Хвала свима на расправи.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Овим бисмо завршили са данашњом расправом.

Настављамо у уторак, у 10.00 часова.

(Седница је прекинута у 17.00 часова.)